

VEČERY POD LAMPOU

24 | 96

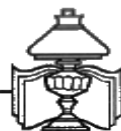
SVAZEK 209

BARBARA CARTLANDOVÁ

Síla osudu

BARBARA CARTLANDOVÁ

Síla osudu

PŘELOŽIL JAROSLAV HÖFER

Kapitola první

PHILOMENA LOUDAVĚ ODCHÁZELA ZE ZAHRA-
dy.

Obdivovala tu záplavu krásy kolem sebe a jenom litovala, že si nemohou dovolit zaměstnat ještě jednoho pomocníka, který by o tu nádheru pečoval.

Od otcovy smrti se ona i její matka musely ve všech ohledech uskromnit.

Ze všeho nejvíce ji však mrzelo, že byly nuceny propustit zahradníky a muže, kteří se starali o koně.

Přestože byl nyní trávník poněkud přerostlý, tisy potřebovaly zastříhnout a v záhonech se mezi květinami tu a tam objevil plevel, stále byla radost na to pohledět.

Květy zářily nejrozmanitějšími barvami.

Philomena si pomyslela, že nastává nejkrásnější čas v roce. Ještě neuvadly květy jara, ale už se začínají rozvíjet první letní růže.

O zahradu kdysi nejvíce pečovala její matka.

Otec, který loni zemřel, znal jedinou vášeň, studovat dějiny starověkého Řecka.

Philomena občas napadlo, že neměl zůstávat v Anglii, ale raději se odstěhovat tam.

Pokud však byl její otec na něco opravdu hrdý, byl to jeho dům a jméno jeho rodu.

Mansfordeovi patřili mezi nejstarší rodiny ve Velké Británii.

Dům, ve kterém jejich rodina sídlila už od pradávna, byl celý nově zbudován v šestnáctém století za vlády královny Alžběty.

A jak tak Philomena stála před vchodem, ještě jednou si svůj domov prohlédla a pomyslela si, že snad žádný jiný nemůže vypadat lépe.

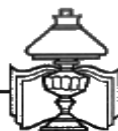
Červené cihly za ta století vybledly a měly teď narůžovělý nádech.

Obrysy vysokých, nezvykle tvarovaných komínů se rýsovaly proti modré obloze a paprsky slunce dopadaly na mnohoúhelníkové okenní rámy, připomínající svým tvarem dokonale vybroušené brilianty.

Philomena svůj domov milovala.

Přesto si s povzdechem uvědomila, jak obtížně se taková budova udržuje bez početného služebnictva.

Od otcovy smrti se o všechno starala sama.

Její matka, milá, krásná a velice citlivá žena, nedokázala zařídit vůbec nic.

Dokonce ani vlastní život ne, ten jí dříve organizoval její manžel.

Byl to schopný a svým způsobem dominantní muž, a možná právě proto ho jeho žena tak přitahovala.

Vzájemně se doplňovali a byli spolu až neskutečně šťastní.

Jen jediné věci ve svém životě Lionel Mansforde litoval, a to, že neměli syna.

Své dvě dcery však měl neskonale rád. A snad proto pro ně vybral řecká jména - pro prvorozenou Lais a pro druhou Philomena.

Druhorozená dcera byla malá, světlavlasá a tak něžná a půvabná, že všem připadalo naprosto přirozené říkat jí Mena.

Otec jí často vysvětloval, že Philomena v řečtině znamená *jsem milována*.

„A tak to také bude, drahoušku," tvrdil rozhodně, „a celý život."

Přesto si však Mena uvědomovala, jaké zklamání svému otci způsobila.

Byla o čtyři roky mladší než její sestra.

Když přišla na svět Lais, její matka se obávala, že už nebude mít další děti.

Proto když Elizabeth Mansfordeová zjistila, že je opět v jiném stavu, denně se vroucně modlila, aby se jí tentokrát narodil syn.

„Jsi jako bájná bohyně z Olympu, drahoušku," řekl jí jednou otec.

„A co když opravdu jsem," odpověděla mu tehdy Mena se smíchem, „a musela jsem k tobě sestoupit, abych ti pomohla v tvé práci - zkoumat nejslavnější období v dějinách Řecka?"

Věděla, o čem mluví. Jakmile se Lionelu Mansfordeovi podařilo našetřit nějaké peníze, okamžitě je utratil za řecké sochy a vázy.

A samozřejmě také za vědecké studie, nebo třeba i za básně těch šťastlivců, kterým bylo dopřáno onu zemi navštívit.

Jako mladík cestoval po Řecku i on sám a to putování ho navždy poznamenalo.

Nikdy nezapomněl, jak ho vše, co tam viděl, přivádělo v úžas.

Se svými dcerami si však povídal hlav-

ně o rodu Mansfordeových a o jejich sídle.

Popisoval nesčetné hrdinské činy nositelů toho jména.

Vyprávěl, jak bojovali v bitvách u Agincourtu a Worcesteru, a zvláště rád hovořil o jednom z nich, který sloužil jako generál pod Marlboroughem.

„Tatínka moc mrzí, že nemá syna, aby se z něho mohl stát stejný hrdina, jako byli ti, o jejichž činech tak nadšeně vypráví," postěžovala si jednou Mena.

„Já vím, miláčku," odpověděla jí tehdy matka svým tichým hlasem, „a proto se musíte snažit, abyste mu to vynahradily. Musíte mu dát co nejvíc lásky a pozornosti."

Mena svou matku ihned pochopila, Lais však namítla:

„Myslím, že by otec měl být rád, že má nás. Ostatně obě jsme moc hezké."

To bylo v době, kdy z pohledů chlapců vycítila, jak velice se jim líbí. A je pravda, že i hoši z kostelního sboru více sledovali její tvář než pokyny regenschoriho.

Kdykoli vstoupila do místnosti, otcovi i matčini přátelé umlkali uprostřed věty a prohlíželi si ji s neskrývaným obdivem.

Kdyby Lais nebyla tak krásná, pomyslela si Mena smutně, nebyla by se nám tak vzdálila a nezapomněla by na nás.

Mena byla doma velmi šťastná a těšilo ji, že může žít se svou matkou.

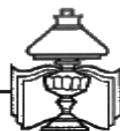
Přesto ji občas napadlo, že by bylo příjemné být obklopena stejně starými kamarády, kteří by si s ní povídali, smáli se a častovali se vtipy.

Matce vtipy nepřipadaly ani trochu zábavné.

Vlastně od smrti svého manžela ztratila zájem o vše, co ji obklopovalo, a věci, kterým přece jen věnovala pozornost, bylo žalostně málo.

Mena si v duchu stýskala, jak je obtížné vymyslet nějakou činnost, která by maminku zahřála u srdce a alespoň na čas ji rozptýlila.

Tolik visela na tatínkovi, říkala si, a nechybí jí jen jeho láska a péče, ale i muž

v domě a vědomí, že se kvůli němu musí snažit vypadat co nejlépe.

Ve svých dvaadvaceti letech zůstávala Elizabeth Mansfordeová stále velmi krásná.

Když se vdávala, byla tehdy stejně stará jako teď Mena, zdobila ji nevšední krása a půvab.

Ať už se svým mužem přišla kamkoli, lidé jí skládali poklony a jemu blahopřáli.

Jejich obdiv způsobil, že vykvetla do krásy stejně jako rozvíjející se poupě růže.

A taková je matka i teď, pomyslela si Mena cestou domů. Je to taková moje květinka.

Tato květinka však uvadala, neboť Elizabeth Mansfordeová se domnívala, že o ni všichni ztratili zájem.

Teď když jsme přestaly držet smutek, blesklo Meně hlavou, bychom třeba mohly občas uspořádat večírek.

Přemýšlela, koho z okolí by na něj pozvala.

V úvahu připadalo mnoho manželských párů, nedokázala si však vybavit ani jednoho nezadaného muže ze sousedství, který by mohl při obědech nebo večerích vystupovat jako společník její matky.

Žilo tam pouze několik mladých mužů přibližně Menina věku.

Obě ženy však celý rok dodržovaly hluboký smutek, a tak se dalo předpokládat, že se možná za tu dobu přestěhoval někdo, o kom se dosud nedoslechla.

Musím to pro maminku nějak zařídit, rozhodla se, když vstupovala do domu.

Přešla přes vstupní halu, z níž stoupalo impozantní dubové schodiště s krásně vyřezávaným zábradlím.

Zamířila do salonu.

Byla to jedna z nejhonosnějších místností v celé budově.

Měla nízký strop, dvě velká klenutá okna a nádhernou mramorovou římsu, přistavěnou k původnímu krbu.

Paní Mansfordeová seděla u okna na lenošce postavené tak, že sluneční svit

procházející okny dodával jejím vlasům barvu tekoucího zlata.

Stejně po ní zdělila i její dcera, podobně jako i narůžovělou a téměř průsvitnou pleť.

Mena však měla nápadněji modré oči než matka, v jejímž výrazu se nyní neustále zračily smutek a oddané vzpomínky.

Když k ní dcera přistoupila, pozvedla zrak.

„Jak se ti líbila procházka, Meno?“ zeptala se.

„Vydala jsem se do polí a pak se vracela hájkem,“ odpověděla Mena. „Podívej, maminko, přinesla jsem ti pár divoce rostoucích orchidejí. Věděla jsem, že ti udělají radost. Jsou tak krásné.“

Paní Mansfordeová sáhla po květinách.

„Jsou opravdu pěkné,“ přikývla. „Když jsme pěstovali orchideje ve skleníku. To jsme ještě měli dost zahradníků,“ dodala s povzdechem.

„Ano, maminko, to vím. A vzpomínám si, jak ti slušelo, když sis je jednou při večírku vpletla do vlasů.“

Matka se znenadání zvonivě rozesmála.

„Na ten večírek nikdy nezapomenu,“ řekla. „Ostatní dámy měly na hlavě zlaté čelenky a zuřily, neboť pánové mohli oči nechat na mně a jejich brilantů si vůbec nevšíkali.“

„Přišlas mi tenkrát dát dobrou noc,“ vybavila si Mena, „a mně se zdálo, že vypadáš jako královna vil.“

„A také jsem se tak cítila. To proto, že jsem vedle sebe měla tvého otce.“

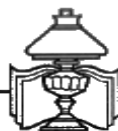
Do očí se jí vrátil smutek.

Mena sebrala květiny a přidala je do jedné z váz, rozestavených na stolečcích.

„Tak jsem si říkala, maminko, že bychom teď, když už nadržíme smutek, měly k nám pozvat pár hostí.“

„Hostí?“ podivila se paní Mansfordeová. „Proč bychom je měly zvát?“

„Protože by bylo velmi milé zase si jednou popovídat se sousedy,“ řekla důrazně Mena. „Vzpomínám si na všechny ty přátele, třeba sira Ruperta nebo

lady Hallovou, kteří sem, když tatínek ještě žil, chodívali tak často."

Matka mlčela, a tak Mena pokračovala:

„Pak je tu plukovník Strangeways s paní. Jsem si jistá, že bys je chtěla znova vidět."

„Copak ale můžu uspořádat večírek, když tady není tvůj otec a nemůže dělat hostitele?" opáčila matka. „Víš přece, že to nebude ono, když nebude sedět v čele stolu a nepostará se, aby se všichni dobře bavili."

V jejím hlase se ozval hluboký žal a smutek, a tak Mena raději rychle odvedla hovor jinam:

„A také jsem si myslela, maminko, že bychom si měly dát ušít nové šaty. Celý rok jsme chodily v černém a za tu dobu se móda přece jen změnila."

Nastala chvíle mlčení, kterou přerušila až paní Mansfordeová. S bezmocným výrazem v tváři přikývla.

„Jestli chceš uspořádat večírek, drahoušku, tak si ho musíš připravit sama. Víš přece, že všechny takové podniky zařizoval tatínek. Já bych ani nevěděla, čím mám začít."

„Postarám se o to, maminko," ujistila ji Mena. „A jsem si jistá, že se i ty budeš dobře bavit. A také vím, že paní Johnsonová doslova touží po někom, kdo by alespoň někdy pochválil její umění."

Paní Johnsonová pro ně pracovala, co Menina paměť sahala.

Byla to vynikající kuchařka.

Ale přivádělo ji k zoufalství, že ať už uvařila sebelepší dobroty, její paní nikdy nesnědla víc než dvě tři sousta.

„Ale já opravdu nemám hlad, drahoušku," namítala, když jí to Mena chtěla vyčítat. „Jak si vzpomínám, byl to vždycky tvůj tatínek, komu záleželo na tom, aby se podávala neobvyklá jídla. Já jsem jenom předstírala, že mi chutná. Tolik jsem ho chtěla potěšit."

Musím si vymyslet způsob, jak maminku donutit, aby se zase začala zajímat o život, pomyslela si Mena.

Pokoušela se ji přesvědčit, aby si pře-

četla knihy, které objednala z Londýna do jejich knihovny.

A ta byla velice rozsáhlá už dříve.

Jenže Elizabeth Mansfordeová nikdy nepatřila mezi nadšené čtenáře.

Když jí otec nahlas předčítal, co napsal o Řecku, vždy vypadala jako pozornost sama.

Menu však mnohokrát napadlo, že naslouchá jen jeho hlasu, a vůbec nevnímá to, co jí čte.

Nyní byla odhodlána udělat cokoli, jen aby vytrhla matku z netečnosti.

Otevřela nádherný sekretář z období vlády královny Anny, který stál v rohu salonu, a pustila se do sepisování seznamu sousedů, které by mohla pozvat.

Ale o chvíli později se jí zmocnil smutek, když si uvědomila, jak jsou všichni staří.

V jejích očích matka nestárla.

Otec, který byl jen o několik let starší, často říkával:

„Problém našeho hrabství vězí v tom, že se všichni mladí stěhují do Londýna, a tak tu zůstáváme jen my, dědci."

Přesto se za jeho života zdálo, že se v jejich domě střídala jedna návštěva za druhou.

Mnoho z nich, jak Mena dobře věděla, si především přicházelo pro radu o koních.

Její otec býval skvělý jezdec a Meně častokrát vysvětloval, jak je třeba si počínat, chce-li mít majitel dobrý chov.

Když se kdokoli v sousedství rozhodl pořídit si koně, tak ještě dříve, než uzavřel obchod, zašel za ním, aby se ujistil, že neprohloupí.

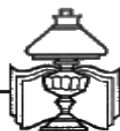
V den jeho smrti bylo Meně teprve sedmnáct let a stále ještě studovala.

Chápala, že když už její otec nemá syna, alespoň se snaží, aby se jeho dceři dostalo na dívku mimořádně dobrého vzdělání.

Možná ho k tomu vedlo sobecké přání mít někoho, s kým by mohl vést své akademické diskuse.

A to se svou ženou prostě nemohl.

Jak Mena dobře věděla, její maminka

pozorně naslouchala a souhlasila se vším, co otec řekl.

Muselo mu ovšem být nade vši pochybnost jasné, že mu nedokázala kriticky oponovat.

Vlastně se nikdy nezajímala o jeho myšlenky a názory, jen o něho samotného.

Miloval ji bezmezně.

Přesto však toužil po někom, s kým by mohl vést vědecké spory.

Někoho s pozoruhodnou inteligencí a vlastními názory, které by si taky obhájil.

A to našel až u své dcery Meny.

Vždy trval na tom, aby se učila stejným předmětům, jako kdyby byla chlapec.

Docházeli k nim učitelé a vychovatelky, aby přednášeli nejen běžné předměty, ale i ty neobvyklé, jako třeba orientální jazyky a východní náboženství.

A samozřejmě měla zvlášť pečlivě vybraného profesora na dějiny starověkého Řecka.

A ty Menu nadchly.

Nejenže se o ně opravdu zajímala, ale navíc jí to přinášelo dobrý pocit, že tím svého otce potěší.

Mnohokrát ji napadlo, že se s jeho smrtí zhroutil nejen matčin život, ale i její vlastní.

Vždy ji zbolelo, když vešla do otcovy studovny a uvědomila si, že ho tam víckrát nenajde.

Často za ním přibíhala celá vzrušená, aby se s ním podělila o něco, co právě objevila v nějaké knize nebo v novinách.

„Podívej se, tati, co jsem si právě přečetla. Na jednom z řeckých ostrovů byl objeven chrám zasvěcený Apollonovi.“

Otci se v takových okamžicích vždy rozzářily oči.

„A kde že to bylo?“ vyptával se v takových chvílích. „Nevzpomínám si, že bych o tom někdy slyšel.“

Byl stejně nadšený, jako kdyby našel drahocenný šperk.

Zatímco její matce nyní chyběla především láska, kterou ji tak štědře zahrnoval otec, Mena postrádala hlavně pod-

něty pro přemýšlení a rozvíjení představitivosti.

Chvílemi se jí zdálo, že svět kolem ní po otcově smrti ztratil všechny barvy a jas.

A ona nevěděla, co udělat, aby svět byl zase tak krásný jako dřív.

Právě sepsala asi půltucet jmen, když z haly uslyšela hlasy.

V první chvíli byla přesvědčena, že se jí to jenom zdá.

Už dlouho k nim nikdo nezavítal, jen starý pan vikář je občas navštívil.

Dříve se objevovali i její učitelé, ale ty už před měsícem, o svých osmnáctých narozeninách, propustila.

Ráda by pokračovala ve studiu, třeba jen proto, aby tak vyplnila prázdnotu dlouhých dní, na druhé straně to však považovala za zbytečné mrhání penězi, kterých se jim beztak nedostávalo.

Nejenže si nemohla dovolit platit učitele, ale měla už takové znalosti, že jí alespoň ti, kteří za ní docházeli, jen málokdy mohli říct něco nového.

Teď se musím učit sama, řekla si přísně.

Věděla však, že by bylo mnohem lepší, kdyby si s někým mohla alespoň o problému promluvit.

Ještě lepší by bylo, kdyby byl otec naživu, a ona si s ním mohla důkladně vyměnit názory, třeba se i pohádat.

Vtom k ní dolehl hlas Johnsona, jejich komorníka, a po něm další, který nedokázala v první chvíli rozeznat.

A tu se již otevřely dveře a Johnson oznámil:

„Lady Barnhamová, paní!“

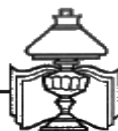
Paní Mansfordeová překvapeně zvedla zrak a Mena si hlasitě zavýskla.

„Lais, jsi to opravdu ty?“

Do místnosti vstoupila ztělesněná elegance.

Lais byla vždy půvabná, blesklo Meně hlavou.

Ale v šatech, které se jí vzadu podle poslední módy vzdouvaly do honzíku, a s kloboukem ozdobeným zelenými pery vypadala doslova úchvatně.

Ladnou chůzí prošla místností až k matce.

Paní Mansfordeová k ní zvedla obě ruce.

„Lais, drahoušku, to je mi ale překvapení! Už jsem si myslela, že jsi na nás dočista zapomněla!"

„Jsem tak ráda, maminko, že tě vidím," řekla Lais.

Sklonila se a lehounce políbila matku na tvář.

Pak se obrátila k Meně, která k ní spěchala přes celý pokoj.

„Jemináčku, Meno!" zvolala. „Ty jsi ale vyrostla! Pořád jsem si tě představovala jako malé dítě!"

Stejně je to divné, pomyslela si Mena, že se sestra za celé čtyři roky ani jednou nevrátila domů.

Když Lais oslavila osmnácté narozeniny, nabídla se její kmotra, bohatá a urozená, že ji představí u dvora.

Zařídím, aby v Londýně prožila pěknou společenskou sezonu, napsala tehdy.

Lais byla tou nabídkou nadšená.

Otec i matka byli hraběnce Wintertonové za její velkorysost a pozornost hluboce vděční.

Pan Mansforde nechtěl odjet do Londýna ani na pouhých několik měsíců.

Chápal však, že by jeho krásná dcera měla dostat příležitost objevit se v nejlepších kruzích, jejichž náklonnost si bezpochyby okamžitě získá.

Uvědomoval si, že kdyby opustil domov, narušilo by to štěstí, které on a jeho žena našli na venkově.

Proto se mu ulevilo, když zjistil, že jeho dcera může vstoupit do společnosti pod dohledem své kmotry.

Když sezona končila, bylo jasné, že Lais zastínila všechny ostatní debutantky.

A tehdy také oznámila, že se hodlá provdat za lorda Barnhama.

Meně se to zdálo velmi vzrušující, ale spoň dokud budoucího ženicha nepoznala osobně.

Neboť lord Barnham jí připadal příliš starý a až strojeně okázalý.

Tehdy se sestry nesměle zeptala:

„Opravdu ho miluješ, Lais?"

Ta se ani na chvíli nepřestala dívat do zrcadla a odpověděla:

„Je velice bohatý, má mimořádně dobré postavení u dvora a členka, kterou budu mít na hlavě, až budu stát mezi vysokou šlechtou při slavnostním zahájení zasedání parlamentu, je prostě nádherná."

Nebyla to právě odpověď na otázku, kterou jí položila.

Meně to však stačilo, aby pochopila, že se Lais rozhodla vdát se za lorda Barnhama, i kdyby se proti tomu její rodina bouřila sebevíc.

Než odešla z domova, svěřila se jí, že život na venkově podle jejího názoru je „sto let za opicemi".

Už tehdy byla odhodlaná najít si manžela s dobrým postavením.

Naopak Mena měla plnou hlavu romantických milostných příběhů, které si spojovala s rytířem na bílém koni, jenž přemůže zlou saň, aby zachránil půvabnou princeznu.

V těch příbězích účinkovali nápadníci, kteří šplhali po stěnách domu na balkon, aby tam mohli ukrást krásné mladé dáme polibek.

A neuměla si dost dobře představit, jak by se lord Barnham na něco takového zmohl.

Ale když o to Lais tak stojí, tak ať je po jejím.

Svatba, velice okázalá, se konala v Londýně.

„Myslela jsem si, že se Lais bude vdávat tady," postěžovala si Mena otci. „Zahrada je v létě tak krásná a paní Johnsová bude zklamaná, že nemůže napéct svatební cukroví."

A tak všichni odcestovali do Londýna a ubytovali se v paláci lady Wintertonové.

Obřad se konal v chrámu svatého Jiří na Hannoverském náměstí a po něm následovala hostina v jejím domě.

Byla to jedna z největších společenských událostí toho roku.

Všechny lavice byly plné elegantních a urozených lidí.

Lais prošla uličkou, zavěšená do svého otce, a na sobě měla šaty, které, jak si pomyslela Mena, měly cenu královského pokladu.

Zdálo se jí, že si všechny ženy v kostele prohlížejí její sestru nevraživě nebo se závistí.

Když se vrátili na venkov, otec si ulevil:

„Konečně se můžeme věnovat něčemu opravdu zajímavému. Ještě nikdy jsem neslyšel tolik jalových rozhovorů a nudných frází jako v posledních několika dnech.“

Mena se srdečně rozesmála.

„Jsi příliš přísný, tati.“

„Ale naprosto oprávněně,“ odpověděl rázně otec. „Připadá mi přinejmenším podivné, že moje vlastní dcera snáší něco tak únavného.“

Mena neodpověděla.

Napadlo ji, že sestře to únavné vůbec nepřipadá a že má naprosto opačný názor.

Když večer před svatbou zašla za Lais do její ložnice, aby jí popřála dobrou noc, sestra se jí svěřila:

„Jen si pomysli, Meno, jaké teď ve společnosti zaujmu postavení a jak je George bohatý. Můžu mít nejelegantnější šaty v celém Londýně, a jestli budeme muset odjet na venkov, pak naplním náš dům Georgeovými přáteli, a to jsou stejně vážené osobnosti jako on.“

„A nezdá se ti... Nepřipadají ti příliš... staří?“ namítla Mena opatrně.

„Připadají mi společensky významní - a na ničem jiném mi nezáleží,“ prohlásila Lais.

Netrvalo dlouho a její sestra odjížděla s lordem Barnhamem na svatební cestu.

Když si ho Mena znova prohlédla, otřásla se.

Jak se vůbec mohla Lais, taková krásná dívka, zamilovat do muže, který se zdá být stejně starý jako její otec?

A navíc byl skoro holohlavý.

Mena nemohla zaplašit neodbytnou

myšlenku, jak se asi bude Lais cítit po návratu ze svatební cesty.

Ale už se jí nenaskytla příležitost, aby tu otázku sestře položila.

Bylo to neuvěřitelné, ale stalo se. Od svatby se Lais své rodině ztratila z očí.

Jen na Vánoce posílala otci a matce dárky.

A vždy k tomu přidala i nějakou obvyklou maličkost pro Menu.

Psala jim jen velice zřídka a odpovídala sotva na každý desátý dopis, který oni poslali jí.

Potom lord Mansforde nečekaně zemřel. Toho roku byla nezvykle chladná zima a on podlehl zápalu plic.

Mena byla přesvědčena, že Lais alespoň přijede na pohřeb.

Ta však jen poslala velký, nádherný věnec, který musel stát spoustu peněz.

S ním přišel i dopis, v němž vysvětlovala, že byla s lordem Barnhamem pozvána na hon do Sandringhamu.

Domnívám se, psala, a matka to určitě pochopí, že se pozvání od prince waleského nedá odmítnout.

Jinak to bylo docela procítěné psaní.

Mena se však nemohla ubránit dojmu, že Lais spadl kámen ze srdce. Byla šťastná, neboť našla dobrou záminku, aby se nemusela vrátit domů.

A proto bylo k neuvěření, že se objevila právě teď, když ji nikdo nečekal.

Je ještě hezčí než kdykoli dříve, pomyslela si Mena.

Sestry si nebyly skoro vůbec podobné.

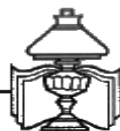
Lais zdělila rysy po otcově větvi rodiny.

Měla tmavé vlasy, s nimiž však kontrastovaly výrazné modré oči, jako měla její matka.

Tento kontrast překvapoval všechny, kdo ji potkali. Snad každý muž, který se na ni podíval, si ji chtěl prohlédnout ještě jednou.

Byla velmi elegantní, o něco vyšší než Mena a pohybovala se s grácií, s jakou kdysi dávno kráčely bohyně.

Navíc, jako kdyby chtěla vyjít vstříc otcově vášni, měla dokonalé klasické rysy.

Byla oblečena podle nejnovější módy a v uších a na hrdle se jí blýskaly šperky tak, že z ní Mena nemohla spustit zrak.

Stále nemohla uvěřit, že před ní stojí její sestra.

„Já jsem možná vyspěla, Lais," řekla, „ale ty jsi ještě krásnější, než jsi byla dřív."

Lais se usmála.

„To mi říká každý," odpověděla povýšeně. „A teď, když jsem stejně jako vy přestala nosit smutek, si chci užívat."

„Přestala nosit smutek?" opakovala paní Mansfordeová. „Co to povídáš?"

„Je to tak, máti, copak nečteš noviny?" podivila se Lais. „Copak nevíš, že George zemřel sotva měsíc po tatínkovi?"

„Neměla jsem o tom ani tušení," povzdechla si matka. „Ach, má drahá, to mě moc mrzí."

„Proč jsi nám to nenapsala?" otázala se Mena.

„Nebylo proč dělat kolem toho velké pozdvižení," vysvětlovala Lais přísně. „George pohřbili v Yorkshiru blízko jejich rodinného sídla, a bylo by naprosto zbytečné, aby maminka musela podstoupit tak dlouhou a namáhavou cestu."

„To mě mrzí, moc mě to mrzí," řekla paní Mansfordeová procítěně. „Určitě to byla pro tebe těžká rána."

„Ano, ovšem." Lais pokývala hlavou. „Nemá ale smysl utápět se v minulosti, to, na čem záleží, je budoucnost."

„U tebe ano... Jenže mně to připadá, že já... já už žádnou budoucnost nemám." V matčině hlase se ozval tichý vzlyk.

„To chápu." Lais se zatvářila vlídně. „Ale pokud jde o mě, na budoucnosti velice záleží. A to je také pravý důvod, proč jsem sem přijela."

Během řeči se pohodlně usadila v křesle.

Mena se posadila na krajíček lenošky, kde odpočívala matka.

„Jsem si jistá, že to pochopíš, mami," pokračovala Lais. „Teď když už nedržím smutek, se musím vážně zamyslet nad tím, co bude dál."

Paní Mansfordeová vypadala překvapeně, ale Mena se zeptala:

„A co jsi dělala, když ti zemřel manžel? Nemohla jsi přece nikoho zvát, ani chodit na návštěvy, tak proč ses nevrátila domů?"

„Nevrátila se domů?" opakovala po ní Lais překvapeně. „Proč bych se měla vracet?"

„Jenom mě tak napadlo," namítla trochu zahanbeně Mena, „že bys nás mohla chtít vidět."

„To já jsem měla mnohem lepší nápad. Mám ve Francii několik přátel, a tak jsem nejdříve navštívila jejich chateau na venkově a pak jsem odjela do Paříže."

Mena málem zalapala po dechu.

Nikdy by nevěřila, že by hluboce zarmoucený člověk mohl provést něco takového.

Z tónu hlasu své sestry však vycítila, že se Lais, když se dobře baví, nehodlá nijak omezovat, ani brát ohled na názory jiných.

„A teď když jsem se vrátila," pokračovala Lais, „je to proto, abych vám oznámila, že se hodlám provdat za vévodu Kernthorpea."

Mena se zhluboka nadechla a její matka řekla:

„To jsem ráda, má milá, že sis našla někoho, kdo se postará, abys byla šťastná."

„Velmi šťastná," přitakala Lais.

„Budete se brát hned?" podivila se Mena.

A zatímco mluvila, zvažovala, zda to není příliš brzy po smrti lorda Barnhama.

Lais zaváhala a pak začala vysvětlovat:

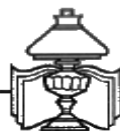
„Nic zatím není dohodnuto. Abych pravdu řekla, vévoda mě vlastně o ruku ještě ani nepožádal."

Paní Mansfordeová vrhla na dceru dlouhý pohled.

„Ale... říkala jsi přece..."

„Neřekla jsem nic jiného, než že se za něho hodlám provdat. A je jen otázka času, kdy se vysloví on."

Opět nastala chvíle ticha, než Lais pokračovala:

„Vídáme se poměrně často. A že neuhodneš, kde teď bydlím?“

Mena se na chvíli zamyslela a pak zvolala:

„Na kernském zámku!“

„Samozřejmě. A proto bylo pro mě tak snadné vypravit se za vámi na návštěvu.“

Když Mena sepisovala jména sousedů, které by mohla pozvat, kernský zámek i vévodu záměrně vynechala.

Nikdy nepatřil mezi přátele jejího otce a dokonce, alespoň pokud její paměť sahala, se ti dva ani nesetkali.

Samozřejmě si však uvědomovala, že kernský zámek leží sotva sedm mil od nich.

Většina lidí v hrabství mluvila o vévodovi se zatajeným dechem.

Bylo očividné, že je velmi významná osobnost, zároveň však, jak se povídalo, žil si vždy velice svérázným způsobem.

Do záležitostí hrabství téměř nezasaňoval.

Mnohem víc se staral o své povinnosti u dvora v Londýně a o dostihy v Newmarketu.

A také, jak Mena dobře věděla, měl lovecké sídlo v Leicestershiru.

„To za starých dobrých časů všechno bývalo jiné,“ často Meně říkali sousedé. „Starý vévoda byl velice přístupný člověk, vévodkyně vždy zahajovala výstavu květin a v létě pořádala zahradní slavnost.“

Nynějšího vévodu prakticky nikdo neznal a Menu napadlo, že mu patrně, stejně jako Lais, připadá život na venkově příliš nudný.

Málem se jí na to zeptala, ale sestra ji předešla.

„Vévoda netráví příliš mnoho času na kernském zámku,“ vysvětlovala. „A teď, když jsem měla možnost se s tím prostředím seznámit, se mu ani nedivím, že dává přednost Londýnu a ostatním svým domům.“

„Bylo by skvělé, kdybys bydlela tak blízko nás, má drahá,“ poznamenala paní Mansfordeová jemně.

„Tak, a teď jsem tady,“ pokračovala Lais, a zdálo se, že matčina slova vůbec nevnímá, „abych tě pozvala, máti, a ty abys na pár dní přijela na kernský zámek a setkala se s vévodou.“

Matka se na ni nechápavě zadívala.

„Ale vždyť on by mohl přijet sem,“ namítla po chvíli.

„Nebud' pošetilá, mami!“ zvolala Lais. „Má na zámku plno hostů, a tak ho sem za tebou nemůžu tahat. Když jsem mu pověděla, jak starý je náš dům a z jak vybrané rodiny pocházíme, z ničeho nic ho napadlo, že by se rád setkal s mou matkou.“

„To je od něho velice laskavé,“ řekla paní Mansfordeová.

„Laskavé?“ opáčila Lais. „Tady nejde o žádnou laskavost, máti. Musíš pochopit, že se vévoda chce přesvědčit, zda je jeho další žena ta správná a hodí se na vysoké postavení, které jí nabízí.“

„Jeho další žena? Další?“ podivila se Mena.

„Ovšemže už byl ženatý!“ odsekla Lais, jako kdyby se její sestra vyptávala velice hloupě. „Když byl ještě mladičký, vzal si ženu, kterou mu vybrali jeho rodiče. Došli k názoru, že to tak bude pro jejich syna nejvýhodnější. Neraď o tom mluví, ale jak jsem vyrozuměla, nebylo to právě šťastné manželství. Jeho žena zemřela při předčasném porodu.“

Paní Mansfordeová se zatvářila účastně a Lais vyprávěla dál:

„Já mu samozřejmě můžu dát dědice a to je, co on potřebuje. A jak jsem si prohlédla jejich portréty, určitě budu nejkrásnější ze všech vévodkyň přede mnou.“

„To určitě budeš,“ přitakala Mena. „Ale stejně mi připadá divné, že se tatínek s vévodou neznal. Kolik je mu let?“

Lais se na chvíli odmlčela, než odpověděla:

„To si každý může zjistit v knihách rodokmenů. Ale myslím, že mu bude kolem pětadvaceti.“

Mena se nechápavě zadívala na sestru a pak se neubránila otázce:

„Ale, má milá, není pro tebe příliš starý?"

„Viš, Meno, nesmíš být tak prostoduchá. Copak s tím má věk něco společného? A William je pořád velmi přitažlivý."

Obrátila se k hodinám u krbu a oznámila:

„Musím si pospíšet. Vévoda si vyjel s několika hosty na koních a já chci být zpátky dřív, než se vrátí."

Rychle vstala a dodala:

„Zítra odpoledne, asi kolem druhé, pro tebe pošlu kočár, máti, aby ses dostala na zámek ještě před odpoledním čajem. Oblékni si to nejhezčí, co máš, a vezmi si všechny své šperky."

Paní Mansfordeovou to zarazilo. Pak se zeptala:

„A co bude s Měnou?"

„Aha, Mena! Copak ji tady nemůžeš nechat samotnou?"

„Samozřejmě že nemůžu," prohlásila matka. „Přece ji tady nenechám bez dohledu. Každopádně ji chci mít při sobě."

Ticho bylo tak napjaté, že se Mena neubránila nutkání zasáhnout.

„Můžu být... přece... tady. Jak dlouho maminka... zůstane tam na zámku?"

„Předpokládala jsem, že do pondělí," odpověděla Lais. „To se většina hostů začne rozjíždět do Londýna."

„Nemůžu tam přijít bez Meny, má drahá," trvala paní Mansfordeová na svém.

Promluvila mnohem rozhodněji než obvykle, až to Menu překvapilo. Obrátila se k ní.

„Já to tady zvládnou sama, maminko," ujišťovala ji.

Paní Mansfordeová však zavrtěla rozhodně hlavou.

„Tvůj otec by nikdy nic takového nepřipustil a nám nezbývá dost času hledat někoho, kdo by tady zůstal s tebou."

„Děláte mi to moc složité," povzdechla si Lais. „Neřekla jsem vévodovi, že mám sestru, i když jsem se mu často svěřovala s tím, jak se teď, když tatínek zemřel, cítím osamělá."

V salonu zavládlo ticho.

Meně to připadalo trapné, a tak se nabídl:

„Možná že bych mohla... jet s maminkou a... starat se o ni... a nikdo by se nemusel dozvědět, že jsem... tvá sestra."

Zdálo se jí, že zahlédla, jak se Lais v očích radostně zablýsklo, a tak pokračovala:

„Mohla bych se vydávat... třeba za její společníci... Pak by nebylo nutné, abych jedla s ostatními v jídelně, ale mohla bych být s matkou, až ji... až ji nebudeš potřebovat."

„To je výborný nápad," usoudila Lais po krátkém zaváhání.

„Chci mít Menu u sebe," nevzdávala se paní Mansfordeová, „a nemůžu pochopit, proč ses vévodovi nezmínila, že máš sestru."

„To by bylo příliš dlouhé vysvětlování a já už musím běžet," odpověděla Lais. „Jestli Mena přijede jako tvá společnice, pak může bydlet na zámku bez sebe-menších problémů."

Obrátila se ke dveřím a Mena ji provázela.

Když vešly do haly, Lais zašeptala:

„Máti to asi nepochopí, ale já vykládám své karty velice opatrně. Chci se za vévodu vdát... Jsem pevně rozhodnuta, že si ho vezmu. A tak tě prosím, Meno, o pomoc. Nedělej mi to ještě složitější, než je to samo o sobě."

Menino srdce roztálo.

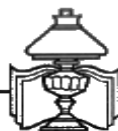
„Ovšemže ti pomůžu, Lais. Záleží mi na tom, abys byla šťastná. A jak už jsi sama řekla, budeš nejkrásnější ze všech vévodkyň, které tam byly před tebou."

Lais se na ni usmála.

„Děkuji, Meno. Mám hodně šatů, které ti můžu nechat. Neměla jsem je na sobě od té doby, co jsem začala nosit smutek. Mohlo mě to samozřejmě napadnout už dřív, ale víš, byl to takový zmatek, když George zemřel, a všichni jeho příbuzní byli na mě protivní, protože mi odkázal všechny peníze."

„Takže jsi bohatá! Drahousku, to je ale skvělé!" zvolala Mena.

„Teprve když jsem nakupovala v Paří-

ži, jsem si uvědomila, že teď, když tatínek umřel, nejste možná na tom nejlépe."

"Bylo to možná trochu obtížnější než dřív," připustila Mena, "ale zvládly jsme to."

"Pošlu ti nějaké peníze, jestli se vévoda nedozví, že jsi má sestra, dokud bude mamá na zámku. A slibuji, že ti hned, jak se vrátím do Londýna, pošlu i nějaké šaty."

"Děkuji, Lais. Je to od tebe laskavé."

Lais položila sestře ruku na rameno a pak, jako by ji to náhle napadlo, ji políbila na tvář.

"Pochop, prosím, že se prostě musím vdát za vévodu. A můžu tě ujistit, že konkurence je veliká."

"Ale ty vyhraješ, to víš, že vyhraješ," ujistila ji Mena. "A já budu moc, moc opatrná, aby si nikdo nedomyslel, že jsem tvoje sestra. Vlastně si ani nejsme nijak zvlášť podobné."

"To jsem si také říkala," přikývla Lais.

Obrátila se ke kočmu.

Komorník Johnson si tam povídal s kočm.

Meně neušlo, že čtyři koně zapražení do kočáru, kterým přijela Lais, byli pečlivě vybrání, aby se k sobě hodili, a bylo na nich vidět, že se o ně chovatel dobře stará.

Měla sto chutí vyjít ven, pohladit je a prohodit pár slov s kočm.

Pomyslela si však, že by to byla chyba, protože by se o ní mohl po návratu na zámek zmínit před služebnictvem.

Lais sešla po schodech a dovolila lokajovi, aby jí pomohl nastoupit do kočáru. Mena zatím ustoupila dál do haly.

Věděla, že si jí nikdo nevšiml.

Chvilku čekala, zda jí sestra nezamává, až se spřežení dá do pohybu.

Ale sestra se jen zabořila do měkkého vypoštěřovaného sedadla a Mena ji vyprovázela pohledem, dokud kočár nezdisel z dohledu.

Pak chvátala zpět do salonu.

Její matka stále odpočívala na lenošce, kde ji opustily.

"Tak pojedíš na kernský zámek, mami," zajásala. "Copak to není báječné?"

"Právě jsem si říkala," odpověděla paní Mansfordeová, "jak by bylo všechno jinak, kdyby tu byl se mnou tvůj otec. Ach, Meno, kdybys jen věděla, jak strašně mi schází."

Kapitola druhá

"ALE MAMI, PŘECE BYS NEJELA NA ZÁMEK celá v černém," zlobila se Mena.

"Copak na tom záleží?" namítla její matka. "Jedu tam jen proto, abych vyhověla Lais."

"Jenže Lais bude zklamaná, když nebudeš elegantní," přísně trvala na svém Mena.

Prohlédla si všechny šaty, které matka nosila před smrtí svého manžela.

Byly pečlivě zabalené a uložené.

A když je zkontrolovala, přesně věděla, co by si matka s sebou na zámek měla vzít.

Její otec byl na svou ženu hrdý a vždy si dával záležet, aby vypadala co nejlépe.

Trval jen na tom, aby jí všechny šaty slušely, a vyžadoval, aby si je vždy nechávala ušít z nejlepších látek.

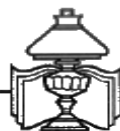
Její odpolední i večerní oblečení proto vypadalo i teď nově a lákavě, jako kdyby je právě přinesli od krejčího.

Mena nedbala na matčiny protesty a přiměla ji, aby si vyzkoušela i toalety, na které už dávno zapomněla.

Když přijel kočár, byla oblečena, jako kdyby šlo o velice důležitou událost.

Ty šaty si původně pořídila na slavnost, které se zúčastnily téměř všechny významné osobnosti z hrabství, a její manžel ji tam tenkrát chtěl předvést v nejlepším světle.

A když Mena ještě upravila matce klobouk, pomyslela si, že Lais musí být na svou matku hrdá.

„Ale stejně mi připadá směšné, že tam jedeš jenom jako má společnice, a ne jako dcera," opakovala paní Mansfordeová znova a znova.

„Nemusíš se tím trápit, maminko," naléhala Mena. „Mně nejde o nic jiného než si prohlédnout zámek, a jestli to bude možné, tak i vévodovy stáje. A dobře víš, jak protivná by byla Lais, kdyby všechno nebylo přesně po jejím."

Paní Mansfordeová si povzdechla.

„Já vím, že máš pravdu. Ale když je žena tak krásná jako Lais, nikdo se jí nemůže divit, že se považuje za královnu."

Mena se rozesmála.

„A to Lais opravdu je. A tak ať se honem vdá za toho svého krále, i když je to jen vévoda. Pak už si s ní nebudeme muset lámat hlavu."

Než domluvila, blesklo jí hlavou, že jim v posledních čtyřech letech Lais ani žádný důvod, aby si o ni dělaly starosti, nezavdala.

Uvědomovala si však, že způsob, jakým se Lais odcizila rodině, otce i matku zarmoutil.

Přijel kočár a Mena byla nadšená.

Podobal se tomu, v němž je o den dříve navštívila Lais, dnes však byli zapražení pouze téměř bílí koně.

„Cítím se jako Popelka, když odjížděla na ples," svěřila se matce. „Teď už nepotřebuji nic než dobrou vílu, aby nade mnou mávla kouzelnou hůlkou."

Paní Mansfordeová si ji změřila zkoumavým pohledem, jako kdyby ji viděla poprvé.

„Vypadáš moc hezky, miláčku," usoudila. „Ale nezdá se ti, že máš příliš obyčejný klobouk?"

„Pořád na to zapomínáš, mami," pokárala ji laskavě Mena. „Já jsem přece tvá společnice. Proto jsem si z něj sundala květiny. Myslela jsem, že by vypadaly příliš nápadně."

Paní Mansfordeová se zatvářila rozhořčeně, a tak Mena jedním dechem dodala:

„Ale teď už se o mě nestrachuj, mami. Jenom se chovej k vévodovi příjemně."

A až se v pondělí vrátíme domů, všemu se z celého srdce zasmějeme."

Obě se na okamžik odmlčely.

Pak promluvila Mena:

„A nezapomínej, že jestli se o mně někomu zmíníš nebo jestli mě před někým oslovíš, musíš mi říkat slečna Johnsonová."

„Slečna Johnsonová?" zvolala matka překvapeně. „Proč bych to měla dělat?"

Mena jí pomalu, s velkou námahou vysvětlila, že kdyby se na ni někdo vyptával, nemůže přece říct, že se jmenuje stejně jako ona.

Chvilí trvalo, než matka pochopila, jak je důležité, aby si její dcery nikdo nevšímal.

Nakonec se paní Mansfordeová zeptala:

„Ale Johnsonová? Proč zrovna Johnsonová?"

Mena se usmála.

„Je to první jméno, které mi přišlo na mysl. Zní tak nenápadně a prozaicky. A jestli se někdo ze služebnictva bavil s panem Johnsonem, bude mě považovat za jeho příbuznou."

Matka teď začala hlasitě dávat najevo nespokojenost.

„To samozřejmě nesmí nikoho ani napadnout! Ach, drahoušku, proč musíme kvůli Lais hrát takovou komedii? To je nesprávné, naprosto nevhodné a jsem si jistá, že by to tvého tatínka moc urazilo."

Mena věděla, že v tom má matka pravdu.

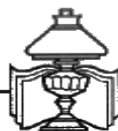
Otec býval velice hrdý na své jméno a předky. A nepřipadalo by mu ani trochu zábavné, že jeho mladší dceru oslovují jménem někoho ze služebnictva.

Obávala se, aby matka opět nepodlehla zármutku, a tak hned nabídla:

„Jestli ti to udělá radost, mami, tak si vyberu jiné jméno. Jaké bys mi doporučila ty?"

Matka se na chvíli zamyslela.

„Co třeba Fordová? To by se mi dobře pamatovalo, protože to je součást tvého jména. A připadá mi to o něco přijatel-

nější než se nechat oslovovat, jako kdybys byla někdo ze služebnictva."

Mena to považovala za dobrý nápad.

A tak přikývla.

„Ovšem, mami. Budu slečna Fordová. Ale můžeš si být jistá, že vévodovi hosté nebudou mít o mé existenci ani tušení."

„To se mýlíš. Jsem si jistá, že se mýlíš."

Paní Mansfordeová vypadala neústupně.

Mena nechtěla matce pokazit náladu, a tak cestou k zámku hovořila o všem možném, ale tomuto problému se pečlivě vyhýbala.

Velice se těšila na to, že poprvé uvidí vévodovo sídlo.

Při snídani se jí matka zmínila:

„Vzpomínám si, že jsme byli s tvým otcem na zámku nedlouho po svatbě."

„Ale mami, proč ses o tom nezmínila Lais?" zvolala Mena.

„Už je to dávno," vysvětlovala paní Mansfordeová. „Tatínka pozvali na večeři, aby se tam setkal s řeckým vyslancem. Starý vévoda věděl, že se tvůj otec o tu zemi zajímá."

„Tatínek byl určitě nadšený," poznamenala Mena. „Pověz mi, jaké to bylo na zámku?"

„Obávám se, že jsem už skoro všechno zapomněla. Vzpomínám si ale, jak jsme tam s tatínkem jeli a jaké krásné věci mi říkal, když jsme se vraceli domů."

V jejím hlase se ozval tón, kterého se Mena vždy děsila.

Znamenalo to, že je matka zase v zajetí minulosti a že jí jen těžko dokáže zabránit, aby se nerozplakala.

„Až dojedeme na zámek," převedla rychle rozhovor jinam, „musíš se pokusit zjistit, proč sem vévoda přijíždí tak zřídka a proč se zřejmě vůbec nezajímá o záležitosti hrabství. Připadá mi to poněkud podivné."

„Vím, že to by se tvému otci ale vůbec nezamlouvalo. Považoval by to za zanedbávání povinností," odpověděla. „Vždycky říkával, že ti, kdo netráví dost času na svém panství, dělají velkou chybu. Nikdo nemůže přece předpokládat,

že služebnictvo odvede poctivou práci, když tam nejsou zaměstnavatelé a nevytknou všem těm lidem, co udělali špatně, nebo je nepochválí, když si to zaslouží."

Mena se usmála.

„Takhle tatínek mluvil a také se podle toho choval."

„Moc by se zlobil, kdyby viděl, jak je zahrada zanedbaná," posteskla si paní Mansfordeová. „Kéž bychom si mohli dovolit ještě jednoho zahradníka."

„To si také říkám," souhlasila Mena. „Ale dobře víš, maminko, že potom bychom si nemohly dovolit držet koně. A já bych nesnesla, kdybych se nemohla projet. A tebe by zase mrzelo, kdyby sis nemohla nikam vyjet v kočáře."

Paní Mansfordeová si povzdechla, ale neodporovala jí.

Mena si pomyslela, že matka přijímá události, jak přicházejí, protože nemá dost sil, aby se pokusila o nápravu.

Konečně kočár zabočil a projel velkou, nahoře pozlacenou branou s ozdobným kováním.

Pak projížděl po cestě lemované prastarými duby.

Mena se vyklonila, aby poprvé uviděla zámek.

Když jej spatřila, uvědomila si, že je ještě velkolepější, než předpokládala.

Na vysoké věži vlála vévodova standarda. Celá budova vypadá tak, jak se sluší a patří na tak starobyklý rod, usoudila Mena.

Spřežení zastavilo před kamenným schodištěm, které vedlo k impozantním hlavním dveřím.

Než lokajové otevřeli kočár, rozprostřeli po schodech červený koberec.

Paní Mansfordeová vystoupila.

Mena s matčinou šperkovnicí v podpaží ji následovala.

Nahoře na schodišti se uklonil major dom.

„Dobré odpoledne, madam," řekl. „Doufám, že cesta byla příjemná."

„Velmi příjemná, děkuji," odpověděla paní Mansfordeová.

„Jeho Milost na vás čeká, madam, v salonu. A služebnictvo se postará o vaši společnost, jestli bude tak laskavá a půjde nahoru.“

Matka se podívala na Menu málem zoufale.

Se zřetelnou nechutí následovala majordoma a Mena zatím poslušně stoupala po schodech.

Správcová zámku v šustícím černém hedvábí a se stříbrným řetězem s klíči u boku ji mile uvítala.

„Doufám, že vás cesta příliš neunavila,“ prohodila. „Mě z cestování, i když jedu třeba jen kousek, vždycky rozbolí hlava.“

„Líbilo se mi to,“ odpověděla spokojeně Mena. „A koně cestu zvládli překvapivě rychle.“

„Na můj vkus jezdí až příliš rychle,“ poznamenala správcová. „Na těch úzkých cestičkách může tak snadno dojít k nehodě.“

Uvedla ji do pokoje, který se Meně ihned zalíbil.

Pochopitelně ovšem nebylo možné ho srovnávat s těmi, které byly přidělovány vévodovým osobním hostům.

„Myslím, že tady budete mít všechno pohodlí,“ pokračovala správcová. „Také vám ukážu, kde bude bydlet vaše paní.“

Vydaly se do nádherné, vším komfortem vybavené ložnice, kterou dostala paní Mansfordeová.

Vcházelo se do ní přes přijímací pokoj.

„Lady Barnhamová se domnívá, že byste mohla jít tady,“ oznámila správcová.

„Doufám, že vám tím nepřidělávám potíže,“ omlouvala se Mena.

„To se zařídí snadno,“ řekla správcová, „i když po pravdě řečeno, hosté jeho milosti si sem nevodí společnosti často.“

Neměla bych se jí pokusit vysvětlit, proč matka dělá něco tak nezvyklého? blesko Meně hlavou, jenže správcová ihned pokračovala:

„Pochopitelně se předpokládá, že si dámy s sebou přivedou služku, ale jestli jsem správně vyrozuměla, paní Mansfor-

deová se momentálně necítí právě nejlépe.“

Mena pocítila úlevu, ale zároveň ji to pobavilo.

Okamžitě pochopila, že si to tak vymyslela Lais, protože by její matka nevypadala bez služky dost vznešeně.

„Já se o paní Mansfordeovou postarám,“ prohlásila.

„To nebude potřeba. Už jsem zařídila, aby měla k ruce jednu z našich nejlepších komorných, a ta určitě zvládne všechno k naprosté spokojenosti.“

„To je od vás velice laskavé.“

Prohlédla si matčin přijímací pokoj.

Stála v něm i zasklená skříň s mnoha knihami.

Menu napadlo, že jí během pobytu na zámku přijdou vhod.

Hořela už netrpělivostí, kdy se jí konečně naskytne příležitost, aby si prohlédla zámek, zevnitř i zvenčí.

Kvapný pohled z okna jí už prozradil, že zahrady jsou krásné a skvěle udržované.

Dobře věděla, že matka jimi bude nadšena.

Lokajové přinesli zavazadla.

Proto se vrátila do svého pokoje a zjistila, že i jí přidělili služku, aby jí pomohla s vybalováním.

O pohodlí je tady postaráno opravdu dobře, pomyslela si.

Doufala, že pro matku bude návštěva znamenat příjemně strávené dny.

Doma o ni pečovala sama, a přestože se Johnsonovi snažili ze všech sil, budova, kterou měli na starosti, byla na ně dva příliš velká.

Nepochybovala, že se v domě, kde všechno běží jako dobře promazaný stroj, matce bude líbit.

Služebnictvo bylo dobře vycvičené a zařizovalo vše potřebné.

Odložila si klobouk a lehký plášť, který měla přes šaty, ale vtom se ozvalo klepání na dveře. Lokaj jí oznámil, že má v matčině přijímacím pokoji připravený čaj.

Zdvořile mu poděkovala, a když used-

la ke stolku, zjistila, že nápoj chutná skvěle. A koláčky, které se k němu podávaly, by kuchaři záviděla i sama paní Johnsonová.

Mena se postavila k oknu a dívala se ven, vtom však uslyšela, jak do vedlejší ložnice uvádějí matku.

Počkala si, až zůstala o samotě, a pak prošla spojovacími dveřmi.

„Ach, tady jsi, drahoušku," zvolala paní Mansfordeová.

Mena se obávala, že právě těmito slovy by ji matka přivítala, i kdyby byla komorná v doslechu.

„Buď opatrná, maminko," varovala ji. „Musíš mít pořád na paměti, že tady jsem pro všechny slečna Fordová."

„Ano, úplně jsem na to zapomněla. Drahoušku, pročpak jen nemůžeme být, kým opravdu jsme?"

„Pověz mi radši, jaké je to dole."

„Už je tam dost lidí," rozhovořila se paní Mansfordeová. „A všichni vypadají velmi sympaticky. Jeden z nich - už jsem zapomněla, jak se jmenuje - se mi dokonce zmínil, že se znal s tatínkem."

„To tě určitě potěšilo," řekla Mena s úsměvem.

Pomohla matce sundat si klobouk a pak jí rozepnula a svlékla šaty.

„Chtěla bych si před večerí odpočinout," prohlásila paní Mansfordeová.

„Ale ještě jsi mi nevyprávěla, jaký je vévoda," připomněla jí Mena.

„Vyjel si na koni, a tak jsem se s ním ještě neseznámila. Ale Lais tvrdí, že je velice milý, a představila mě všem svým přátelům. A ti se mi svěřili, jak ji obdivují."

Matka se s Meninou pomocí převlékla a ulehla do postele.

„A teď se pokus usnout, maminko. Vzbudím tě dost včas, abys potom nemusela spěchat."

„Děkuji, drahoušku," špitla paní Mansfordeová a zavřela oči.

Mena se vrátila do přijímacího pokoje a dlouho postávala u okna.

Vrtalo jí hlavou, zda bude Lais, jestli se stane vévodkyní, schopna ocenit krá-

su zahrad, hájku, který se rozkládal za nimi, a samozřejmě i samotného zámku.

Musím si prohlédnout vše, co jen bude možné, rozhodla se v duchu.

Pak si uvědomila, že všichni zanedlouho odejdou dolů do přízemí na večeri, a ona bude mít dost volného času, aby se šla projít do zahrad.

Jenom by potřebovala vědět, kdy asi přinesou večeri jí.

O hodinu později Mena probudila matku z hlubokého spánku.

Myslela už jen na to, jak upravit a obléknout matku, aby vypadala co nejlépe, jako za starých dobrých časů, když se někam vydala na návštěvu s tatínkem.

Pro první večer jí vybrala toaletu, ve které se matka naposled objevila na loveckém plesu. Tenkrát otec prohlásil, že svým půvabem zastínila všechny ostatní dámy.

Naštěstí matka na tu událost, ze které se tehdy vrátila celá rozzářená, už dávno zapomněla.

Dovolila Meně, aby ji učesala a vybrala šperky.

„Byla by chyba, maminko, kdyby sis dnes večer brala svůj brilantový diadém," usoudila Mena. „Pokud jsem to správně pochopila, první večer hned po příjezdu nebývá ten nejslavnostnější."

„Ano, samozřejmě máš pravdu, drahoušku," přitakala paní Mansfordeová. „A nerada bych byla příliš nápadně oblečená."

Vtom vstoupila do místnosti Lais.

„Jsi připravená, máti?" zeptala se. „Napadlo mě, že bys byla ráda, kdybych tě doprovodila dolů."

„Děkuji, má drahá. Ještě nikdy se mi nestalo, abych šla do společnosti bez vašeho tatínka."

Lais ji neposlouchala, jen se rozhlížela kolem, jestli je nemůže slyšet nikdo ze služebnictva.

„Jsi v pořádku, Meno? Starají se o tebe dobře?"

„Ano," přikývla sestra. „A vím, že za to vděčím tobě."

„Dala jsem jim jasně na srozuměnou,

že budeš jít v matčině budoáru," řekla Lais.

Paní Mansfordeová vypadala zděšeně.

„Ale proč by Mena neměla jít se mnou na večeři dolů? Nesnesu pomyšlení, že bych tam seděla úplně sama.“

Lais se zamračila a Mena jí hned přispěchala na pomoc.

„Něco takového vůbec nepřichází v úvahu, maminko. Všechno už je zařízeno. Dovedeš si představit, jak hrozně bych se tam cítila, kdyby se na mě hosté dívali skrz prsty, protože si vydělávám na své živobytí vlastní prací?“

Paní Mansfordeová chtěla ještě něco namítnout, ale Lais prohlásila:

„Nedělej zmatky, máti. Zařídila jsem to tak, aby Mena měla všechno pohodlí. A ty nemusíš pamatovat na nic, jen na to, že ona je teď tvá společnice.“

Obrátila se na Menu tázavě:

„Předpokládám, že tady používáš jiné jméno. Včera, když jsem přišla na návštěvu, jsem si na to nevzpomněla.“

„Myslela jsem na to!“ odpověděla Mena. „A maminka chce, abych si nechala říkat slečna Fordová.“

„Ale není to...“ Lais znejistěla.

„To si lépe zapamatuje,“ zdůraznila Mena. „A kdyby mě snad někdo považoval za chudou příbuznou, nebylo by to přece žádné neštěstí.“

„Asi ne,“ neochotně souhlasila Lais. „Jestli se budeš držet z dohledu, stejně se na tebe nikdo nebude vyptávat.“

„To zcela jistě nebude,“ pousmála se Mena.

Lais se obrátila k matce.

„Ty šaty se mi líbí, máti. Moc ti sluší.“

„Mena to říká také.“

„Právě se probírám v matčiných špercích,“ vstoupila jim do řeči Mena. „Mám takový pocit, že bude lepší, když nechám diadém až na zítřejší večer.“

„Dobrý Bože, ona ho stále ještě má?“ podivila se Lais. „Říkala jsem si, že jste jej asi už dávno prodaly.“

Mena si ji významně změřila.

„Tatínek musel dlouho šetřit, aby jí ten diadém koupil,“ řekla. „A mamince by

zlomilo srdce, kdyby se s ním musela rozloučit.“

Lais na to neodpověděla a jen si prohlížela šperkovnici, jejíž obsah, jak Mena vytušila, na ni velký dojem neudělal.

„Napadlo mě, že bych mohla mamince вплést do vlasů dvě brilantové hvězdičky,“ navrhla Mena.

„To udělej,“ souhlasila Lais. „A měla by si vzít náhrdelník, i když není zrovna velký.“

Mena si vzpomněla, že když ještě byla dítě, zdál se jí být obrovitý, ale považovala by za chybu říct to nahlas.

Konečně bylo všechno hotovo k úplné spokojenosti přítomných dam a šperkovnice poloprázdná; paní Mansfordeová byla připravena odejít na večeři.

Vypadala roztomile a vedle své starší dcery, která byla oblečena pestře jako páv, působila jako pravá dáma.

Smaragdově zelené šaty ještě zdůrazňovaly Laisiny tmavé vlasy a světlou pleť.

Na krku se jí blýskal smaragdový náhrdelník a na čele měla širokou čelenku z brilantů a smaragdů.

To vše doplňovaly náramky a náušnice, které se při každém pohybu zatřpytily.

Spokojeně se ještě jednou prohlédla v zrcadle a řekla netrpělivě:

„Tak už pojď, máti. Vévoda se nemůže dočkat, aby se s tebou mohl seznámit, a jsem si jistá, že obě dvě na něho uděláme veliký dojem.“

„Také doufám, drahá,“ přitakala paní Mansfordeová. „Nerada bych ti způsobila zklamání.“

Lais přijala její slova naprosto netečně.

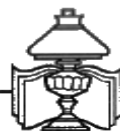
Mena se sklonila, aby políbila matku na tvář.

„Vypadáš moc hezky, maminko, a jsem si jistá, že ti to všichni dole řeknou také.“

Paní Mansfordeová se na ni usmála.

„Dobrou noc, drahoušku. A nečekej na mě, se svlékáním mi může pomoci komorná.“

„Budu vzhůru a pomůžu ti,“ slíbila Mena.

Lais už celá neklidná podupávala venku v chodbě.

Obě zamířily k širokému schodišti a Mena zase vklouzla dovnitř.

Nechtěla připustit, aby ji potkal někdo z hostů.

Za chvíličku vešly do místnosti dvě služky, aby uklidily.

„Půjdu vedle,“ obrátila se na ně Mena. „Nevíte, kdy mi přinesou večeři?“

„Jestli se nemejlím, tak ji zrovna lokaj nese,“ odpověděla jedna z nich. „V jídelně se to ale pěkně protáhne, než bude panstvo hotový.“

„To je velmi milé,“ zamumlala Mena.

Chtěla se najíst co nejrychleji a pak se konečně nenápadně vytratit do zahrady, aby ji nikdo neviděl.

A zjistila, že to vůbec není obtížné.

Večeře byla lehká, skládala se jen z dvou chodů a ovoce, ale velice chutná.

„Kdybyste chtěla ještě něco,“ nabízel číšník, který ji obsluhoval, „naš kuchař vzkazuje, že se vynasnaží. Jenže dneska se tu sešlo víc lidí, než čekal.“

„Mně to opravdu stačí,“ odpověděla Mena. „A prosím, poděkujte panu kuchaři, že na mě myslel.“

Jedla rychle, protože si uvědomovala, že číšník bude ještě muset obsluhovat hosty v přízemí.

A právě když odnášel podnos s nádobím, zaslechla otevřenými dveřmi hlasy zdola. Pochopila, že hosté odcházejí ze sálu, kde se sešli před večeří.

Právě se přesunovali do jídelny.

Ráda by si je prohlédla, ale dobře věděla, že to nepřichází v úvahu.

Byla ráda, že je teď alespoň na dvě hodiny volná.

Ani si nenasadila klobouk a spěchala ven s odkrytou hlavou, jako to dělávala doma.

Našla vedlejší schodiště, a jak správně odhadla, v přízemí nedaleko od něj také dveře vedoucí na zahradu.

Otevřela je a vyšla ven.

Zahrada byla opravdu tak velkolepá, jak se zdála být při prvním pohledu z okna.

Stála tu velká fontána a chrlila vodu do výše tak, že se v ní tříštily poslední paprsky zapadajícího slunce.

Fontána spočívala na krásně opracovaném kamenném podstavci a v ní se mezi lekníny proháněly zlaté rybky.

Zamířila dál do odlehlých částí zahrady, až dorazila k ovocnému sadu.

Odtud se jí otevřel pohled na padok.

Když přišla blíž, uviděla, že na udusané hlíně stojí překážky pro výcvik koní.

Prohlédla si je a pochopila, že za nimi asi bude vchod do stájí.

Váhala, zda se má odvážit vstoupit dovnitř a prohlédnout si zvířata, ale vtom se v bráně objevil jezdec.

Seděl na koni, který se vzpínal a odpíral mu poslušnost.

Mena poodstoupila a ukryla se ve stínu jednoho z ovocných stromů.

S potěšením sledovala, jak se muž pokouší ovládnout nezkrotného koně.

Bylo vidět, že je to skvělý jezdec a že umí zacházet s hřebcem stejně dobře jako její otec.

Zvíře s ním stále ještě bojovalo, ale již ne tak odhodlaně jako v první chvíli.

Mena si s úsměvem pomyslela, že muž v sedle vítězí.

A uvědomila si, jak velké potěšení mu to určitě přináší.

Potom jezdec koně otočil a pobídl ho, aby skočil přes první překážku.

Byl to poměrně vysoký plůtek, ale Mena nepochybovala, že by jej snadno zvládla.

Hřebec se rychle přiblížil ke skoku. Těsně před ním se však zlomyslně zarazil.

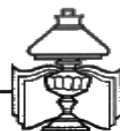
Zároveň sklonil hlavu tak, že jezdec nemohl zabránit tomu, aby přes koně nepřeletí.

Muž se ze všech sil pokoušel udržet v sedle, ale hned následoval neodvratný pád na překážku.

Kůň, šťastný z nově nabyté svobody, odklusal pryč.

Mena hlasitě vydechla.

Potom otevřela železnou branku a utíkala k plůtku.

Muž ležel na zádech na zemi. Klekla si vedle něho.

Sotva to však udělala, posadil se a překvapeně se na ni zadíval.

„Nestalo... se vám něco?“ zeptala se celá zadýchaná.

V očích se mu objevil překvapený výraz. Po chvílce váhání se zeptal:

„Nejste vy Afrodite?“

Ta otázka byla tak neočekávaná, že se Mena neubránila smíchu.

„Tak významné postavení zase nemám,“ odpověděla. „Já jsem jenom... Philomena.“

Podobnou odpověď by asi dala i svému otci.

Promluvila bez rozmyšlení, ještě než si uvědomila, že prozrazuje příliš mnoho.

Neznámý se usmál.

Napadlo ji, že je to mimořádně pohledný mladík.

Neměl na sobě sako ani vázanku, jen z rozhaleného límce košile mu trčel volně uvázaný šátek.

„Philomena,“ opakoval. „Takže jsem se zase tak moc nespletl.“

„Bála jsem se, abyste... jestli jste si neublížil.“

„To by se snadno mohlo stát,“ vysvětloval, „jenže jsem čekal, že mi něco takového provede.“

Kůň neodběhl daleko a teď klidně spásal travu.

„Je to nádherné zvíře,“ poznamenala Mena s obdivem.

„To si také myslím. Ale bude ještě dlouho trvat, než ho přiměju k poslušnosti.“

Zvedl se na nohy a oklepal si prach z jezdeckých kalhot.

„Nechcete si ho prohlédnout?“ nabídl.

„To bych moc ráda.“

Kráčeli vedle sebe přes trávník k hřebci.

Byl to určitě jeden z nejkrásnějších koní, které kdy Mena v životě viděla.

„Už ho máte dlouho?“ zeptala se.

„Přivedli ho sem před týdnem,“ odpověděl muž. „Ale sedlal jsem ho dnes teprve podruhé.“

Mena si pomyslela, že hřebec určitě pa-

tří vévodovi a mladík dostal za úkol ho zkrotit.

Když se přiblížil, kůň zvedl hlavu a pozoroval je.

Mena pomalu zvedla ruku, aby ho pohladila.

K jejímu překvapení se kůň o ni otřel nozdrami.

„Zdá se, že se mu líbíte,“ prohodil. „Ale možná to způsobilo kouzlo vašeho jména.“

Tázavě se na něho podívala a on vysvětloval:

„Jestli se nepletu, tak Philomena znamená ‚jsem milována‘, a proto mi připadlo, že se to třeba nevztahuje jen na lidské bytosti, ale i na zvířata.“

Mena se zasmála.

Pomyslela si, že není obvyklé, aby člověk, který zřejmě zastává pouze podřízené postavení, věděl, co její jméno znamená.

Vtom jí hlavou bleskla nečekaná myšlenka, a tak se otázala:

„Nepatřil ten kůň dřív, než přišel sem, nějaké ženě?“

Muž na chvíli zaváhal a potom řekl:

„Pochází z Irska a jeho předchozí majitelka byla hraběnka O'Kerryová.“

Mena stále hladila zvíře.

Uvědomila si přitom, že hřebec na její dotek spokojeně reaguje.

Choval se stejně jako koně u nich doma ve stáji. Také je potěšilo, když jim dala najevo, že má o ně zájem.

Otočila se k muži, který z ní nespouštěl zrak.

„Něco mě napadlo a ráda bych se o to pokusila,“ řekla. „Nepomohl byste mi do sedla?“

Podíval se na ni nevěřicně.

„Opravdu mi chcete tvrdit, že dokážete zvládnout takového koně?“ zeptal se. „Copak jste neviděla, co mi provedl?“

„Myslím, že jeho chování vyplývá jen a jen z faktu, že jste muž,“ prohlásila Mena.

„Proč si to myslíte? A copak může žena, která vypadá jako vy, opravdu rozumět koním?“

Mena se zasmála.

„Vysaďte mě,“ přikázala.

„Jestli si zlámete vaz, nechci za to nést odpovědnost.“

„Beru to riziko na sebe.“

Pomalů, a jak se jí zdálo, zdráhavě ji muž vyzdvihl do sedla.

Vycítila jeho nervozitu. Ani trochu nepochybuje, že mě hřebec hned zase shodí, pomyslela si.

Vzala si uzdu do rukou a tichounce na koně promluvila:

„A teď mě odnes na malou procházku. Nemusíme spěchat a já dobře vím, že umíš být hodný kluk, když chceš.“

Hřebci se zachvěly uši, když k němu promlouvala.

Pak ho pomalů provedla mezi překážkami do středu padoku.

Půda na cvičišti byla měkká a rovná. Došli až na jeho konec.

Pak obrátila.

Muž, který ji zpočátku doprovázel, aby ji zachytil, kdyby bylo třeba, zůstal nehybně stát.

Vraceli se k němu.

Když se přiblížila, sklouzla ze sedla dřív, než jí stačil pomoci.

Poplácala hřebce a poděkovala mu, že ji povozil.

Pak se obrátila k muži, který je oba napjatě pozoroval.

„Tak tady máte vysvětlení,“ řekla. „Stýská se mu po jeho paní a vás odmítá jako muže, který přišel místo ní.“

„Spletl jsem se,“ prohlásil muž. „Považoval jsem vás za bohyni a teď vidím, že jste čarodějnice a provozujete nám tady magii.“

„Doufám, že bílou,“ odpověděla rychle. „Ale musím se vám přiznat, že mi jednou otec vyprávěl o tom, jak měl koně, který nikdy nedovolil muži, aby si na něho sedl.“

„Něco takového jsem už také zaslechl. A rád bych se o tom dozvěděl mnohem víc. Ale nejdřív musím Dobyvatele ustájit.“

„Možná bych to měla udělat sama,“ nabídl se Mena.

Stále ještě držela uzdu.

Pomalů se vydali ke konci cvičiště, kde, jak správně vytušila, stála budova stájí.

Ještě než vstoupili dovnitř, zahlédla tam mnoho zaměstnanců.

Pomyslela si, že by nebylo dobré, kdyby zbytečně vzbudila pozornost.

Zastavila se.

„Radši na vás počkám tady.“

„Proč?“ otázal se muž. „Rád bych vám ukázal ještě některá jiná zvířata.“

„A já bych si je moc ráda prohlédla, ale snad až jindy, až tam nebude tolik... tolik jiných lidí.“

„Tak počkejte tady. Hned se vrátím.“

Převzal od ní uzdu, ale hřebec okamžitě zvedl hlavu.

Zdálo se, že muže vedle sebe nesnáší.

Měla jsem pravdu, pomyslela si Mena, zatímco on odváděl koně. Dobyvatel zřejmě cítí potřebu se bránit.

Povzdechla si, že se nemůže svěřit otci s tím, co právě zjistila. Tatínka by to moc zajímalo, pomyslela si.

Od jeho smrti neměla s kým si povídat o koních.

Aby ji nikdo neviděl, ustoupila kousek směrem, odkud přišla.

Říkala si, že by ji teď nic nepotěšilo tak, jako kdyby si mohla zaskákat přes překážky.

Muž se objevil mnohem dřív, než čekala.

Uvědomila si, že někomu hřebce určitě předal, aby se o něho postaral.

„Tak,“ spustil, „teď mi toho musíte hodně povědět a já přemýšlím, kde si můžeme promluvit. Nepůjdeme do zahrady?“

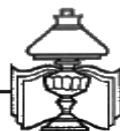
Mena zaváhala. Pak řekla:

„Je tu někde místo, odkud na nás nebude vidět z domu?“

„Ano, ovšem. Ale proč takové tajnosti? Nejste nakonec přece jen nějaká bohyně, která sem dorazila z Olympu, aby uváděla lidstvo v úžas?“

Mena se zasmála. A byl to velmi příjemný smích.

„Jak to, že toho víte tolik o Řecku?“ zeptala se.

„Náhodou jsem tam nedávno byl," odpovéděl. „A myslím, že vaše otázka je trochu urážlivá."

Mena se začervenala.

Když sklopila hlavu, protože se cítila trapně, rozesmál se, aby ji uklidnil.

Nastalo ticho, které po chvíli přerušil on:

„Stále čekám na odpověď."

„Myslela jsem si, že... třeba že jste tady, abyste... cvičil koně," vysvětlovala Mena váhavě.

„A přesně to také dělám. A teď mi povězte, co děláte vy?"

„Jsem... jsem společnice paní Mansfordeové."

„Společnice?" zvolal muž.

Pak už jiným tónem pokračoval:

„Mansfordeové? Není nějak příbuzná s Lionelem Mansfordem, který psal ty úchvatné články do *Geographical Magazine*?"

Mena hlasitě vydechla.

„Vy jste je četli?"

„Podle mě je to nejlepší popis starověkého Řecka, který se mi kdy dostal do ruky," odpověděl.

„To jsem ráda, že to říkáte. Víím, že..."

Mena se zarazila.

Právě chtěla dodat: Víím, že tatínka by to moc potěšilo, ale na poslední chvíli si uvědomila, za koho se vydává.

Poněkud nesměle pokračovala:

„Vím, že... že paní Mansfordeová by byla celá šťastná, kdyby to slyšela. Byl to její manžel, ale před rokem zemřel."

„Zemřel?" podivil se muž. „To jsem ani netušil. To je velká ztráta."

Mena zatajila dech.

Považovala sérii článků o starověkém Řecku, které její otec připravil pro *Geographical Magazine*, za vrchol toho, co kdy vytvořil.

„Musíš se pokusit napsat knížku, tati," naléhala.

„Možná ji jednou napíšu," odpovídal jí otec neurčitě.

Ve skutečnosti si však jenom vedl záznamy o svých poznatcích, a to výhradně pro své potěšení.

„Když jsem si ty články přečetl," pokračoval muž, „řekl jsem si, že se rozhodně musím do Řecka podívat. A ani nedokážu plně docenit, jak moc mi pomohly pochopit, co všechno se tam dá vidět."

„Mně se taky líbily," přidala se Mena.

Aniž si to Mena uvědomila, zavedl ji do části zahrady, kam z domu nebylo vidět.

Přes balvany tu stékaly malé vodopády.

Spojovaly se v potůček, který protékal na druhou stranu zahrady a nakonec se vléval do jezírka.

Vedle vodopádů stála kamenná lavice.

Mena se dívala, jak voda zurčí mezi neznámými rostlinami, které určitě pocházely odněkud ze zamoří, a posadila se.

„A teď se musím dozvědět zbytek," prohlásil. „Vím, že se jmenujete Philomena. Já jsem Lindon."

„To jméno se mi líbí. Na rozdíl od toho mého se nedá snadno zkracovat."

„To je asi pravda," souhlasil. „Ale pokud vám říkají Mena, jak předpokládám, hodí se to k vám. Ale myslím, že to jste už určitě slyšela i od jiných."

„Od tří čtvrtin lidí, kteří se mnou kdy mluvili."

Oba se zasmáli.

Pomyslela si, že přes vybrané chování bude Lindon určitě chudý.

Musí přece existovat nějaké vysvětlení, proč přijal práci cvičitele koní.

„A smíte být tady?" zeptala se.

Jako kdyby sledoval její myšlenkový pochod, začal vysvětlovat:

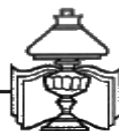
„Za to riziko mi to stojí, a jak jste viděla, naučil jsem se přijímat pády a přitom se sám nezranit."

„Ale musíte být opatrný. Jsem si jistá, že pokud jde o Dobývatele, bylo by lepší, kdyby ho přivedla k poslušnosti žena."

„A vy se o to chcete pokusit?" zeptal se Lindon.

Mena se na něho pokradmu podívala.

„Udělaloby mi to větší radost, než vám dokážu vylíčit, ale myslím, že by nebylo

vhodné, aby pouhá společnice jezdila na koni."

"Nemůžu pochopit proč," namítl. "Společnice také jedí, spí, procházejí se a bezpochyby i tancují. Existuje nějaký důvod, proč by měla být zrovna jízda na koni pro ně nepřijatelná?"

"Ne, myslím, že ne," přikývla Mena. "Měla jsem na mysli, že jsem nepožádala vévodu o dovolení."

"Proč byste ho měla žádat? Koně mám na starosti já. A když si budete chtít vyrazit na projížďku, zařídím vám to."

Mena potěšeně sepjala ruce.

"Myslíte to... vážně... opravdu...? Nepřivede vás to... do nějakých potíží?"

Zavrtěl hlavou.

"Tak... snad... až všichni budou dělat... něco jiného," připustila Mena váhavě.

"Nechte to na mně," skočil jí do řeči. "Předpokládám, že vás po snídani nečekají žádné povinnosti?"

"Až později. Myslím, že má... že paní Mansfordeová bude zcela jistě snídat v posteli."

"Uděláme to tedy takhle. Hned jak se budete moct uvolnit, setkáme se nahoře v lesíku. Počkám tam na vás."

Mena zatajila dech.

"A jste si... jste si naprosto jistý, že se nedostanete do obtíží?"

"Jsem odborník na to, jak se jim vyhýbat," prohodil s úsměvem. "Tak, a teď pojdte se mnou, ukážu vám, kde se sejdeme. Není to odsud daleko."

Vedl ji klikatou cestičkou mezi stromy.

Lesík náhle skončil. Před nimi se rozprostírala rozlehlá pole.

Na obloze už zbývaly jen poslední paprsky denního světla.

"Už se musím vrátit," řekla rychle. "I kdyby si toho nevšiml nikdo jiný, služebnictvu by připadalo divné, že se tak dlouho toulám po zahradě."

"Odvedu vás zpátky. Znam tajnou cestu. Nikdo vás neuvidí." Vraceli se mlčky.

Už se skoro setmělo, když dorazili k dvířkům do zahrady, jimiž Mena vyšla ven.

"Tak právě tudy jsem utekla," pochlubila se.

"Takže cestu už znáte. Budu na vás čekat od jedenácti. Nezdružujte se uvnitř příliš dlouho."

"Pokusím se," přislíbila. "Ale uvědomujete si, že nemám s sebou oblečení na koně?"

"Přijďte prostě tak, jak jste. Jsem si jistý, že se bohyně nepřevlékají do jezdeckého. Ani do ničeho jiného."

"Jestli jsem tedy bohyně, nenabídl byste mi koně, který je alespoň posel bohů?"

"To zařídím," slíbil.

Otevřel jí dveře. Vešla dovnitř, ale hned se k němu obrátila.

"Děkuji," řekla. "Jsem vám moc vděčná. Bylo pro mě vzrušující setkat se s vámi. Je to prostě to, co jsem čekala na šťastném zámku."

"Ano, to teď právě je," přitakal jí. "Šťastný zámek."

Mena se mu zahleděla do očí.

Náhle ji však přemohla plachost, a tak za sebou raději rychle zavřela a spěchala dovnitř.

Kapitola třetí

KDYŽ SE PANÍ MANSFORDEOVÁ VRÁTILA, Mena už dřímala v křesle jejího přijímacího pokoje.

Otevřela oči a vyskočila.

"Ale miláčku," pokárala ji matka. "Říkala jsem ti přece, abys nezůstávala tak dlouho vzhůru."

"Usnula jsem, maminko. A co ty, měla jsi příjemný večer?"

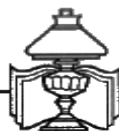
"Nádherný," odpověděla matka. "Byla tam skvělá zábava a všichni byli ke mně velice milí."

Mena se podívala na hodiny.

"Už je na tebe příliš pozdě, maminko."

"Já vím, ale snad ještě nikdy jsem se tak dobře nepobavila."

Mena se ani neobtěžovala zazvonit pro

komornou a sama pomohla matce svléci večerní šaty.

Pochopila, jak velice matce záleží na tom, aby ji obklopovala společnost lidí, kteří by se k ní chovali mile a přátelsky.

Oči jí zářily a zdálo se, že od svého příjezdu na zámek o několik let omládl.

„Mám zítra na práci tolik vzrušujících věcí," rozpovídala se, zatímco Mena všla toaletu do šatníku.

„Ještě jsi mi nepověděla, jaký byl vévoda," připomněla Mena.

„Byl okouzlující... Absolutně okouzlující. A jestli Lais... tedy jestli se za něho provdá, tak bude... velice šťastné děvče."

V matčině hlase Mena uslyšela nejistotu, a tak přistoupila k posteli a zeptala se:

„A ty si myslíš..., že se za něho nevdá?"

„Nezdá se, že by jí věnoval zrovna velkou pozornost," řekla paní Mansfordeová s jistým váháním. „Vlastně jsem celou večeri seděla po jeho pravici já a většinou se bavil jen se mnou."

„Nejspíš se chtěl o tobě dozvědět co nejvíc, aby se ujistil, že Lais je... právě ta správná žena, která by se měla stát jeho... vévodkyní," prohodila Mena přemýšlivě.

Matku to znepokojilo.

„Doufám, že jsem neřekla nic nevhodného, ale když on se tolik zajímal o tatínkovu práci. Meno, co tomu říkáš?"

Mena nechtěla hádat, a tak jen mlčky poslouchala, jak její matka vysvětlovala dál:

„Jeho Milost se neobyčejně zajímá o své zahrady. Zmínila jsem se mu o naší bylinkové zahrádce a o tom, že už jsme si ji nemohly dovolit dál udržovat. Řekl, že má také takovou. Zítra mě tam vezme s sebou a provede mě po ní."

„To bude určitě velice zajímavé, mami. Pokusím se tam zajít a prohlédnout si ji, až budete všichni na večeri."

V matčině výrazu se objevila nespokojenost.

„Ach, drahá, kdybys věděla, jak jsem tě postrádala. Stejně se nemůžu smířit

s tím, žeš nemohla být se mnou tam dole v sále se všemi těmi zajímavými lidmi."

„Byla jsem tu naprosto spokojená," namítla Mena po pravdě.

Moc ráda by matce vyprávěla o svém pozoruhodném setkání s mužem, který spadl z nádherného hřebce.

Věděla však, že by jí tím způsobila nemilé překvapení.

Copak se může takto důvěrně stýkat s někým z vévodových zaměstnanců?

A také by se jistě zhrozila, kdyby věděla, že Mena chce jezdit na vévodových koních bez jeho souhlasu, a ještě ne jenom jednou.

Proto jen matku objala a řekla:

„Radši už běž spát. Vypadáš moc pěkně a už kvůli Lais se musíš snažit, abys tak vypadala dál."

„Dobrou noc, drahoušku," odpověděla paní Mansfordeová. „Mám tě moc ráda a jen doufám, že ti jednoho dne dokážu pomoci, aby ses vdala za nejlepšího muže na světě."

Mena se zasmála.

„To bych si ho nejdřív musela najít."

Sfoukla svíčky u postele a otočila se ke dveřím.

Vyšla na chodbu a spěchala do svého pokoje.

Mamince moc prospělo, že jsme přijaly pozvání na návštěvu, pomyslela si, když se svlékala. Hned vypadá jako jiný člověk.

Doufala jen, že ji příliš nevyčerpá, když bude každý den tak dlouho do noci vzhůru.

Snad ráno nebude příliš unavená, aby se dokázala dobře bavit, říkala si v duchu.

Ukázalo se, že si dělala starosti zbytečně.

Sotva se ráno nasnídala a oblékla, vydala se do matčiných pokojů a zjistila, že přichází právě včas.

Matka seděla v posteli a pochutnávala si na výborné snídani.

Meně blesklo hlavou, že vypadá stejně mladá jako včera večer.

„Co máš dnes na programu, mamin-

ko?" zeptala se, když služka odešla z místnosti.

„Ve tři čtvrtě na jedenáct se mám sejít s vévodou. Slíbil mi, že mě provede svou bylinkovou zahradou.“

Odmlčela se, aby upila další doušek kávy, a pak pokračovala:

„Jenom doufám, že s námi už nepůjde nikdo jiný, abychom si mohli o bylinkách vážně popovídat. Je vidět, že se v nich opravdu vyzná, a jak ostatně sama dobře víš, někteří lidé jsou hloupí a nevěří, že se jejich pomocí dá pomáhat nemocným; jako se to dělalo celá staletí.“

Mena si s uspokojením pomyslela, jak je dobré, že vévoda a její matka našli společný zájem.

Když se rozhovor točil kolem čehokoli jiného než kolem zahrad, matka se obvykle vyjadřovala až přespříliš neurčitě.

A také bylo skvělé, že odejde dolů celou čtvrt hodinu před jedenáctou.

To už bude na ni čekat Lindon a ona dobře věděla, jak rychle koně ztrácejí trpělivost, když musejí dlouho postávat na místě.

Protože se chystala na vyjížďku, oblékla si dlouhou sukni.

Ta sukně už byla stará.

Ale jaksi necítila potřebu snažit se být elegantní kvůli muži, který ani nenosí vázanku, a když ho včera potkala, byl jenom v košili.

Ale vypadal moc pěkně, pomyslela si.

Jenže to už mu určitě řeklo hodně žen.

Připravila matce jedny z nejhezčích šatů. Pořádila si je těsně před manželskou smrtí.

Měly stejnou barvu jako její oči a hodil se k nim klobouk s voňavými růžičkami na krempě.

„Pěkná jako obrázek," pochválila ji, když byly s oblékáním hotové.

„To je pravda, slečno," přikývla služka, která právě vešla dovnitř. „My jsme se dole dohodly, že jste nejpěknější dáma, co k nám vůbec kdy přijela na zámek," dodala, popadla šaty připravené k žehlení a zase vyběhla ven.

Paní Mansfordeová si udiveně povzdechla a Mena mluvila dál:

„Tak, a teď víš, co si lidé o tobě myslí. Vždycky jsem ti říkala, že vypadáš jako květinka.“

„Prosím, nech toho," zaprotestovala matka. „Připadám si z takových řečí trapně.“

Zadívala se na Menu a zeptala se:

„Proč nosíš tyhle staré šaty? Určitě bys našla něco lepšího.“

„Ale samozřejmě. Pokud bych měla nějaké povinnosti, tak ano, jenže tady přece nemám důvod, proč se strojit, ne?“

Matka vykročila z pokoje a opatrně sestupovala po schodech.

Mena nepochybovala, že v hale na ni bude čekat vévoda.

Teď musela spěchat, aby stihla svou vlastní schůzku.

Jenom se letmo prohlédla v zrcadle, zda má dobře upravené vlasy.

Pak už jenom rychle seběhla po postranním schodišti dolů a ven dvířky na zahradu.

Ulevilo se jí, když nikdo nebyl v dohledu.

Spěchala a po chvíli zmizela v hustém porostu. Tady už ji nikdo nemohl ze zámeckých oken zahlédnout.

Za okamžik minula malé vodopády a pak už stoupala nahoru do lesíka.

Byla to cesta, kterou jí předchozího večera ukázal Lindon.

Bála se, aby nezabloudila a nepřišla pozdě.

Už sotva popadala dech, když ho uviděla, jak stojí ve stínu stromů se dvěma hřebci.

Přiběhla k němu a on ji přivítal:

„Na ženu jste překvapivě dochvilná.“

Mena se usmála.

Pak si prohlédla koně a potěšeně si výskla.

Nestál tam sice hřebec, kterého viděla včera, ale i tenhle byl tak mimořádný, že od něho nemohla odtrhnout zrak.

Na lepším v celém svém životě neseďla.

„Předpokládal jsem, že vám setkání

s Červeným drakem udělá radost," poznamenal Lindon.

„Takhle krásné zvíře jsem ještě v životě neviděla." Mena překypovala nadšením. „Odkud asi může být?"

„Z Irska," odpověděl Lindon. „On a Dobyvatel přišli spolu, ale Červený drak je poslušný a moc práce mi nepřidělává."

„Často jsem slyšela, že irští koně jsou skvělí na hony," zamyslela se Mena. „Ale nikdy bych nečekala, že mohou být takhle nádherní."

„Jsou opravdu výjimeční," souhlasil Lindon. „A jejich majitelka je prodala jenom proto, že už si je nemohla dovolit dál držet."

„Muselo ji moc bolet, když se s nimi loučila."

„Jsem si jistý, že Červený drak vyhraje některý z klasických dostihů," zasnul se Lindon.

„To určitě vyhraje."

Mena poplácala Červeného draka a obrátila se k druhému hřebci.

Nebyl tak okázale krásný, ale vypadal také velice pěkně. Byl šedý s bílými skvrnami u nozder a spěnek.

„Dovolte mi, abych vám představil Ducha," pokračoval Lindon.

„Takhle že se jmenuje? Ale to k němu není právě laskavé."

„Spíš naopak. Někteří duchové, třeba strašidla u nás na zámku, jsou velice milí a vlídní, a když je někdo uvidí, považuje se to za šťastné znamení."

„Pak samozřejmě doufám, že se mi dostane té cti se s nimi setkat," prohlásila vesele Mena.

Lindon ji chytil a zvedl do Duchova sedla.

„Tak, a teď právě vypadáte, jako kdybyste zrovna vystoupila z obrázku," řekl.

„Jestli jsem duch, tak se možná zase do něho vrátím," zvonivě se rozesmála Mena.

„Ale ne dřív, než se vrátíme z projíždky," napomenul ji Lindon s předstíranou vážností.

Vyskočil do sedla Červeného draka.

Vydali se na planinu cvalem, ne však příliš rychlým.

Meně jízda působila nevýslovnou radost.

Doma měli dobré koně, ale otec si nikdy nemohl dovolit takového, na jakém seděla teď.

A vůbec už ne takového, jakého si vybral Lindon.

Kéž bych o tom mohla povědět tatínkovi, pomyslela si.

Dojeli až k lesíku, a když koně zpomalili, obrátila se k Lindonovi.

„To bylo skvělé! Za takovou projíždku bych dala všechny poklady z Aladdinovy jeskyně."

„I když by vám určitě velice slušely," zareagoval neočekávaně.

„Ale koně by si jich ani nevšimli," zasmála se Mena.

„Když tak milujete koně, tak to je určitě máte doma?"

„Samozřejmě," přitakala Mena bez přemýšlení. „Nejsou tak pěkní jako tihle, ti jsou mimořádní, ale stejně je moc miluji."

„Takže jsou vaši!" poznamenal Lindon.

Mena si uvědomila, že se dopustila chyby.

Zapomněla, že kdyby si opravdu vydělávala na živobytí prací, jak předstírala, sotva by si mohla dovolit chovat takové zvíře.

Nedokázala si vymyslet, jak to má vysvětlit, a protože Lindonovi nechtěla lhát, tak jen pobídla Ducha a vjela do lesíka napřed.

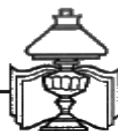
Když se proplétali mezi stromy, nezastavil ji.

Pokračovala v jízdě, dokud se před ní nerozevřela paseka, na níž pracovali dřevorubci.

Na zemi ležely pokácené kmeny. Kolem jezírka zářily zlaté polštářky rozkvetlých blatouchů.

„Pojďme se na chvíli posadit," navrhl Lindon. „Chtěl bych si s vámi popovídat."

Menu nenapadl žádný důvod, proč by měla odmítnout.

Seskočila a pomohla Lindonovi svázat uzdy obou koní.

„Nebojíte se, že nám utečou?“ zeptala se trochu nervózně.

„Duch zůstane tam, kde jsem já,“ odpověděl Lindon. „A jsem si jistý, že se Červený drak zachová stejně. Jinak mi nezbude nic jiného než se vrátit domů pěšky.“

Mena se zasmála.

„To by tedy byl tvrdý trest!“

„Ale třeba bych vás přesvědčil, abyste jela na jednom koni se mnou, jak to ženy leckde na světě dělávají.“

„Ale když k tomu nemáme přizpůsobené sedlo, bylo by to dost nepohodlné.“

Uculil se.

„To je opravdu ta správná odpověď. Předpokládám, že jste se o tom někde dočetla. Nebo jste snad už procestovala svět a viděla to na vlastní oči?“

„Jenom ve svých představách,“ posteskla si Mena, „ale jednoho dne snad budu mít příležitost navštívit země na Východě.“

„Tak tam byste chtěla jet?“

„Ovšem,“ přikývla Mena.

Vzpomínala na přednášky o dějinách a náboženství Orientu.

„A přesto si myslím,“ usoudil Lindon, „že první místo, které byste navštívila, by bylo Řecko.“

„Už dlouhé roky sním o tom, že se tam jednou vydám.“

Na okamžik se odmlčela a pak pokračovala:

„Když mi ta... pan Mansforde vyprávěl, co tam viděl a objevil, pochopila jsem, jak by bylo vzrušující postavit se pod skaliska v Delfách nebo se procházet kolem Akropole v Aténách.“

Její hlas zněl v té chvíli přiškrceně, protože si vzpomínala, jak jí vše otec vyličil v tak živých barvách, že měla pocit, jako by to viděla na vlastní oči.

„Takže vy jste znala pana Mansfordea,“ poznamenal Lindon. „Kdy jste říkala, že zemřel?“

„Před rokem,“ odpověděla Mena s malým zaváháním.

„A vy jste dělala společníci jeho ženě ještě předtím, než zemřel?“

Lindon si ji zkoumavě prohlížel.

Přemýšlí o tom, že jsem příliš mladá na to, abych dělala společníci teď, natož pak před rokem, napadlo ji.

„Já... tenkrát jsem nebyla v pravém slova smyslu společníci,“ vysvětlovala rychle. „Ale Mansfordeovy jsem samozřejmě znala. Byli... ke mně velice laskaví.“

Odvrátila se od něho, protože cítila, jak zčervenala.

„Kolik je vám let?“ zeptal se klidně.

Nastalo ticho.

„Vždycky mi říkali..., že není slušné..., že se nehodí vyptávat se na... na věk dámy,“ namítla Mena. „A ženy jsou samozřejmě tak mladé, jak vypadají, a tak staré, jak se cítí.“

Lindon se zasmál. Potom prohodil:

„Vyhýbáte se odpovědi. A to mě mrzí.“

„Nevidím důvod proč. A pořád si ještě můžeme povídat o koních. To je téma, které zajímá nás oba.“

„Ale ti nejsou zdaleka tak zajímaví jako vy,“ nevzdával se Lindon. „Než jsem včera usnul, dlouho jsem o vás přemýšlel. Připadá mi záhadné, že jste se tu zjevila, jako byste spadla přímo z nebe, že vypadáte jako bohyně, že se zajímáte o Řecko, jak se samozřejmě na bohyni sluší, a že jste porozuměla Dobyvateli, kdežto já ne.“

Mena zvedla ruce.

„Tolik se toho přihodilo v tak krátké době,“ řekla. „Přemýšlela jsem o včerejším večeru a dospěla jsem k názoru, že jste jeden z nejlepších jezdců, které jsem poznala.“

„Takže vy jste na mě myslela!“

„Copak jsem mohla na vás nemyslet, když jste mi slíbil, že mi dnes přivedete koně a já se na něm budu smět projet? Jenom jsem se moc bála, že se objeví nějaké potíže a já sem nebudu moct přijít.“

„Připadá mi, že patříte přesně na takové místo, jako je tohle,“ zamyslel se Lindon. „A teď, když jsem vás viděl mezi stromy vedle jezírka, vždycky až sem

přijdu, se mi určitě vybaví vzpomínka na vás."

Když domluvil, vstal a zamířil ke koním, kteří, jak správně předpokládal, neodběhli daleko.

Mena se vydala za ním a nevěděla, co na jeho slova odpovědět.

V některých ohledech se choval opravdu velice neobvykle.

Napadlo ji, že si svou štíhlou, atletickou postavu vypracoval tím, jak neustále sedí v sedle, a že je velmi hezký.

Byl však oblečen stejně sportovně jako včera.

Košili měl čistou, kolem krku si však opět uvázal jen šátek.

Jezdecké kalhoty měl obnošené, ale dobře střížené, a také boty se podobaly těm, jaké by nejspíš nosil její otec.

Jsem si jistá, že je to člověk z dobré společnosti, který se dostal asi do finanční tísně, řekla si v duchu. Určitě je pro něho velice bolestivé, že musí cvičit koně, kteří patří někomu jinému, a přitom jistě touží po tom, aby si pořídil své vlastní.

Duch klidně stál, dokud k němu Lindon nedošel.

Rozvázal uzdy, potom se otočil a pomohl Meně do sedla.

V jednom okamžiku měli obličej ve stejné výši.

Když se podívala do jeho šedých očí, sevřelo se jí podivným způsobem srdce.

Pak už seděla na koni.

O pár vteřin později projížděli lesíkem, Lindon napřed.

Potom cválali po rovině, dokud si Mena nervózně nepostěžovala, že by se asi měla vrátit na zámek.

„Možná že mě paní Mansfordeová bude potřebovat," řekla. „A navíc mi oběd přinesou nahoru dřív, protože dole je příliš mnoho lidí."

„Vy jíte sama?" zeptal se Lindon překvapeně.

„Ano, nosí mi jídlo do přijímacího pokoje u ložnice paní Mansfordeové."

„A proč nechodíte dolů, do jídelny?" vyptával se.

„Já jsem společnice..., a ne host."

„To není žádná odpověď," zdůraznil. „Guvernantky se také stravují v jídelně, alespoň při obědě, tak proč ne společnice?"

Menu nenapadlo, jak mu to má vysvětlit.

Těžko mohla přiznat pravý důvod. To, že se k ní Lais nechce hlásit jako ke své sestře.

„Jsem spokojená tam, kde jsem," odpověděla, protože Lindon čekal na vysvětlení.

„Když tedy jíte sama, mám pro vás návrh."

Jeli vedle sebe a Mena k němu obrátila obličej.

„Jaký?"

„Až paní Mansfordeová odejde do jídelny, vy přijdete a budete večeřet se mnou."

„Jak... jak by to bylo možné?"

„Docela snadno. Odjedeme do domku, který není daleko odsud," vysvětloval, „a já se vám pokusím vynahradiť, že vás nevzali do velké společnosti, která se bláznivě cpe a opíjí v jídelně."

Promluvil takovým tónem, že se rozesmála.

„Mně se nahoře docela líbí... s knihou."

„A jste si jistá, že by vám nepřípadalo příjemnější povečeřet se mnou?"

„Ne... to samozřejmě ne...," hledala Mena nejvhodnější slova, „ale já tam prostě být musím."

„Žádné ‚musím‘ v tomhle případě neexistuje. Chci se s vámi najíst, popovídat si s vámi a nemuset se pořád ohlížet na hodinky."

Mena zaváhala a potom připustila, že by to snad nebylo žádné neštěstí.

Ovšem matka i Lais by se určitě zhrozily, kdyby se dozvěděly, co má v úmyslu podniknout.

Ale nepochybovala, že otec by ji pochopil.

I když snad Lindon nemá vysoké postavení, je sečtělý a vzdělaný.

V poslední době se jí tak stýskalo po inteligentních diskusích, které dřív vedla s tatínkem.

A byla přesvědčená, že se jí rozhovor s Lindonem bude líbit.

Toužila po tom, aby si s ním mohla popovídat o Řecku nebo o kterémkoli jiném místě ve světě.

V pondělí se už pak s matkou vrátí domů.

Milovala ji, jenže o mnoha zajímavých věcech se s ní hovořit nedalo.

Ani se jí nemohla svěřit se zajímavostmi, které objevila v knihách.

Trápil ji pocit, že hned jak matka přijede domů, okamžitě ji zase přemůže slabost a netečnost.

A bude převelice obtížné vytrhnout ji z té apatie.

Nikdo by jí neuvěřil, jak nesnesitelně nudný a šedý se jí zdál poslední rok.

Odhodlala se.

„Jestli... mě tam... opravdu chcete," špitla, „bylo by moc pěkné... povečeřet s vámi... a také... tam jet na koni."

„A tak to také provedeme," prohlásil Lindon. „Pro vás bude snazší, když se sejdem v padoku, kde jste se včera tak nečekaně zjevila. V tuhle hodinu tam nikdo nebude."

„Tak tedy přijdu," odhodlala se Mena. „Hned jak všichni sejdou do přízemí na večeri."

V jeho výrazu viděla spokojenost.

Zamyslela se.

„Doufám..., snad si nemyslíte, že dělám něco nepřístojného? Já tam... vlastně nebudu mít doprovod."

Na okamžik zapomněla, že má hrát nezávislou a sebejistou mladou ženu, která se živí sama.

„Slibuji vám," řekl Lindon naprosto vážně, „že přivedu dva postarší koně, kteří budou dokonale připraveni dělat vám garde od chvíle, kdy ze zámku odejdete, a dokud se zas na něj nevrátíte."

Mena se neubrnila smíchu.

„Už vidím, jak by potřásali hlavou, kdybych se chovala nevhodně, a samozřejmě by vás odsoudili za to, že jste mě nalákal na... něco nedovoleného."

„Budu se chovat naprosto vhodně," slíbil Lindon.

Pobídlí koně do trysku a vraceli se stejnou cestou, kudy sem přijeli. Zdálo se, že cestu jim ukazují sluneční paprsky.

PANÍ MANSFORDEOVÁ VYPRÁVĚLA, JAKÝ NÁDHERNÝ den prožila.

„Tu bylinkovou zahrádku si prostě musíš prohlédnout, drahoušku," zdůraznila nadšeně. „Když jsem ji uviděla, moc jsem se zastyděla, že jsem tu naši tak dlouho zanedbávala."

„Vypejeme ji hned, jakmile se vrátíme, maminko," slíbila Mena. „A co jsi ještě viděla?"

„Orchideje! Takové, jaké jsem kdysi nosívala ve vlasech, ale mnohem exotičtější a neobvyklejší. A broskve rostoucí na stromech ve skleníku už byly velikánské."

Mena si pomyslela, že dřív než odjede ze zámku, musí se pokusit prohlédnout si i tyto zajímavosti.

Jenže to bude těžké, uvědomila si vzápětí, jestli bude trávit všechnen volný čas s Lindonem a na koni.

Matka byla z nádhery zahrad opravdu u vytržení.

A tak se Meny ani neoptala, co dělala celý den.

„Odpoledne," pokračovala paní Mansfordeová, „se většina hostů vydala na projížďku."

„Ty také, mami?" podivila se Mena.

„Vévoda mě vyvezl ven ve velmi pohodlném kočáře. A Lais doprovázeli dva mladíci, kteří, jak mi to tak připadá, nemyslí na nic jiného než na ni."

„A nemyslíš si, že by se spíše čekalo, že ji bude doprovázet... vévoda?" podivila se Mena.

Matka se zatvářila zdrceně.

„Tak to mě ani nenapadlo. Myslíš, že jsem udělala něco špatného, když jsem si ho tak trochu přivlastnila?"

„Ne, ne, ovšemže ne," snažila se ji rychle uklidnit Mena. „Přijela jsi sem, protože se chtěl s tebou seznámit, a velice moudře se snaží zjistit všechno, co o tobě chce vědět."

Paní Mansfordeová se ve tváři opět objevil úsměv.

„Myslím si, že je okouzlující. Nemůžu si představit, že bych nějakého zete měla radši než jeho.“

Stejně jako předchozího večera si pro matku přišla Lais, aby ji doprovodila na večeři.

Tentokrát měla na sobě ohnivě červenou toaletu ozdobenou rajčím peřím.

Mena si říkala, že asi byla velmi drahá.

Sama vybrala pro matku šaty světle modrošedé, v barvě parmských fialek.

Na hlavu jí nasadila třpytivý diadém, který jí velice slušel, a na krk stejný náhrdelník jako včera.

Lais poznamenala, že matka vypadá jako fialka.

Mena si pomyslela, že kdyby šla s nimi dolů do sálu na večeři, nikdo by si jí ve dle obdiv vzbuzující Lais nevšiml.

„Ty máš ale fantastické šaty!“ řekla své sestře nadšeně.

„Asi ano, když to říkáš ty,“ přikývla Lais spokojeně.

„A také máš nádherný diadém,“ dodala Mena.

„Ale počkej, až mě uvidíš s Kernthorpeovými brilianty,“ zdůraznila Lais. „Jejich diadém vypadá jako královská koruna, a k němu patří i šňůry perel, které člověku sahají málem po kolena.“

Mena si pomyslela, že to by bylo poněkud přehnané, nahlas však podotkla:

„Dovedu si představit, jak skvěle ti budou slušet.“

Lais se otočila ke dveřím.

„Tak už pojď, máti,“ pobídla ji. „Mám velikou radost, že ses vévodovi tak zalíbila. A bylo od tebe velice laskavé, že sis s ním šla prohlédnout tu jeho nudnou bylinkovou zahrádku.“

„Ale mně vůbec jako nudná nepřípadala,“ vysvětlovala paní Mansfordeová. „A Jeho Milost se skutečně skvěle vyzná v léčivkách i v ostatních květinách.“

Bylo zřejmé, že Lais ji vůbec neposlouchá.

Než vyšly z pokoje, Mena matku políbila a zašeptala:

„Dobře se bav, mami. A nezapomeň se vévodovi zmínit o těch rostlinách, které si tatínek přivezl z Řecka.“

„Tak na ty jsem úplně zapomněla,“ povzdechla si paní Mansfordeová. „Jsem si jistá, že ho to bude zajímat.“

A odspěchala za starší dcerou.

Ještě než zmizely na schodišti, Mena uviděla, jak po chodbě přichází služka.

Málem jí oznámila, že dnes nebude večeřet na zámku, ale včas si uvědomila, že to nesmí udělat.

Vypadalo by to podezřele.

Služka, kterou si s sebou přivezla Lais, jí určitě vyzvoní vše, co se dozví od komorných.

Trpělivě čekala v přijímacím pokoji, dokud se neobjevil číšník.

Na stole už byl prostřený ubrus, a tak když na něj pokládal podnos, řekla mu:

„Musím teď ještě rychle napsat dopis, a tak bude lepší, když tady zatím necháte mou večeři stát, a pak si jen přijdete pro nádobí.“

„Ste si jistá, že to zvládnete sama, slečno?“ podivil se.

„Ale ovšem,“ usmála se Mena.

Odspěchal s pocitem úlevy, že nemusí u ní být a servírovat.

Hned po jeho odchodu Mena zvedla pokličky z mís.

Z každé z nich uždibla trošku, aby to vypadalo, že ze všeho alespoň ochutnala.

A do skříně si schovala na později dvě broskve.

Ujistila se, že všude vládne klid, a proklouzla chodbou a po schodišti dolů.

Možná dělám chybu, asi se to nesluší, honilo se jí hlavou.

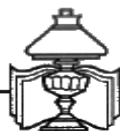
Ale myšlenka, že poprvé v životě půjde sama na večeři s mužem, ji vzrušovala a lákala.

Otevřela si dvířka do zahrady.

A pak co nejrychleji prošla sadem.

Když dorazila k padoku, Lindon ji už očekával.

Na okamžik si ho překvapeně prohlížela, protože byl oblečen jako člověk z vybrané společnosti.

Pak si však uvědomila, že má na sobě večerní oblek, který se v některých vojenských útvarech používal při neoficiálních slavnostech.

Velice se podobal tomu, který nosíval její otec, když byl ještě mladík a voják.

Kalhoty, které mu těsně obepínaly nohy, měly po stranách úzké červené lampasy.

Ještě jednou si ho změřila pohledem a pak zvolala:

„Vy jste voják!“

„Býval jsem,“ opravil ji Lindon. „A říkal jsem si, že tohle je nejpráhodnější oblečení na večeri s krásnou ženou.“

Nejspíš se tím omlouvá za to, že si nemůže dovolit řádný večerní oblek, pomyslela si Mena.

„Vypadáte v tom velice pěkně,“ pochválila ho, protože se jí zdálo, že by ho měla uklidnit.

Sama se oblékla do jedněch ze svých nejjednodušších šatů.

Velmi jí slušely, protože zvýrazňovaly křivky jejích nader a útlý pas.

Neměly velký výstřih, ale krátké, nabírané rukávy jí odhalovaly štíhlé ruce.

Aby vypadala trochu slavnostněji, vzala si z vázy ve svém pokoji dvě růže a připíchla si je dopředu na šaty.

Ani si neuvědomovala, jak krásně vypadá v paprscích zapadajícího slunce, které rozehrávalo zlatou barvu jejích vlasů.

A jelikož byla vzrušená, oči jí zářily jako hvězdy.

Lindon stál a dlouho si ji prohlížel.

Pak ji beze slova zvedl a vysadil na jednoho z koní.

„A co si teď myslíte o vašem doprovodu?“ zeptal se. „Řekl bych, že ho dnes budete potřebovat.“

Meně trvalo minutku nebo dvě, než si uvědomila, že jí tím jen chtěl složit poklonu.

Pak naskočil na druhého koně a společně se vydali na cestu. Zámek zůstal za nimi.

Dlouho jeli mlčky, než promluvila Mena:

„Je to něco nádherného. Nemůžu uvěřit, že by mnoho lidí jezdilo na večeri na koni.“

„Určitě ne, když vypadají jako vy,“ odpověděl Lindon. „Je to dobrodružství a já doufám, že se vám bude líbit.“

„Už teď si začínám myslet, že ještě nikdy jsem nezažila něco tak vzrušujícího,“ poznamenala Mena.

Lindon neodpověděl.

Jenom pobídl koně ke cvalu.

Rychle ho následovala, aby s ním udržela krok.

Během jízdy přemýšlela, jak se asi vede matce a Lais v zámecké jídelně.

A ani trochu nepochybovala, že nebudou zdaleka tak nadšené jako ona.

Kapitola čtvrtá

BEZ JEDINÉHO SLOVA URAZILI ASI PĚT KILOMETRŮ venkovskou krajinou, když před sebou uviděli dům ve stínu stromů.

Vedla k němu cestička, na niž Lindon zabočil.

Nebyla dlouhá, ale na jejím konci Mena překvapením vydechla.

„Ten je z alžbětinského období!“ zvolala nadšeně. „Jako můj dům.“

Uniklo jí to proti její vůli.

Pak ji napadlo, zda Lindon, když tak obdivuje otcovy články, tuší, že je její domov proslavený svým stářím.

Zastavil až u hlavního vchodu, seskočil a snesl Menu z koně.

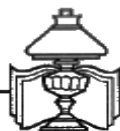
Než to udělal, objevil se postarší muž.

Převzal uzdy obou koní a odvedl je směrem, kde podle Menina odhadu mohly být stáje.

Budova měla verandu a stejné mnohoúhelníkové okenní rámy jako dům Mansfordeova rodu.

Byla však mnohem menší.

Když Lindon zavedl Menu dovnitř, hned si všimla, že malé vstupní hale vévodí velký otevřený krb.

Lindon jí vzal z rukou šálu, kterou si přivezla složenou vpředu na sedle, a položil ji na židli.

Otevřel dveře, které, jak vytušila předem, vedly do obývacího pokoje.

Byl malý, ale nádherný.

Okamžitě poznala, že nábytek je velice starý a do místnosti se skvěle hodí.

Klenutým oknem viděla do zahrady a stačil jí jeden pohled, aby zjistila, že i ta byla založena po alžbětinském vzoru.

„To je krásné... nádherné," uniklo jí z úst. „Vždycky jsem si myslela, že alžbětinské domy jsou ze všech nejromantičtější."

„Úplně s vámi souhlasím," přikývl Lindon. „A hodí se snad pro dnešní večer něco lépe?"

Vyslal k ní pohled tak plný obdivu, že zčervenala a přistoupila k oknu.

„M... paní Mansfordeová," jako obvykle své jméno málem vykoktala, „mi vyprávěla o bylinkové zahrádce na zámku. Napadlo mě, jestli tady máte také takovou."

„Samozřejmě," přikývl Lindon. „Ale není tak dobře udržovaná, jak bych si přál."

Otočila se k němu a upřela na něho zrak.

„Jak byste si přál?" podivila se. „Copak vám tenhle dům patří?"

„Ano, patří, ale strávil jsem nějaký čas v cizině, a tak všechno muselo počkat, dokud se nevrátím."

„Jste moc, moc šťastný člověk, že vlastníte něco tak vzácného," poznamenala Mena.

„To si také říkám," přitakal. „Teď půjdeme, navečeříme se a potom vás provedu po domě."

Přešli přes malou vstupní halu a vstoupili do jídelny.

Byla také velmi malá, ale opět bylo vše zařízeno a sladěno tak, aby to odpovídalo duchu jediného historického období.

Uprostřed místnosti stál kulatý stůl se svíčkami. Lindon je zapálil.

„Budeme se muset obsloužit sami,"

oznamoval. „Není tu nikdo, aby nám servíroval. Ale doufám, že vám bude chutnat, co jsem tady nachystal."

„Jak by mi mohlo v tak překrásném prostředí nechutnat," pousmála se Mena. „A navíc, když jsem..."

Chtěla dodat s vámi, ale hned si uvědomila, že by to znělo příliš důvěrně.

A tak dokončila větu:

„...s někým..., kdo obdivuje... stejné věci jako... já."

Lindon neodpověděl. Místo toho zamířil k příborníku.

Uvnitř byly talíře a mísy s jídlem, z nichž si mohli nabírat podle chuti.

„Obsloužím vás," promluvil, i když k ní stále ještě zůstával obrácen zády.

U stolu stály dvě vyřezávané židle. Na té krásnější, jak bylo zřejmé, sedával Lindon.

Uvědomila si, že nejsou alžbětinské, ale z doby Karla II., nechala si to však pro sebe.

Poznala to podle toho, že je zdobili vyřezávané amorci držící v ruce královskou korunu.

Posadila se na židli, která, jak si myslela, byla určena pro ni.

Lindon jí přinesl číši šampaňského, potom nalil i sobě.

„Tohle je úplně mimořádná událost," poznamenal, „proto si můžeme dovolit trochu marnotratnosti."

Mena se na něho tázavě podívala, a tak hned začal vysvětlovat:

„Říkala jste přece, že to je poprvé, kdy večeříte sama s mužem."

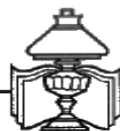
„Ano, je to mimořádná chvíle," souhlasila Mena, „ale nečekala jsem... tak krásné prostředí."

„Dům mi odkázal otec," vysvětloval Lindon. „A tak když odjedu kamkoli do ciziny, nebo ať už dělám cokoli, blaží mě vědomí, že tady mám útočiště, které patří jen a jen mně."

Naservíroval Meně první chod a ona zjistila, že jídlo chutná skvěle.

Potom si však měli oba toho tolik co říci, že si ani moc nevšímal, co jí.

Zdálo se, že je dočista v zajetí myšle-

nek, o nichž si tak dlouho nemohla povídat.

A Lindonovy odpovědi byly většinou vtipné a zábavné.

Hodně se smáli a Mena měla pocit, že rozhovor přeskakuje od jednoho námětu k druhému a každý je ještě zajímavější než ten předchozí.

Když dojedli, zůstali sedět u stolu.

Nakonec neochotně prohlásila:

„Už je... asi načase, abych začala myslet... na návrat.“

„Není kam spěchat,“ namítl Lindon. „Víte stejně dobře jako já, že na zámku dnes večer pořádají velkou slavnost. Všichni budou hrát karty a tancovat až dlouho do noci.“

„Tancovat?“ zvolala Mena.

„Slyšel jsem, že v plesovém sále bude hrát k tanci malý orchestr,“ vysvětloval Lindon.

Na poslední chvíli se Mena zarazila. Málem řekla, že Lais bude nadšená.

Lindon jí asi četl myšlenky, protože si postěžoval:

„Obávám se, že tohle vám nabídnout nemůžu.“

Mena se rozesmála.

„Jako kdybych stála o něco jiného... než být tady, v tomhle rozkošném... dokonalem domečku. Připadá mi..., že se mi tohle všechno jenom zdá.“

Nastala chvíle ticha. Přerušil je až Lindon.

„Rád bych věděl, jak dlouho by váhala s rozhodnutím většina žen, kdyby dostaly na vybranou buď žít v tak velkém domě, jako je zámek, nebo v malém, jako je tenhle.“

„Myslím, že odpověď závisí především na tom, s kým by tam měly žít,“ usoudila Mena. „Kdyby to byl někdo, koho by milovaly, nezáleželo by jim na tom, jestli je dům velký, nebo malý.“

„Lámu si hlavu tím, jestli to myslíte vážně,“ zareagoval Lindon.

V jeho hlase se ozval náznak ironie.

„Ovšemže to myslím vážně,“ zdůraznila Mena. „A myslím si, že bych si radši vybrala menší dům, a to pro případ,

že bych ztratila milovaného muže ve velkém.“

Neušlo jí, že se Lindon zatvářil poněkud nechápavě, a tak se pustila do vysvětlování:

„Vzpomínám si, jak můj otec říkával, že kdykoli vzal ženu do společnosti, kde ji všichni obdivovali, vracel se domů dřív ze strachu, aby ji neztratil.“

„Takže vaše matka byla krásná,“ neušlo Lindonovi. „A vy jste samozřejmě po ní.“

„Můj... pan Mansforde vždycky říkával, že staří Rekové nevěřili, že dítě je krásné proto, že zdědí rysy po otci nebo po matce, ale že o tom rozhodují myšlenky a představy rodičů.“

Zaváhala, zda to Lindona zajímá, vzápětí však pokračovala:

„Řekové měli v místech, kam ženy chodily rodit, krásné sochy. Bylo to proto, alespoň jak byl přesvědčen pan Mansforde, že podle nich to nejdůležitější, co rozhoduje o vzhledu i charakteru dítěte, je, na co myslí a co cítí během těhotenství.“

„Tahle představa se mi zamlouvá,“ poznamenal Lindon. „A vůbec nepochybují, že až budete mít děti, budou stejně krásné jako vy.“

Vstala od stolu a řekla:

„Prosím, proveďte mě, ještě než půjdu, po domě, jinak se budu věčně trápit nejistotou a zvědavostí, jak to tu asi vypadá.“

„Jste si úplně jistá, že sem už nikdy nepřijdete?“ Lindon vstal.

„V pondělí odjíždíme.“

Vykročila ke dveřím a on jí otevřel.

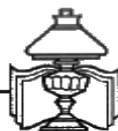
Schodiště bylo dubové a vyřezávané podobně jako u nich doma, bylo však také mnohem menší.

Vedl ji nahoru a ona uviděla, že v prvním patře jsou tři ložnice.

Největší z nich, v níž spal Lindon, dominovala krásně vyřezávaná, široká alžbětinská postel.

Mena nadšeně hlesla.

„Kéž by tohle viděl... pan Mansforde,“ vydechla. „Skoro stejnou měl v domě

i on, ale tahle je vyřezávaná s ještě větším mistrovstvím."

Opět tam bylo klenuté okno s mnohoúhelníkovými rámy ve tvaru briliantu, z něhož se otevíral pohled na zahradu.

Další dva pokoje už měly menší okna a obyčejné postele.

Ve všech místnostech byly šatníky a zrcadla, a ačkoli nebyly všechny přímo z alžbětinského období, do domu zapadaly, jako kdyby byly udělány přímo pro něj.

Když se vrátili dolů do obývacího pokoje, Mena se k obrátila k Lindonovi:

„Děkuji vám, děkuji, že jste mi ukázal váš... dokonalý domeček. Připomíná mi miniaturu, je stejně tak propracovaný a vzácný."

„Doufal jsem, že řeknete právě tohle. A teď chci, abyste obdivovala tenhle gobelín, a pak odjedeme zpět na zámek."

Gobelín, který zakrýval celou jednu zeď obývacího pokoje, byl velice cenný.

Zobrazoval středověkou svatbu.

„Kde jste sehnal něco tak nádherného?" zeptala se.

„To byste neuhodla. V Egyptě," odpověděl. „Tvrdili mi, že se tam dostal v dobách, kdy se Napoleon pokoušel Egypt obsadit. Ale abych řekl pravdu, předpokládám, že ho kdysi ukradli Francouzům, kteří se tam velice usilovně snažili prozkoumat pyramidy."

„Tolik bych chtěla, abyste mi vyprávěl o Egyptě a o pyramidách. Ale teď... teď se musím vrátit."

„Zpět nás odnesou vaši průvodci, už čekají," usmál se Lindon. „A můžete jim oznámit, že jsem se choval velice vhodně."

Mena se potichu zasmála a zvedla k němu zrak.

Když spatřila výraz v jeho očích, znehybněla.

Věděla, na co myslí, věděla, co chce.

Ale protože byla plachá, rychle se otočila a vykročila ke dveřím.

Byly otevřené a vedly do haly.

„Počkejte chvíli, než přivedu koně," vybídl ji Lindon.

Vyšel hlavním vchodem a nechal Menu samotnou.

Slunce právě zapadalo a hala už potemněla.

Přesto se jí zmocnil pocit, že jí dům nabízí svou náruč.

Tak působí jeho atmosféra, pomyslela si, i jeho stáří, ale také láska.

Byla si jistá, že kdyby žila v tomto domečku, byla by v něm velice šťastná.

Pomyslela si, že by se v něm cítila stejně jako kdysi doma.

Vždycky slýchávala své rodiče, jak spolu hovoří hlasem plným vzájemné lásky a úcty.

Toho si byla vědoma celé své dětství.

Když pak otec zemřel, pochopila, kolik to pro ni znamenalo.

A teď to kupodivu pocítila znovu.

Zdálo se, že jí dům nejen přivítal, ale že s ní teď i hovoří.

Po chvíli, jako by se probudila ze sna, usmála se, mávla rukou a zamířila k otevřeným dveřím.

Když vyšla, uviděla Lindona. Přicházel od stájí a přiváděl oba hřebce.

Nikde ani stopy po starém muži, který je od něho převzal, když přijeli.

Lindon je určitě tak chudý, že si nemůže dovolit žádné služebnictvo, blesklo jí opět hlavou. Večeře a šampaňské ho jistě stály celý jeho týdenní plat.

Venku už bylo mnohem chladněji, než když přijížděli, a tak si přes ramena přehodila šál.

Jeho konce si na prsou překřížila a svázala je do uzlu na zádech.

Zdálo se jí, že si Lindon šál prohlíží a usmívá se, jako by si pomyslel, že je to tak rozumné.

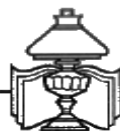
Nasedli na koně a vydali se zpět k zámku.

Nespěchali. Ale ani se neloudali.

Meně se zdálo, že uplynula jen krátká chvíle, a už byla opět v padoku s překážkami.

Zastavili se u branky vedoucí k ovocnému sadu a Lindon řekl:

„Zítra vás musím vidět. Kdy se budete moci uvolnit?"

Teprve když promluvil, uvědomila si, jak se bála, že se s ní Lindon již nebude chtít sejít.

A ona po další schůzce toužila přímo zoufale.

„Moc bych si přála... víc než cokoli jiného," odpovídala nesměle, „prohlédnout si i ostatní koně... ve stájích. Viděla jsem už čtyři a všechny je moc obdivuji."

„A právě to jsem vám chtěl navrhnout. Během oběda vás tudy provedu. Předpokládám, že si hosté půjdou jako obvykle prohlédnout stáje, až se vrátí z kostela, ale ještě před obědem. Pak už tam pravděpodobně nikdo nezůstane, jenom nanejvýš jeden dva pomocníci."

„Pak mi ukážete koně?"

„Všechny, které si jen budete přát vidět."

„Děkuji," šeptla Mena. „A také vám děkuji, víc než to umím vyslovit... za krásný... za úchvatný večer."

„Takže jste nebyla zklamaná?"

Zasmála se.

„Jak bych mohla být? Myslím si, že váš domeček je, abych to popsala co nejlépe, jako sen a je plný... štěstí."

Už měla na jazyku slovo „lásky", ale na poslední chvíli je spolkla.

„A právě takový chci, aby byl," poznamenal Lindon.

Seskočil a pomohl Meně sesednout také.

Když se nohama dotkla země, držel ji dál v náručí.

„Svůj slib jsem dodržel," promluvil se sevřeným hrdlem. „A choval jsem se, jak jste si přála. A doufám, že až si budete znova celý večer probírat v hlavě, oceníte, že jsem se ovládl a nepolíbil vás na rozloučenou."

Celá jako by zkameněla.

Dřív než dokázala promluvit nebo se pohnout, obrátil se ke koním, chytil je za uzdy a odváděl je ke stájím.

Stála u branky a vyprovázela ho pohledem, ale on se neobrátil.

Trochu si povzdechla a vydala se k zámku.

A zatímco procházela ovocným sadem, nemohla se zbavit myšlenky na to, jak by bylo nádherné, kdyby ji Lindon políbil.

Pak si uvědomila, že ji něco takového nesmí ani napadnout. Vlastně by to bylo velice špatné.

Vůbec už nepochybovala o tom, že Lindon patří do vybrané společnosti.

Má obrovské štěstí, že zdědil tak hezoučkový domek, i když je jen malý.

Ale je zřejmé, že musí tvrdě pracovat, aby se uživil.

Věděla, že nepřichází v úvahu, aby se nechala políbit od muže, když neměla v úmyslu se za něho vdát.

A Lindon si manželku nemůže dovolit, říkala si v duchu. I kdyby se se mnou chtěl oženit, a o to... tím jsem si jistá... vůbec nestojí.

Dobře chápala, jak by se její matka - i otec - zhrozili, kdyby se dozvěděli, že se chce vdát za muže, který je přes všechno dobré vychování pouhým vévodovým sluhou.

Musím na něho zapomenout, přesvědčovala se Mena. Možná by byla chyba, kdybych se s ním zítra sešla, i kdyby... to mělo být... jenom ve stájích.

Sáhla po klice branky do zahrady.

Prošla jí a mezi keři, které ji ukrývaly před pohledy ze zámku, zamířila k postranním dveřím.

Už se setmělo natolik, že málem neviděla na cestu.

Pomalou postupovala, když náhle zaslechla hlasy.

Zastavila se.

Pak si uvědomila, že někdo hovoří na louce, od níž ji dělily jenom vysoké pěnišníky.

Bylo cítit kouř z doutníku a slyšet mužský hlas:

„Jste si jistý, že všechno je zařízeno tak, jak jsem vám uložil?"

„Splnili jsme vaše rozkazy do posledního písmene, mylordě," odpověděl jiný muž.

„A co stájník, který bude držet hlídku?" vyptával se první muž.

„Zařídil jsem to tak, že mu do piva dnes večer přidají prášky na spaní.“

„To je rozumný nápad, Roberte,“ pochválil ho první muž. „Jakmile převezeme Dobyvatele do Francie, dostanu za něj skvěle zapláceno, a ty také dostaneš svou odměnu.“

„Děkuji vám, mylorde, mnohokrát děkuji.“

„Za války s Německem, a hlavně při obléhání Paříže, bylo pobito hodně francouzských koní,“ pokračoval první muž, „a lidé, kteří chtějí na chov jen ty nejlepší hřebce, jsou ochotni dobře zaplatit.“

„A irští koně jsou výjimeční, mylorde.“

„Také mě to napadlo, když jsem toho koně uviděl. A tak, proboha, až ho budete vyvádět, nedělejte tady žádný rozruch ani zmatky. Čím dříve se dostane do Folkestonu na mou jachtu, tím lépe.“

„Nezklamau vás, mylorde.“

„To ani nepředpokládám,“ řekl první muž. „Teď už budu muset jít. Hodně štěstí.“

„Dobrou noc, mylorde.“

Mena pochopila, že se ti dva muži už rozešli, ale ona se ani nepohnula.

Stále nemohla pochopit, jak je možné, že host, kterého vévoda pozval na návštěvu do svého domu, mu teď chce ukrást Dobyvatele.

A byla si jistá, že muž s doutníkem nelhal.

Francouzi by byli skutečně ochotni koupit tak vynikajícího koně a zaplatit za něj horentní cenu.

Mena se bála, aby si jí nikdo nevšiml, a tak se po špičkách vracela, kudy přišla.

Prošla brankou do zahrady, opatrně se propířila ovocným sadem a dostala se na místo, kde ji Lindon opustil.

Pak utíkala, jak jí jen nohy stačily, ke stájím.

Doběhla na dvorek před nimi a s úlevou zjistila, že místo vypadá opuštěně.

Všichni koně už byli zavřeni na noc.

Pak si všimla toho, že na konci dlouhé řady stání zůstala jedna dvířka otevřená.

Pomyslela si, že tam určitě najde Lin-

dona, jak odstrojuje koně, na kterých přijeli.

Běžela po kamenné dlažbě a v duchu se zoufale modlila, aby ji nezahlédl některý z mužů, které právě zaslechla.

Vstoupila do stáje a zpozorovala, že se v jedné kóji něco pohnulo.

Byl to hřebec, na kterém před chvílí přijela.

V dalším stání uviděla Lindona, jak právě odsedlává svého koně.

Vklouzla dovnitř.

Zaslechl její kroky, otočil se a překvapeně ji pozoroval, jak se k němu přibližuje.

„Meno?“ zvolal.

„Poslouchejte,“ zašeptala. „Dobyvatele... mají dnes... v noci... ukrást a... odvézt do Francie.“

Nechápavě na ni zíral.

Pochopila, že si ji prohlíží proti světlu petrolejky, která visela na zdi proti kóji.

„Je to pravda,“ vydechla. „Právě jsem... zaslechla dva muže, jak... se o tom domlouvají v zahradě.“

Lindon sňal sedlo z koňského hřbetu a vynesl je ven ze stání.

Položil je do uličky a pak řekl:

„Opakujte mi ještě jednou celé, co jste právě řekla. Jsme tady v naprostém bezpečí. Kromě nás tady v téhle chvíli nikdo není.“

Mena se nadechla a začala vysvětlovat:

„Já... já jsem se... právě vracela kolem... pěnišníkových keřů... a vtom jsem... zaslechla jejich hlasy.“

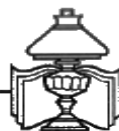
Ta slova ji stála nemálo námahy, jak byla vyděšená.

A také protože se zadýchala, když běžela, co jí nohy stačily.

Lindon vzal její dlaň do svých rukou a stiskl ji.

„Všechno je v pořádku,“ snažil se ji uklidnit. „A teď mi pomalu povězte, co povídali.“

„Bála jsem se, že... by mohlo být... příliš pozdě... anebo že se vám něco... stane, až budete Dobyvatele... chtít zachránit.“

Měla pocit, že se usmál, když ji vyběhl:

„Zkuste si vzpomenout na každé slovo.“

Mena zavřela oči.

Ted', když ji Lindon držel za ruku, se už netřásla.

V síle jeho prstů našla něco, co ji uklidňovalo.

Otec ji cvičil v tom, aby si dobře pamatovala, co jí předčítá.

Potom se bavili o nejrůznějších věcech a ona si vzpomínala na každé jeho slovo.

Když ted' opakovala všechno, co zaslechla, nezvýšila hlas a dál hovořila šepem.

Když skončila, Lindon řekl:

„Děkuji vám, drahoušku. Ted' už přesně vím, jak to zařídím.“

A když domluvil, objal ji.

Než stačila otevřít oči, jeho rty se dotkly jejích.

Políbil ji majetnický a žádostivě.

Přemohl ji pocit, že jí vyrval srdce z těla a přivlastnil si je.

A dřív než si stačila uvědomit, jak je to nádherné, zase ji pustil a jen ji znovu uchopil za ruku.

Byla tak překvapená a zároveň tak uchvácená jeho polibkem, že ze sebe nedokázala vypravit jediné slovo.

Nechala ho, aby ji vedl po vydlážděném dvorku a pak po úzké cestičce mezi keři.

Zastavil se.

Mena si náhle uvědomila, že nestojí u postranních dvírek, jak očekávala, ale přímo před hlavním vchodem do zámku.

Před ní se zvedalo schodiště, po němž vystoupila s matkou v den, kdy přijely.

„Jděte tudy,“ přikázal Lindon. „A řekněte lokajovi, který má službu, že jste se byla projít u jezírka.“

Trochu ji popostrčil a odešel.

Než si stačila uvědomit, co se děje, byl pryč a ona zůstala sama.

Vtom ho pochopila.

Kdyby se vrátila dvířky na zahradu,

mohl by ji vidět některý z mužů, které zaslechla.

Takhle, kdyby se nějakou nešťastnou náhodou setkala s kýmkoli z nich, nevzbudila by v něm ani sebemenší podezření.

Přinutila se pomalu, beze spěchu vystoupit po schodech.

Nahoře uviděla, že hlavní vchod zůstal otevřený.

V hale postávali dva lokajové.

Překvapeně si ji prohlíželi, a tak prohodila:

„Dnes máme tak krásný večer, že jsem neodolala a šla se projít k jezírku.“

„Jo, byli bysme rádi, kdybysme tam mohli taky, slečinko,“ usmál se jeden z nich.

„Dobrou noc,“ pozdravila je Mena mile a začala pomalu stoupat do prvního poschodí.

„Dobrou, slečno,“ odpověděli jednohlasně.

Až sem doléhala hudba z plesového sálu.

Uvědomila si, že přichází z dost velké vzdálenosti.

A také zaslechla hlasy a smích ze salonu.

Určitě se tam sešla velká společnost, pomyslela si.

Ale dobře věděla, že nikdo z hostů dnes neprožil tak příjemný večer jako ona.

Bylo štěstí, že jsem s ním šla, pomyslela si. Kdybych zůstala tady, jak by se zřejmě slušelo, až do rána by si nikdo nevšiml, že Dobyvatel zmizel. Nikdo by neměl sebemenší tušení, co se s ním stalo.

Byla pevně přesvědčena, že se Lindonovi podaří překazit záměry zlodějů.

Možná by měla varovat vévodu, co na něho chystá jeden z lidí, které si pozval.

Nedokázala si představit, zda by jeho milost mohlo něco nahněvat víc než zjištění, že mu ukradli jeho nádherného hřebce.

Až zítra povede své návštěvníky na prohlídku stájí, všichni budou to zvíře obdivovat.

Bylo veliké štěstí, že jsem zaslechla, co si ti dva povídají.

Také si uvědomila, že se v žádném případě nesmí nikomu svěřit, kde byla.

I Lindon by si to tak přál, blesklo jí hlavou.

Když došla do svého pokoje, zahlédla v zrcadle svůj obraz.

Přestože měla vlasy trochu pocuchané, beze vší namyšlenosti věděla, že vypadá moc hezky.

Tváře měla celé červené, oči jí zářily a rty vypadaly, jako by byly právě políbeny.

„Vždycky jsem tušila... že polibek bude tak... překrásný," zašeptala na sebe do zrcadla.

Pak ji napadlo, že vše bylo tím skvělejší, že si sama přála, aby ji Lindon políbil.

A také, i když se to bála přiznat, jí připadal velice přitažlivý.

Té představy se tak zhrozila, až tiše vzlykala.

Nesmím se do něho zamilovat. To v žádném případě nesmím, opakovala si v duchu. Tím bych si nepřivodila nic než trápení a doma bych pak netoužila po ničem jiném než po tom, abych se mohla s ním znova setkat. A to samozřejmě nepřichází v úvahu.

Jako by opět pocítila dotyk jeho rtů, silný, vlastnický a plný žádostivosti.

A když ji uchopil, zdálo se jí, že se v jejích prsou hlásí k životu něco vřelého a zázračného.

Nejdříve se to podobalo sluneční záři, nebo snad spíš blesku.

Pak to vyvrcholilo v nepopsatelně krásný prožitek, který ji vzrušoval mnohem víc, než si kdy dokázala představit.

Přistoupila k oknu a roztáhla záclony.

Teď, když už venku zavládla tma, se obloha zaplnila hvězdami a nad stromy začal vycházet bledý měsíc.

Připadalo jí to tak krásné, tak nadpozemské, a přesto jako kdyby to byla neoddelitelná součást jejích pocitů.

Napadlo ji, že to, co prožila v tom krásném domečku, se tisícinásobně prohlou-

bilo tím, co ji naplnilo při dotyku jeho rtů.

Tohle přece nemůže k ničemu vést!

A jakkoli zoufale se tomu bránila a modlila se, aby to nebyla pravda... věděla, že ho miluje.

TRVALO DLOUHO, NEŽ MENA ODSTOUPILA OD okna.

Usoudila, že musí jít do matčiných pokojů, aby jí pomohla se odstrojit.

Zároveň jí však dělalo obtíže myslet na cokoli jiného než na to, jak teď asi Lindon bojuje se zloději.

Nepochybovala, že bude natolik rozumný, aby si s sebou přivedl dostatečný počet lidí.

Nedalo se však vyloučit, že se zločinci ve své snaze ukrást Dobyvatele nezastaví před ničím.

A jí nezbývalo než se modlit, aby Lindona nepotkalo nic zlého.

Bylo už hodně pozdě, a tak spěchala do matčiných pokojů.

Jenže ta se, jak Mena správně předpokládala, dosud nevrátila.

Usadila se proto pohodlně v křesle, aby na ni počkala, když v té chvíli se rozlétly dveře.

Mena zvedla zrak, jenže dovnitř nevstoupila matka, nýbrž Lais.

„Ach, to jsi ty, Lais?" zvolala Mena. „Maminka se ještě nevrátila."

„To vím," řekla Lais. „Už mi připadá nanejvýš únavné, jak si zabírá vévodu jen pro sebe."

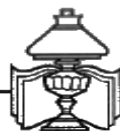
Mena si sestru překvapeně změřila pohledem, ale ta beze slova přešla k toaletnímu stolku.

Posadila se na taburet a zkoumala svůj obraz v zrcadle.

Ten si upravil diadém na hlavě stejně jako ona.

„Maminka nedělá nic jiného než to, o co jsi ji požádala," začala ji bránit Mena, když Lais stále mlčela. „Říká, že se jí vévoda velmi zamlouvá a že by ho ráda měla za zetě."

„Ale to je přece samozřejmé," odsekla

Lais nakvašeně. „Kterou matku by to nepotěšilo?“

Tentokrát mlčela Mena a Lais pokračovala:

„Jenže já chci vévodu pro sebe a mám stále větší potíže, abych se vůbec dostala do jeho blízkosti.“

„V pondělí se vracíme domů,“ zdůraznila Mena.

„Už je taky nejvyšší čas,“ zlobila se Lais. „V Londýně jsem se s ním stýkala často, mnohem častěji než tady, to ti můžu říct.“

„Možná bychom měly radši odjet už zítra,“ pípala Mena.

Vtom si uvědomila, že kdyby na to Lais přistoupila, už by se nemohla sejít s Lindonem.

Úzkostí se jí z toho sevřelo srdce.

„To samozřejmě nepřichází v úvahu,“ namítla Lais ostře. „Lidem by to připadalo divné. Byla jsem přesvědčená, že se mi William bude dnes večer alespoň trochu věnovat, jenže on mě ani nepožádal o tanec.“

„To... to mě mrzí.“

„Ale i přesto jsem dostala nabídku k sňatku,“ pochlubila se Lais.

„Opravdu?“ podivila se Mena. „Od někoho, kdo za to stojí?“

„Většina lidí by si asi myslela, že ano. Je to hrabě z Elderfieldu a mimochodem vypadá mimořádně přitažlivě.“

„Kolik je mu let?“

Lais vypadala překvapeně.

„Nevím, co to s tím má společného, ale řekla bych, že mu může být tak devětdvacet nebo třicet - a je velmi bohatý.“

Nastala chvíle ticha a pak se Mena zeptala:

„A nemyslíš si, Lais..., že bys byla šťastnější... s někým..., kdo není... o tolik starší než ty? A jestli je hrabě opravdu bohatý... tak bys přece dosáhla toho, co chceš?“

„To máš docela pravdu,“ zamyslela se Lais. „Ale už jsem ti jednou řekla, že já stojím o vévodu.“

Odhodlání v jejím hlase znělo nezvratně.

Mena už dávno pochopila, co znamená, když si její sestra umíní prosadit svou.

Ale pak to, protože to považovala za správné, zkusila ještě jednou:

„Poslouchej, Lais. Jsme sestry a já jsem tě obdivovala už jako malá holka. Určitě si vzpomínáš, jak spolu byli tatínek a maminka šťastní, a když se jim stalo něco nepříjemného, nebo když se dokonce dostali do obtíží, jako by jim vždy pomáhalo nějaké kouzlo, a to všechno jenom proto, že se milovali a byli spolu šťastní.“

Odmělčela se a potom v naději, že ji Lais poslouchá, pokračovala:

„A to je přece věc, o kterou stojí každý. Titul, i kdyby byl sebeokázalejší, ti nevyhradí, že tě manžel nudí... nebo že ti je dokonce protivný.“

Lais ještě chvíli mlčela, ale pak rezolutně prohlásila:

„Tvůj největší problém, Meno, je v tom, že nosíš hlavu v oblacích a že ti chybí praktický, zdravý rozum. Vévodkyně je prostě vévodkyně. A já bych tím získala takové postavení ve společnosti, že by mi všichni záviděli a chovali se ke mně uctivě.“

„Ale řekněme, že... že budeš s vévodou nešťastná.“

Po delší odmlce se Lais rozesmála, ale nebyl to právě příjemný smích.

„Tak se budu muset utěšovat svým erbem,“ odpověděla, „a nejspíš se o to postará i dost jiných mužů.“

Mena pochopila, že je poražena.

Zhrozila se při představě, že Lais vůbec uvažuje o tom, jak si něco začne s jinými muži, a to se vévodovou ženou ještě nestala.

Lais se zvedla od toaletního stolku.

„Vrátím se do plesového sálu,“ oznámila. „A jestli je máti pořád ještě s vévodou, odvedu jí ho a pošlu ji do postele. Stejně už je pro staré lidi příliš pozdě.“

A byla pryč. Ve svých ohnivě červených šatech vypadala mimořádně krásně a nápadně.

Když poslední rajčí pírkó zmizelo za

ní v chodbě, Mena se znova usadila do křesla.

Připadalo jí, jako kdyby sestra vnesla do toho nádherného večera něco ošklivého.

Až do té doby byl tak krásný a od chvíle, kdy ji Lindon vysadil na koně, také plný štěstí.

Já ho miluji, miluji, miluji, říkala si stále znova a znova.

Ten nepopsatelně krásný prožitek, který v ní vyvolal, se jí opět usídlil v srdci.

Láska, kterou ucítila v onom krásném domečku, ji celou naplnila.

Kapitola pátá

SÁL, V NĚMŽ SE POŘÁDAL PLES, BYL NÁDHERNĚ vyzdoben květinami a Elizabeth Mansfordeová se kochala pohledem na jejich krásu.

Byla večírkem doslova uchválena.

Snad každý muž na zámku jí skládal poklony.

Vrásky z obličeje se jí vytratily.

A tak když vévoda vstal a požádal ji o tanec, vypadala velmi mladě a atraktivně.

Byl to melodický, romantický valčík a oni pomalu kroužili sálem.

Většina hostů byla středního věku.

Pozvání však přijalo i dost mladých žen, vdaných i svobodných, které se závistí pozorovaly Lais, neustále obklopoanou muži.

Ohnivě červené šaty a třpytivé brilianty z ní udělaly nepochybně hvězdu večera.

Konkurence byla však velice malá.

Když valčík skončil, vévoda řekl:

„Něco bych vám rád ukázal.“

Elizabeth Mansfordeová k němu vážně vzhledla a otázala se:

„Ještě nějaké poklady? Všechno tady mi připadá tak výjimečné, vlastně tak jedinečné, že už mi pomalu docházejí slo-

va, kterými bych dokázala vyjádřit, jak to všechno obdivuji.“

„Teď bych vám rád něco ukázal a jsem si jistý, že to oceníte,“ řekl.

Z tanečního sálu ji vedl chodbou, která vyústila v oranžérii.

Ta byla sice přistavěna k zámku až později, ale to jí nijak neubíralo na působivosti.

Pomerančovníky právě rozkvétaly a za nimi se skrýval vchod do přístavby, kterou dal vybudovat jeho otec.

Otevřel dveře a Elizabeth nadšením vykřikla.

Byl to skleník s orchidejemi a uvnitř bylo mnohem větší teplo než v oranžérii.

„Byla jsem přesvědčená, že jste mi ukázal své orchideje už ráno,“ podivila se.

„Jenže tyhle jsou opravdu výjimečné,“ vysvětloval vévoda. „Když jsem se oblékal na dnešní večeri, oznámili mi, že se jedna z nich začala rozvíjet. Pěstujeme ji tady už dlouhé roky, ale dosud nerozkvetla a já už začínal pochybovat, že se toho vůbec kdy dočkám. A stalo se to právě včas, abych vám ji mohl ukázat.“

„To je báječné!“ zajásala Elizabeth.

Skleník pro orchideje nebyl velký.

A stála v něm pohodlná lavička s měkkými polštáři.

Kdo chtěl, mohl se tam posadit a obdivovat rostliny.

Vévoda ji však nejdříve zavedl doprostřed skleníku, kde nechal vyhradit místo pro jedinou rostlinu, oddělenou od ostatních.

Prohlédla si ji a obdivem nad její krásou hlasitě vydechla.

„Říká se jí laelocattleya,“ poznamenal vévoda, „a je velmi vzácná. Abych se přiznal, myslím si, že ji zatím žádný jiný sběratel v téhle zemi nemá.“

Elizabeth věděla, že je to unikát.

Květy měla malé, bledě slézové, a každý z nich sám o sobě vypadal nádherně.

„Ta je ale krásná... dokonale krásná,“ rozplývala se nadšením. „Jsem vám vděčná, že jste mi ji ukázal.“

Vévoda ji odvedl k lavičce.

Posadili se vedle sebe a nemohli se toho pohledu nabažít.

„Právě mě napadlo,“ promluvil vévoda klidně, „jak krásně by se vyjímal ve vašich vlasech.“

„Ale přece nemůžete květ utrhnout,“ namítla hned Elizabeth. „Na to je příliš vzácná a vy ji musíte obdivovat takovou, jaká je teď. Musíte být spokojený, velmi spokojený, že se vám dostalo té výsady, vidět něco tak dokonalého.“

„Stejně jsem to chtěl udělat, když jsem vás dnes večer uviděl.“ Elizabeth se zastyděla a upřeně dál hleděla na květy.

„A také to udělám,“ pokračoval vévoda. „Odvezu si vás odsud do svého domu v Devonshiru, kde jsem v poslední době bydlel.“

„V Devonshiru?“ hlesla Elizabeth překvapeně.

„Tamní dům není tak starý jako tento zámek, ale je pěkný jako obrázek a podle mého názoru velice pohodlný. Založil jsem tam zahrady, které, alespoň jak doufám, nebudou mít v Anglii obdobu.“

Elizabeth se nadechla, ale nebyla schopná promluvit, a tak jí vévoda začal líčit své plány.

„Ještě tam zbývá dodělat hodně práce, protože tam nechystám jen anglickou zahradu, ale také japonskou, a ta bude velice neobvyklá. A také tam mám neobyčejně rozsáhlou sbírku orchidejí.“

„To zní až neskutečně zajímavě,“ zvolala Elizabeth.

„A také si tam plánuji bylinkovou zahradu a zoufale potřebuji vaši pomoc.“

„Ovšem... ráda... ráda bych vám... pomohla,“ zajíkala se Elizabeth. „Ale nechápu... jak bych...“

Vévoda ji uchopil za ruku.

„Ptám se vás,“ řekl klidně, „zda se za mě provdáte.“

Ucítil, jak ho Elizabethiny prsty užasle sevřely.

Pak se k němu obrátila, aby si ho prohlédla. Oči měla přitom doširoka otevřené a nechápavé.

„Vy... vy mě žádáte..., abych si... vás vzala?“ šeptala.

„Zamiloval jsem se do vás už v první chvíli, kdy jsem vás uviděl. Chtěl jsem ještě počkat, ale dnes večer, když rozkvetla *laellocattleya*, připadlo mi to jako dobré znamení, že o mě alespoň trochu stojíte.“

Odvrátila se od něho a on ucítil, jak se jí ruka, kterou svíral, roztrásla.

Čekal, dokud po dlouhé odmlce nezačala vysvětlovat:

„Já... já jsem sem ale přijela..., protože Lais si myslela... že požádáte o ruku... ji.“

Vévoda se usmál.

„To už si myslelo hodně mladých žen. Jenže já jsem dost rozumný, abych si uvědomil, že by se rády staly vévodkyní, ale o mne jako o muže zrovna velký zájem nemají.“

„Nemůžu... nemůžu uvěřit, že to je pravda,“ vypravila ze sebe Elizabeth.

Stisk vévodovy ruky náhle zesílil.

„Myslím, má drahá,“ řekl, „že mě máte alespoň trochu ráda, i když to nechcete připustit.“

Cítil, jak se zase rozechvěla.

„Byla jsem... tak šťastná... že jsem s vámi.“

„A na ničem jiném nezáleží,“ prohlásil vévoda. „Já nemám zájem o společenské události, ale byl bych rád, kdybychom spolu mohli budovat naši zahradu a dokázat, aby byla tak výjimečná a krásná, že by svým způsobem přispěla ke slávě Anglie.“

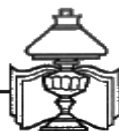
Věděl, že v ní jeho slova vyvolala pohnutí. A když k němu zvedla zrak, oči se jí leskly.

Pak se odvrátila a rychle mu oznámila:

„Ne, ne... samozřejmě ne. Nemůžu... ublížit Lais. Ona by se na mě... moc zlobila.“

„Tak s tímhle problémem si už dokážu poradit,“ odpověděl vévoda. „Elderfield se mi dnes večer svěřil, že se do Lais šíleně zamiloval. Vlastně by se pro ni výborně hodil.“

„Myslíte tím... hraběte? Říkala jsem si, že to je velmi příjemný mladík.“

„Takový popis se pro něho přesně hodí," usoudil vévoda. „Ano, je mladý, a právě o to jde. Dobře víte, že já jsem dost starý, abych mohl být jejím otcem."

„Jenže já... já jsem si jistá..., že Lais vás... miluje," namítla Elizabeth stísněně.

Vévoda zavrtěl hlavou.

„Zaslepila ji představa, že by se mohla stát vévodkyní Kernthorpeovou, že by měla vždy otevřené dveře u dvora, a samozřejmě i to, jak by jí záviděli jiní."

Elizabeth věděla, že to je pravda, a věděla i to, že je nemožné vyvrátit vévodovi jeho názor.

Váhala však, zda může přijmout takovou nabídku od muže, kterého chtěla její dcera.

„Směl bych vám navrhnout, abyste nechala všechno na mně?"

Elizabeth mu chtěla odpovědět, ale pak si hlasitě povzdechla.

„Pořád jsem jen přemýšlela o Lais, ale zapomněla jsem na něco jiného, a to je strašně důležité... Ale je to důvod..., proč se za vás... nemůžu vdát."

„Copak to je?" podivil se.

„Jako vévoda přece potřebujete dědice."

Když to říkala, blesklo jí hlavou, že si vědomě ničí jedinou naději na budoucí štěstí.

Byla však naprosto přesvědčena, že jedná správně.

„Předpokládal jsem, že vás to napadne," odpověděl. „A tak se vám svěřím s něčím, co jsem ještě nikdy nikomu nevyprávěl. Tedy proč jsem nikdy neměl v úmyslu se znova oženit."

Elizabeth se mu podívala do očí a uviděla v nich utrápený výraz.

Jednou rukou ji objal a přitáhl si ji k sobě blíž.

Nebránila se.

Vévoda už před tímto rozhovorem o manželství pochopil, že ho Elizabeth miluje, ačkoli ona sama si to zatím neuvědomovala.

„Můj otec se oženil s mou matkou, když jí bylo osmnáct," začal. „Svatbu domluvili jeho rodiče, ale ti dva se brzy do

sebe zamilovali a jejich svatební cesta byla šťastná."

Neušlo mu, jak napjatě Elizabeth naslouchá každému jeho slovu.

„Brzy poté, co přijeli na zámek a usídlili se tam, matka zjistila, že čeká dítě. Později se mi svěřila, že ji to moc potěšilo. Jenže zároveň, snad proto, že byla ještě tak mladá, vážně onemocněla a moc jí vadilo, že nedokázala dělat vše, co od ní chtěl můj otec."

Na chvilku se odmlčel a pak pokračoval:

„Můj příchod na svět byl pro ni velice těžký, a přestože byla tak mladá, dlouho jí trvalo, než se zotavila."

„Byla jsem stejně stará, když se narodila Lais," podotkla Elizabeth, „a tak dobře vím, co asi vaše matka cítila."

„O dva roky později," vyprávěl vévoda, „přišla má matka opět do jiného stavu. Až po mnoha letech jsem si uvědomil, jak byl otec přímo posedlý představou, že musí mít hodně synů. To pro případ, že by se objevily nějaké potíže s následnictvím. Málem se z toho zbláznil."

Elizabeth si vzpomněla, jak byl její muž zarmoucený, když se narodila Philomena a oni se dozvěděli, že už nemohou mít další dítě. A že nikdy nebude mít syna, který by zdědil alžbětinský dům, na nějž byl tak hrdý.

„Má matka měla ještě devět dětí, než se konečně narodil můj mladší bratr," řekl vévoda.

Hlas mu zněl přiškrceně a bylo zřejmé, že se mu nemluví snadno.

„Moje matka byla rok od roku slabší a při každém porodu trpěla víc a víc. Bylo z toho osm dcer, dvě z nich zemřely při porodu a tři dřív, než se dožily jednoho roku. Ty zbývající tři jsou vdané a myslím, že jsou se svými manžely docela spokojené."

Elizabeth z tónu jeho řeči vycítila, jak nesnesitelně ho to trápilo, když dorostl a plně chápal utrpení své matky.

„Potom se narodil můj jediný bratr, a teprve pak se otec smířil s tím, co mu už dávno říkali lékaři - že má matka už ne-

smí mít další děti. Jenže škoda už se stala a nedala se napravit. Už nikdy se má matka doopravdy nezotavila a velmi snadno se unavila."

"Musel jste ji velmi milovat," podotkla Elizabeth tiše.

"Snesl bych jí modré z nebe. Udělal bych pro ni cokoli, abych jí pomohl, kdyby to jen bylo možné."

"Jenže to... se nestává... každé ženě," zašeptala Elizabeth.

"Oženil jsem se, když mi bylo čtyřicet," pokračoval vévoda, jako by ji neslyšel. "A to prostě z toho důvodu, že můj otec byl rozhodnut zajistit rodu dědice. Vybral mi manželku. Irene také byla dcera vévody, a proto, alespoň pokud šlo o rodokmen, vyhovovala na-prosto všem nárokům."

Opět se rozhostilo ticho a teprve po chvíli vévoda pokračoval:

"Před svatbou jsme se skoro nepoznali, a tak jsme zjistili až při svatební cestě, že nás dva skoro nic nespojuje."

Elizabeth zašeptala cosi na znamení soucitu a bezděky se k němu přivinula blíž.

Stisk vévodovy ruky zesílil.

"Když jsme se vrátili ze svatební cesty," pokračoval, "a usadili se tady na zámku, Irena už byla v jiném stavu a byla značně popudlivá a nepříjemná."

Povzdychl si, jako by ho vzpomínky na tehdejší události stále ještě bolely.

"Rozhodla se, že nedopustí, aby jí někdo bránil dělat, co se jí zachce," posteskl si vévoda. "A to pro ni znamenalo hlavně jezdit na koni. *Bývala* to skvělá jezd-kyně, i když jsem si vždy myslel, že je na koně až přehnaně tvrdá."

"A vy... jste se tím... začal trápit," zašeptala Elizabeth.

"Trápil jsem se, protože mi odporovala a vyžadovala, aby směla jezdit na hony, i když jsem se jí snažil vysvětlit, že by ve svém stavu neměla skákat na koni přes vysoké překážky a pokoušet se zkrotit zvířata, která jsem i já sám zvládal jen velmi těžce."

Elizabeth k němu zvedla zrak a on řekl:

"Myslím, že konec mého příběhu už sama dobře znáte. Kdysi byl kolem toho obrovský rozruch. Pokusila se skočit překážku, která byla příliš vysoká pro kteroukoli ženu, a zabila sebe i ještě nena-rozené dítě."

"Ne... o tom jsem neslyšela," hlesla Elizabeth. "Moc... moc mě to mrzí. Musela to pro vás být... hrozná rána."

"Byla to opravdu zlá rána," pokýval vévoda hlavou, "a tehdy jsem se rozhodl, že se už víckrát neožením."

"Ale oni se vás nepokoušeli přesvědčit?"

"Pokoušeli," přitakal vévoda, "ale postavil jsem se otci na odpor, až se na mě rozzlobil, a proto jsem radši odjel do ciziny."

"Byl jste tam... šťastnější?"

"Bylo to neobyčejně zajímavé. A také to posílilo mé přesvědčení, že se už víckrát nesmím dát zahnat do podřízeného postavení a že neudělám nic, co by odporovalo mým zásadám a představám."

"A proto jste se nikdy neoženil," přizvukovala mu Elizabeth tichounce.

"Byl jsem naprosto vážně rozhodnutý, že už to víckrát neudělám, a navíc jsem - to určitě pochopíte - začal zámek nenávidět. Radši jsem žil v kterémkoli jiném ze svých domů než tady."

"Proto jsem se s vámi nikdy nesetkala."

"Kdybych se s vámi setkal a zjistil, že už jste vdaná," prohlásil vévoda, "zlo-milo by mi to srdce. Ale teď od vás, má krásná, žádám, abyste mi vynahradila všechny ty roky, kdy jsem neměl nikoho, koho bych miloval tak, jako miluji vás."

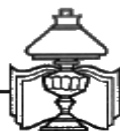
"To myslíte... opravdu... vážně?" chtěla se ujistit Elizabeth.

"Dobře víte, že ano," odpověděl.

Jeho stisk zesílil. Sklonil hlavu a velice něžně ji políbil.

A když to učinil, uvědomil si, že ji miluje, jak ještě v celém svém životě nikoho nemiloval.

Byla přesně taková, jakou si ji vysnil.

Byla plná ženskosti, soucitu a něhy, citlivá a sladká.

Pomyslel si, že kdyby s ní mohl žít mezi květinami ve své zahradě, nic víc by od života nežádal.

Odjížděl z Devonshiru s představou, že se musí poklonit královně.

Snažil se zaujmout své místo mezi šlechtou a plnit své povinnosti.

Shledal však, že ho to nesnesitelně nudí.

S pobavením ale sledoval, že ho pronásledují všechny ctižádostivé matky dcer na vdávání.

Předváděly mu děvčata, jako by to byla hříbata určená na prodej.

A musel se usmívat výmluvným pohledům krásk z vysoké společnosti, kterým padl do oka.

Rády by si ho připsaly na seznam svých milenců.

Vyčítal si, že v minulosti toho mnoho zanedbal, a tak se přemohl a rozhodl se pozvat na zámek hosty.

Ačkoli si to připouštěl jen nerad, zdálo se mu, že ho nadále pronásledují duchové z dětských let.

Ať vstoupil kamkoli a dělal cokoli, nepřestával si je uvědomovat.

S potěšením zjistil, že v jeho nepřítomnosti správce udržoval zahradu stejně pečlivě, jako se staral i o zámek.

Stejně však nepochyboval, že i kdyby byla zdejší zahrada sebekrásnější, ta, kterou si vybudoval v Devonshiru, ho vábí mnohem silněji.

Nevděčila totiž za svou krásu předchozím pokolením, ale jen jemu samému.

Když políbil Elizabeth, připadalo mu to, jako kdyby políbil květinu, jednu z orchidejí, které pro ně oba tolik znamenaly.

A věděl, že své nastávající připraví budoucnost stejně krásnou, jako jsou ony.

Vévoda zvedl hlavu.

Z výrazu v Elizabethině tváři vyčetl, že pro ni jeho polibek znamenal stejně mnoho jako pro něho.

„Miluji vás," řekl se sevřeným hrdlem. „Miluji vás tolik, že kdybyste mě od-

mítla, vůbec bych nestál o život bez vás."

„Ale ne... to ne... takhle přece... nesmíte mluvit," rozplakala se Elizabeth. „Já vás miluji... miluji vás... z celého srdce... Nikdy, nikdy... mě ani nenapadlo..., že bych tohle ještě... někdy mohla cítit... Jenže, můj drahý..., musím také myslet na Lais. A já jsem... přece její matka."

„I kdyby těch Lais bylo tisíc, stejně bych vás přesvědčil, abyste si mě vzala," ujišťoval ji vévoda. „A nedopustím, abyste se rozčilovala. Budu se o vás starat, budu vás chránit, dokud oba budeme žít. A slibuji vám, že ani Lais nebude nešťastná."

„Ale... ona bude," postavila se Elizabeth na chabý odpor. „A ona... ona mi to... nikdy neodpustí."

Nemohla si však nepřipomenout, že vlastně Lais neviděla od její svatby s lordem Barnhamem.

Zároveň jí však připadalo neslušné vůči rodině prozradit vévodovi, jak se jim záměrně odcizila.

„Už vím, co uděláte," promluvil vévoda tiše. „Odjedete hned ráno. Ještě dřív, než se Lais probudí."

„Odjedu?" polekala se Elizabeth.

Nečekala, že by mohl navrhnout něco takového.

„Mám v úmyslu postarat se, abyste se kvůli ní nerozčilovala. A proto bude nejlepší, má drahá, když odjedete ze zámku."

Elizabeth mu zabořila obličej do ramene.

„Ale já... já vás nechci... opustit."

„Bude to jen nakrátko," odpověděl. „Hned se necháme oddat a potom si vás odvezu do Devonshiru."

Elizabeth zatajila dech.

„Je to možné... Je to opravdu možné?"

„Zařídím to tak, aby to možné bylo," prohlásil vévoda. „A potom už nikdy nedovolím, abyste si s něčím trápila hlavu."

Elizabeth, jak se zdálo, při jeho dotyku roztávala. Políbil ji na vlasy a pak si postěžoval:

„Zdá se, že mi váš diadém vadí. Jestli

mi vaše klenoty budou bránit v tom, abych vás líbal, už nikdy vám nedovoluji, abyste je nosila."

Elizabeth se radostně usmála.

"Mnohem radši bych si do vlasů zapletla vaše orchideje."

"A to také dělat budete. Vypěstuji ty nejkrásnější a nejdokonalejší orchideje a dám si je přivést z celého světa, jenom abyste je mohla nosit místo šperků."

Elizabeth si zhluboka povzdechla.

"Zní to všechno tak nádherně, tak fantasticky..., ale... Williame..., já mám... strach."

"A já nikdy nepřipustím, abyste se ještě někdy něčeho bála," ujistil ji vévoda. "Dělejte jen, co vám řeknu, a ostatní už nechte na mně."

"Já jsem věděla, že... to zařídíte."

Vtom však slabě zasténala.

"Co se stalo?" otázal se vévoda.

"Zapomněla... zapomněla jsem vám říct, že jsem... vás podvedla..., když jsem sem přijela."

"Vy že jste mě podvedla?" opáčil nevěřicně vévoda. "A čímpak?"

"Namlouvala jsem vám..., že jsem si sem přivedla... společníci, ale... ve skutečnosti... je to... má mladší dcera... Philomena."

Vévoda se rozesmál.

"Trochu jsem vás podezíral, že s tou vaší společnicí nebude všechno v úplném pořádku."

"A proč... proč jste si to myslel?"

"Protože mi majordom pověděl, že je velice krásná, vlastně skoro stejně krásná jako vy."

Elizabeth se usmála.

"Je mnohem krásnější, než jsem já. Ale je jí teprve osmnáct... a já jsem nemohla... ji nechat doma samotnou."

"Budeme jí muset najít manžela," prohlásil vévoda. "A samozřejmě, má drahá, že se může odstěhovat s námi do Devonshiru, pokud vás budu mít jen pro sebe a samotnou aspoň pár týdnů po svatbě."

"Slibuji vám, že s Philomenou žádné obtíže nebudou," ujistila ho Elizabeth.

Trochu si povzdechla.

"Ale uvědomujete si, že jsme... velice chudé?"

"No, a já jsem zase velice bohatý," odpověděl vévoda. "Takže s tím si dělat starosti vůbec nemusíte."

Elizabeth mu opět položila hlavu na rameno.

"Je to... skutečně pravda, že... se můžu za vás vdát?" zeptala se nevěřicně. "Něco takového by mě... ani nenapadlo. Víím, že jste moc... milý, okouzlující muž, jakého jsem ještě nikdy nepotkala..., a bylo by krásné... mít vás za zetě."

"Jenomže já v žádném případě nestojím o to, abych byl váš zeť nebo cokoli jiného, chci být jenom váš manžel," zasmál se vévoda. "A tím se také hodlám stát."

Uchopil ji něžně prsty za bradu a obrátil si její obličej k sobě.

"Miluji vás," řekl. "Miluji vás a potrvá mi celý život, než vám dokážu vysvětlit, jak hodně."

Políbil ji dlouze, až se oba zadýchali.

Potom se rozhodl:

"Už se připozdívá a já si přeji, abyste odsud odjela co nejdřív, má drahá. Myslíím, že je nejvyšší čas, abyste šla do postele."

"Poslechnu vás," slíbila. "A chci, aby se mi o vás zdálo, i když se bojím, že se ráno... že se mi rozplynete."

"Tak to se nikdy nestane," pousmál se vévoda. "A posílám vás pryč, má drahá, jenom proto, aby vás tu nic nerozčilovalo. Jakmile v pondělí dopoledne všichni odjedou, přijedu hned za vámi."

"A slibujete mi... že nezapomenete?" zašeptala Elizabeth.

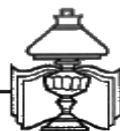
Něžně se zasmál.

"Copak je vůbec možné, abych na vás zapomněl?" zeptal se. "A rád bych si myslel, že není možné, abyste vy zapomněla na mě."

"To není možné... ne, není," prohlásila Elizabeth s nádechem vášně v hlase.

Pak ji políbil znovu.

A zatímco tak činil, v duchu děkoval nebesům, že poprvé v životě potkal

ženu, která by se mohla stát jeho opravdovým partnerem.

Čekal na ni dlouho, a proto bude jejich štěstí ještě opravdovější a dokonalejší a oba za ně budou ještě vděčnější.

KDYŽ SE OTEVŘELY DVEŘE, MENA JEŠTĚ NE-
spala.

Nedokázala se uvolnit a odpočívat.

Stále zoufale uvažovala o tom, co by se všechno mohlo stát dole ve stájích.

A modlila se, aby se Lindonovi nic zlého nepříhodilo.

V novinách totiž už mnohokrát četla o ozbrojených loupežích, k nimž docházelo v Londýně.

Vzpomínala si na krvavé zločiny, při nichž byli zabiti policisté nebo zloději.

A obávala se, aby k takovému výbuchu násilí nedošlo právě tady na zámku.

Až zloději vniknou do stájí, aby ukradli Dobyvatele, Lindon zasáhne a znemožní jim, aby ho odvedli.

Mohlo se však začít střílet.

„Prosím, Bože, ochraňuj ho, prosím, nepřipusť..., aby mu ublížili.“

Opakovala ta slova znova a znova.

A měla pocit, jako kdyby její modlitbičky odlétaly na křídlech a kolem Lindona vytvářely ochranný štít.

Když se rozlétly dveře, Meně se zdálo, že zabloudila kamsi daleko a nyní se musí vydat na dlouhou cestu zpět.

Pomalu se zvedla na nohy.

Až po chvíli si uvědomila, že v pokoji stojí matka.

Vypadala úplně jinak než zvečera. Mena na ni hleděla s nevěřícíma očima.

Matka tu stála naprosto nehybně se se-
pjatýma rukama.

Výraz v její tváři Meně prozrazoval, že se stalo něco podivného a nádherného.

A protože bylo zřejmé, že matka sama nepromluví, otázala se:

„Co se stalo, maminko?“

„Jsem tak šťastná, Meno. Tak velmi šťastná... a pořád nemůžu uvěřit, že je to pravda.“

Mena přistoupila blíž.

„Co se stalo?“

Paní Mansfordeová se zhluboka nadechla, jako kdyby jí dělalo potíže mluvit.

„Ach, Meno! Vévoda mě právě požádal..., abych si ho vzala. A já budu... jeho žena.“

Mena tu stála s pootevřenými ústy, neschopná zmoci se na jediné slůvko.

„Takže vévodu si vezmeš ty? Já myslela...“

„On mě miluje,“ přerušila ji matka. „Byl sice rozhodnutý, že se už víckrát neožení, ale ve chvíli, kdy jsem přijela na zámek já, se do mě zamiloval. Ach, Meno... Meno. Jak je možné, že mě vůbec mohlo něco takového potkat?“

Mena ji objala a políbila.

„Jestli budeš s vévodou šťastná, jako jsi bývala kdysi, maminko, tak tě opravdu nic nádhernějšího potkat nemohlo.“

„Myslíš to vážně?“ zeptala se paní Mansfordeová. „Ach, miláčku, dobře víš, že nikdy bych neudělala nic..., co by tě zranilo... nebo ublížilo Lais... Ale William mi tvrdí, že se s ní, ani s kýmkoli jiným, oženit nechce.“

„Jestli ho miluješ a on miluje tebe, tak si ho samozřejmě musíš vzít,“ zdůraznila Mena.

Když to vyslovila, uvědomila si, jak to Lais rozzuří.

Po večerním rozhovoru už o tom vůbec nepochybovala.

Jenom doufala, že nepříjemný úkol oznámit vše sestře nezůstane na ní.

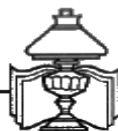
Elizabeth Mansfordeová se posadila na taburet před toaletním stolem.

Mena jí opatrně sňala z hlavy diadém. Nastalo ticho, dokud matka neprohodila, jako kdyby ji to právě napadlo:

„William povídal, že máme odjet zítra ráno, ještě dřív, než se Lais probudí.“

„Odjet, mami?“ zeptala se Mena. „To víš, že ano, maminko, ale proč?“

„Protože, miláčku, on říká, že nedovolí, aby mě něco rozčilovalo. Promluví si s Lais sám a postará se o to, aby se na mě nezlobila.“

Menu napadlo, že něco takového prostě dokázat nelze, ale odpověděla jen:

„Ano... to chápu. A kdy... v kolik hodin odjedeme?”

„Kočár na nás bude čekat v půl deváté,” vysvětlovala matka. „Už je zařízeno, aby nám zabalili, a pak se nasnídáme v našich pokojích. Nemusíme se starat o nic jiného než o to, abychom se odsud vytratily a nikdo nás nepotkal.”

Mena měla pocit, že jí na prsa padl balvan.

Byl tak těžký, že sotva snesla bolest, kterou jí působil.

Věděla, že jakmile odjede ze zámku, zůstane jen velice malá naděje, že se ještě někdy setká s Lindonem.

Co kdyby mu všechno vysvětlila dopisem?

Hned si však uvědomila, že vlastně nezná jeho příjmení.

Potom ji napadlo, že by mu mohla poslat psaní nebo alespoň vzkaz do krásného alžbětinského domečku, kam ji pozval na večeři.

Ale neřekl jí, jak se dům jmenuje, a ona se ho na to nezeptala.

A také se pečlivě vyhýbala tomu, aby se jí představil, protože pak by to musela udělat i ona sama.

Když se jí zmínil, že četl články jejího otce a že ho zná z doslechu, napadlo ji, že se zachovala hloupě.

Proč si vybrala právě jméno Fordová?

Bylo až příliš pravděpodobné, že ji Lindon začne podezírat, že pokud není přímo dcera pana Mansfordea, je jistě jeho příbuzná.

Neměla jsem matku poslechnout, pomyslela si, a radši používat jméno Johnsonová, jak jsem chtěla původně.

Ale už bylo pozdě litovat.

Znamenalo to však, že teď neexistoval způsob, jak by se mohla s Lindonem spojit nebo on s ní.

Pomohla se svlékáním matce, stále jakoby zahalené závojem štěstí.

Jenže pro Menu to znamenalo konec snu a nezbyvalo jí nic než se probudit.

Byl to marnivý sen o tom, jak se setka-

la s Lindonem a jezdila s ním na koni, a ještě překrásnější sen o tom, jak s ním večerela v jeho alžbětinském domečku. A že ji políbil.

Stačilo, aby si na něho vzpomněla, a znovu ucítla tlak jeho rtů na svých.

Opět se v ní začala zvedat ta podivná, nepopsatelná vlna hlubokého prožitku.

Teď však musela odjet a věděla, že už víckrát nic takového nezakusí.

Pomohla matce na lůžko a políbila ji na dobrou noc.

Dobře ji chápala a věděla, jak hluboko se ponořila do svého vlastního štěstí.

Nebyla schopna si všimnout, co se děje v jejím okolí.

Mena zamířila ke dveřím.

„Dobrou noc, mami,” popřála jí, když sáhla po klice.

Nastala odmlka, jako kdyby se paní Mansfordeová musela přinutit, aby si uvědomila, že má odpovědět.

„Ty už odcházíš, Meno? Tak tedy dobrou noc, miláčku. A děkuji ti, že jsi pochopila, jak jsem šťastná.”

Mena odešla do svého pokoje.

Vběhla dovnitř, zavřela za sebou a klesla na postel.

Pak přišly slzy, horké, pálicí, mučící.

Nalezla lásku - a zase ji ztratila.

Kapitola šestá

HRABĚ Z ELDERFIELDU PODĚKOVAL LAIS ZA tanec.

Nabídl jí rámě a odvedl ji z tanečního sálu do zahrady.

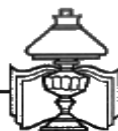
Noční obloha byla plná hvězd a nad stromy svítil bledý měsíc.

Bylo to velmi romantické.

Vydali se po rovném upraveném trávníku, až došli tak daleko, že na ně nebylo vidět ze zámku.

Tam hrabě promluvil hlubokým hlasem:

„Vypadáte dnes večer skvěle, Lais.

I když vím, že nejsem první, kdo vám to říká; jak jsem si všiml, řekli vám to už všichni muži."

V jeho hlasu se ozval náznak žárlivosti, který ji přinutil, aby se usmála.

Jinak však na jeho slova nereagovala a odpověděla jen:

"Moc se mi tady líbí a zámek je nádherný."

"Pozval jsem vás, abyste si přijela prohlédnout můj dům," připomněl hrabě. "Není možná tak starý jako tenhle, ale je to dílo stavitelů bratří Adamů. Má velikou jídelnu, a v té by vám to moc slušelo, a ještě lépe pak v tanečním sále."

"Momentálně mám příliš mnoho práce, než abych někam jezdila," odpověděla Lais.

"Ale sem jste přece přijela!"

"Ovšem."

Oba se odmlčeli, dokud se on nezeptal:

"Vdáte se za Kernthorpea?"

Lais se od něho upejpavě odvrátila.

"Takové otázky byste mi klást neměl."

"Odpovězte," zvýšil hlas hrabě. "Chci znát pravdu."

"Tak to budete muset počkat, pak uvidíte."

Až na zvuk vody zurčící ve fontáně vládlo všude kolem ticho.

Po chvíli se zeptal téměř zoufale:

"Víte přece, že vás miluji, Lais. A mohl bych vás udělat šťastnou."

"Jak si tím můžete být jistý?"

"Protože nepochybuji, že bych si vás dokázal získat a vy byste se do mě zamilovala. Je toho tolik, čeho bychom mohli spolu dosáhnout. A já vás chci. Chci vás nesnesitelně moc."

Jeho hlas se chvěl touhou.

Ale ona jen pokrčila rameny a odvrátila se.

Zvedl ruce a uchopil ji za lokty.

"Poslouchejte," naléhal. "Miluji vás. Proboha, provdejte se za mě a přestaňte se honit za člověkem, který se rozhodl, že se už víckrát neožení."

Lais jeho slova vyvedla z míry.

"Jak si troufáte takhle se mnou mluvit?" rozzlobeně zvýšila hlas.

"Alespoň jednou se podívejte pravdě do očí. Kernthorpe je pro vás starý, příliš starý. Ale vy jste si usmyslela, že se stanete vévodkyní, a proto se mu věšíte kolem krku jako zamilované sedmnáctileté děvče."

Lais se mu jen s námahou vyprostila.

"Nemáte právo takhle se mnou mluvit!" vykřikla. "Nenávidím vás!"

"Tak jestli má být tohle pravda," prohlásil hrabě, "postarám se, abyste měla k nenávisti důvod."

Hrubě si ji přitáhl do náručí.

Než stačila cokoli namítnout nebo se mu vytrhnout, jeho rty se zmocnily jejích.

Políbil ji ohnivě, zlobně a násilně.

Nemohla se ani pohnout a sotva lapala po dechu.

Líbal ji dál a dál, dokud se mu proti své vůli bezmocně nezhroutila do náručí.

Pak jeho rty poněkud znězněly, jako kdyby ji chtěl svými polibky ukonejšit.

Vtom ji nečekaně pustil a odstrčil od sebe, až vyjekla.

"K čertu s vámi!" zaklel. "Vy byste dokázala připravit o trpělivost i svatého."

Sotva to dořekl, obrátil se a rychle zmizel ve tmě.

Lais zůstala stát, kde ji opustil.

Pozvedla ruce k nadřím a uvědomila si, že jí srdce buší jako šílené.

"Co si to dovolil... chovat se ke mně... takhle," mumlala tiše.

Ale pak si proti své vůli uvědomila, že to vlastně bylo vzrušující.

Vrátila se do tanečního sálu, ale po hraběti, ani po vévodovi nikde ani stopy.

Někteří hosté už odcházeli.

Starší ženy, a těch přijelo na návštěvu zámku požehnaně, vypadaly unaveně.

A protože Lais byla sama, neušlo jí, že jeden mladík, který jí nebyl příliš sympatický, k ní míří. Okamžitě se otočila.

Vyšla ze sálu a vydala se chodbou k hale.

Napůl očekávala, že z jedné ze svých místností vyjde vévoda.

Kdyby ho teď potkala, chtěla se mu vy-

plakat na rameni a svěřit se mu, jak byla uražena.

Vycítila, že by pro něho bylo obtížné neobejmout ji a neslíbit, že ji ochrání.

A jaká slova by mohla následovat pak? Jen nabídka k sňatku!

Nikde však po něm nebylo ani stopy.

Pomalou vystoupala po schodech a chtěla si jít lehnout.

Kdyby se ovšem naskytla nějaká vhodná záminka, ráda by ještě zůstala dole ve společnosti.

Nahoře nad schodištěm minula skupinku lidí, kteří před chvílí odešli ze salonu a teď se zřejmě chystali k odjezdu.

Muži se vyptávali, zda mají připravený kočár, a jedna dáma, jejíž jméno si Lais nezapamatovala, prohodila:

„Musíme se rozloučit s naším hostitelem a říct mu, jak pěkné to tady bylo.“

„Už jsem ho dlouho neviděl,“ odpověděl jeden z mužů. „A takhle pozdě v noci přece nemůžeme nechat koně čekat.“

„Když tedy myslíte...“ souhlasila dáma. „Zítřka mu napíšu a omluvím se, že jsme se s ním nerozloučili osobně.“

Začali sestupovat po schodech k východu.

Lais vešla do svých pokojů.

Zazvonila na komornou a pak se usadila k toaletnímu stolku, aby se prohlédla v zrcadle.

Zdálo se jí, že má rty trochu poškrábáné z toho, jak ji hrabě neurvale políbil.

Vtom si však uvědomila, že jí září oči stejně jako brilianty v diadému.

I její největší nepřítel by musel uznat, že vypadá skvěle.

LAIS SE ZAVRTĚLA V POSTELI A ZJISTILA, ŽE PŘIŠLA komorná, aby ji probudila a roztáhla závěsy.

Právě se jí něco zdálo a s nechutí si uvědomila, že to bylo o hraběti z Elderfieldu.

Když usínala, opakovala si, jak ho nenávidí.

Nemohla se však ubránit chvění v pr-

sou, kdykoli si vzpomněla, jak se zlobil a jak majetnický ji líbal.

Nemá smysl, abych si s ním lámala hlavu, pomyslela si. V mém životě pro něho nezbyvá místo. Až odjedeme, nebudu mít sebemenší důvod, abych se s ním ještě někdy viděla.

Okamžitě si však uvědomila, že se ani po návratu do Londýna nebude moci vyhnout tomu, aby se s ním potkala.

A ani se mu nesmí okázale vyhýbat.

Jenže on zašel přespráliš daleko, pokoušela se přesvědčit sebe samu.

Vybavilo se jí v paměti, jak ji minulý týden šokoval.

„Problém s vámi spočívá v tom,“ řekl jí poté, co ji požádal o ruku a ona odmítla, „že jste rozmazlená.“

Neurazila se, naopak se na něho usmála.

„A co s tím mám dělat?“ zeptala se ironicky.

„Právě v tom je ta potíž,“ odpověděl hrabě. „Muži vám pořád jen lichotí, protože jste tak krásná, jenže vy ve skutečnosti potřebujete někoho, kdo by vám dal pořádný výprask a donutil vás chovat se, jak se sluší a patří.“

Vysmála se mu.

Teď však měla rty otačené od jeho políbků.

„Je naprosto odporný,“ přesvědčovala se šepem.

Zároveň však věděla, že po celou tu dobu si vybavuje jeho sílu a mužnost.

A také to, jak bezvládně klesla v jeho objetí.

Objednala si snídani do postele.

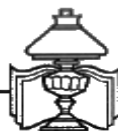
Podobně jako některé starší dámy neměla v úmyslu sejít dolů do přízemí poté, co večer zůstala tak dlouho vzhůru.

Když dojedla, komorná jí připravila koupel v pokoji.

Objevily se dvě služky s velkými měděnými konvemi s horkou a studenou vodou, které do patra vynesli lokajové.

Koupel byla navoněná gardéniovým olejíčkem, který Lais vždy používala.

Komorná ji vytřela dosucha měkkým

ručníkem. Lais se pomalu převlékla do jedné ze svých nejslušivějších toalet.

Když byla hotová, usoudila, že věci už zašly dost daleko.

Byla rozhodnuta, že se ještě dnes sejde s vévodou o samotě, i kdyby jí dělalo sebevětší obtíže odvést ho od jeho hostí.

Nadělal už kolem matky dost rozruchu, že mu to musí stačit na celý život, pomyslela si mrzutě. Teď je řada na mně.

Byla odhodlána neodjet ze zámku dřív, dokud ji vévoda nepožádá, aby se stala jeho ženou.

Nemohla si s ním však vyměnit jediné slevo mezi čtyřma očima jinde než na tanečním parketu.

A on přece nemohl jen tak mezi řeči položit otázku „Vezmeš si mě, miláčku?“, když se pořád kolem něho tlačili lidé.

A všichni byli určitě velice zvědaví na každé slovo, které si s ní vymění.

Plánovala si, jak mu poví přímo, že si s ním chce promluvit někde, kde by je nikdo nerušil.

Komorná jí zatím upravovala účes.

Když se na sebe podívala do zrcadla, viděla, že vypadá velice dobře.

Na krk si vzala jednoduchý perlový náhrdelník.

Vypadala v něm mladě, a ne tak nastrojeně jako včera večer.

Pomyslela si, že jistě udělá na vévodu velký dojem.

Povím mu zkroušeně, jak moc se cítím osamělá, uvažovala, a jaké je to smutné, když se vdova večer vrací do prázdného domu.

Vtom ji něco napadlo.

Jestli se vdá za vévodu, zábavy si moc neužije, vždyť je o tolik starší. Bude s ním muset vysedávat doma.

Potom ale pohodila hlavou. Jestli se jemu nebude chtít vyjít si zatancovat, určitě mu nebude vadit, když si ona vyrazí s nějakou společností bez něho.

Byla tak hluboko ponořena do svých úvah, že ji až překvapilo, když zjistila, že už je oblečená a připravená.

Komorná už jen čekala na poslední pokyny.

Lais vykročila z pokoje a zabočila na chodbu.

Došla k velkému schodišti s jeho nádherně vyřezávaným zábradlím.

Hlavou se jí mihla představa, že je na divadelní scéně a sestupuje vstříc nadšenému obecenstvu.

V hale však narazila jen na dva lokaje a majordoma.

Když došla až na úpatí schodiště, přistoupil k ní.

Právě se ho chtěla zeptat, jestli neví, co dělá vévoda, on však promluvil dřív:

„Dobré ráno, mylady. Jeho Milost mi uložila, abych se vás přeptal, až sejdete dolů, zda byste nebyla tak laskavá a ne navštívila ho v jeho studovně.“

Lais ucítila, jak jí srdce poskočilo vzrušením.

Takže on se s ní také chce sejít!

A stejně jako ona si s ní přál být o samotě.

Majordom už neřekl ani slovo a odvedl ji do studovny.

Otevřel dveře, a když vstoupila dovnitř, zase za ní zavřel.

Vévoda seděl u stolu.

Jakmile se Lais objevila, vstal a usmál se:

„Dobré ráno, Lais. Doufám, že jste se dobře vyspala, když jste včera zůstala vzhůru tak dlouho.“

„Ano, děkuji. A večírek se mi velmi líbil.“

Vévoda vyšel zpoza stolu.

Lais se posadila do lenošky poblíž krbu.

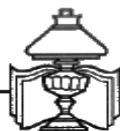
„Jsem velice rád, že jste k nám mohla přijet. Tohle byla totiž první a zároveň také poslední společenská akce, kterou hodlám tady na zámku uspořádat,“ oznámil.

„Poslední?“ podivila se Lais.

„Ano, poslední,“ potvrdil vévoda. „Nikdy se mi tady na zámku zvlášť nelíbilo, a tak jsem se sem vrátil, jen abych si všechno vyzkoušel.“

„Tomu... tomu nerozumím,“ hlesla Lais.

„Je to docela prosté. Rozhodl jsem se,

že se stáhnou do ústraní a přestěhují se do svého domu v Devonshiru."

„V Devonshiru?" opáčila překvapeně Lais.

Když to vyslovila, pomyslela si, že vypadá asi velmi hloupě, když jen opakuje, co říká on.

Byla však zmatená a nemohla uvěřit svým uším.

Neusadil se do lenošky vedle ní, nýbrž na židli, která stála proti ní.

„Jenže já jsem si vás sem dnes ráno nepozval, abych povídal o sobě, ale o Michaelu Elderfieldovi."

„Aha, ten hrabě," povzddechla si Lais. „Promiňte, ale musím se vám svěřit, že se včera večer ke mně zachoval velice nevhodně."

„Mluvili jsme spolu, když jste odešla spát," hovořil dál vévoda. „Zmínil se mi o tom, jak vás miluje a jak moc by si přál se s vámi oženit."

Lais se dotčeně vzpřímila.

„Neměl sebemenší právo vám něco takového říkat, ani na to pomyslet," vybuchla. „Už jsem mu dala jasně najevo, že se za něho neprovdám, ale jak se zdá, on prostě není ochoten vzít na vědomí, že jsem ho odmítla."

„Zdá se mi, že jste poněkud pošetilá, pokud ovšem myslíte svá slova vážně."

„Pošetilá?"

„Já Elderfielda velice obdivuji," prohlásil vévoda. „Je to velice inteligentní a vzdělaný mladík. Dokonce vám prozradím něco, co je zatím tajné, ale přeji si, abyste to slyšela."

Lais se proti její vůli zmocnila zvědavost.

Měla sice sto chutí povědět vévodovi, že se vůbec nehodlá o Elderfieldovi vypravovat, ale považovala za svou povinnost vyslechnout, co má na srdci.

„Hodlám se vzdát svého postavení u dvora, které, jak jistě víte, je docela významné," začal vévoda.

„Vzdát se ho?" otázala se Lais. „Proč byste to, proboha, měl dělat?"

„Jak jsem už řekl, hodlám se stáhnout do ústraní," odpověděl vévoda. „Zavřu

svůj dům v Londýně a - to, co vám teď povím, byste si měla nechat jen pro sebe - navrhnu Jejímu Veličenstvu, aby na mé místo nastoupil Elderfield."

Lais si tiše povzddechla.

Dala si hodně práce s tím, aby zjistila, jak významné postavení vévoda zastává.

A ani trochu nepochybovala, že je na-prosto neobvyklé, aby se jej někdo pro nic a za nic vzdal.

„Ale určitě...," spustila Lais.

„Její Veličenstvo bylo natolik milostivé, že se mě pokoušelo přesvědčit, abych ještě nějaký čas zůstal," přerušil ji vévoda. „Jenomže já už stárnu a chci si užít toho, co mi dává největší potěšení."

Lais mlčela, a tak mluvil dál:

„Dobře si uvědomuji, že Elderfield je se svým nadšením a inteligencí přesně to, co se právě žádá jak ve Windsoru, tak v Buckinghamském paláci. Musí však splnit jednu podmínku."

„A jakou?" optala se nejistě.

„Pokud vím, Její Veličenstvo nehodlá na mé místo jmenovat nikoho, kdo je nejen mladý, ale i svobodný."

Významně se odmlčel a potom pokračoval:

„Není pro vás žádné tajemství, že si vás chce Elderfield vzít. A já si nedovedu představit, že by našel někoho tak krásného, kdo by mu pomáhal a postaral se o to, aby jeho přednosti ocenili i starší muži, kteří na něho budou bezpochyby poněkud žárlit."

Usmál se a potom dodal:

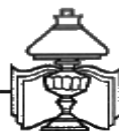
„Stejně jako budou na vás určitě žárlit i jejich ženy a dcery."

Vévoda Lais pozorně sledoval a nepochyboval, že je natolik chápavá, aby přesně porozuměla každému jeho slovu.

Na chvíli se odmlčel.

„Jsem si jistý jedním. Jestli se Elderfield s vaší pomocí a podporou v několika příštích letech osvědčí, Její Veličenstvo mu pravděpodobně nabídne, aby se stal guvernérem někde v impériu."

Věděl, že Lais pozorně poslouchá, a tak vysvětloval dál:

„Mně samotnému loni nabídli, abych se stal guvernérem, ale odmítl jsem to. O tohle já nestojím. Vím ale dobře, že byste si s potěšením užívala vši té slávy a výsad, které zastupování Jejího Veličenstva přináší. Chovali by se k vám vlastně jako ke královně.“

Krátce se zasmál a prohodil:

„Určitě byste vypadala nádherně, kdybyste vládla dvoru.“

Lais zatajila dech.

Připadalo jí nepochopitelné, že se vévoda přimlouvá za nějakého jiného muže.

Přesně však rozuměla tomu, co jí navrhuje.

„Nechci vás nutit, abyste se rozhodla příliš rychle,“ pokračoval. „Ale jak oba dobře víme, o místo, které uvolňuji, se bude ucházet mnoho kandidátů. A jestli Elderfield nepodpoří své ambice slibem, že se brzy ožení, určitě se najde někdo, kdo ho předběhne.“

„To si uvědomuji,“ pronesla Lais pomalu. „Jenže já jsem doufala...“

Vévoda si uvědomil, že právě měla na jazyku slova: „že o mě trochu stojíte“.

Dokázal uhodnout její myšlenky.

Než jí ta slova vyšla z úst, rychle se zvedl.

„Nechtěl bych být málo pohostinný, Lais,“ zarazil ji, „ale mám toho ještě hodně k vyřizování, než se zbytek společnosti vrátí z kostela. Musíte mě omluvit, ale teď si potřebuji promluvit se svým tajemníkem.“

Zamířil ke dveřím.

„Mimochodem,“ prohodil, „vracím se do Devonshiru, abych dokončil práci na zahradách, které tam zakládám, a požádal jsem vaši matku, aby přijela a pomohla mi s pěstováním léčivých bylinek. Rozumí tomu mnohem lépe než já.“

„Mou... matku?“

„Neznám nikoho jiného, kdo by se v tom tak dobře vyznal a koho by to těšilo víc než ji.“

„A matka... matka souhlasila..., že s vámi odjede... do Devonshiru?“

„Jsem velice rád, že ano,“ usmál se vé-

voda. „A jelikož by bezpochyby vyvolalo podivné pověsti, kdybychom strávili nějaký čas spolu, k mé velké radosti mi slíbila, že se stane mou ženou.“

Uviděl, jak Laisina tvář strnula v úžasu.

A dřív než stačila cokoli namítnout, otevřel dveře a vykročil ven z místnosti.

Na okamžik Lais jako by zkameněla.

Jenom stála a upřeně hleděla na dveře.

Nemohla uvěřit tomu, co právě slyšela, a zdálo se jí, že vévoda jen žertuje.

Nikdy ji ani ve snu nenapadlo, že by se matka mohla znova vdát, a navíc za muže, kterého si vybrala Lais sama pro sebe.

„To není pravda..., to nemůže být pravda...,“ zašeptala. „Určitě si jen... dělá legraci.“

Vtom však pochopila, že o něčem takovém by vévoda nikdy nežertoval.

A ani by na tom nebylo nic vtipného.

Na okamžik se jí zdálo, že se neovládne a začne vztekle křičet.

Jak mi matka mohla odloudit vévodu?

Potom si však uvědomila, že ho vlastně pro sebe nikdy nezískala.

Ale matka, proč zrovna matka... a nikdo jiný... se má stát vévodkyní Kernthorpeovou..., proč právě ona má být zámeckou paní a mít přinejmenším deset dalších velkých domů, uvažovala Lais.

Proč má zrovna ona nosit na hlavě rodný diadém Kernthorpeů při slavnostním otevření parlamentu?

Potom si vzpomněla, že její matka bude ve Westminsteru chybět.

Zůstane bezpochyby v Devonshiru a bude si povídat s vévodou o léčivých bylinkách.

A nebude myslet na nic jiného než na zahrady a opět zahrady.

Když Lais ještě žila doma, vždycky jí připadal matčin zájem o květiny jako nekonečná nuda.

A nedokázala si představit nic, co by chtěla dělat méně, než žít o samotě v Devonshiru.

Daleko od Londýna a od všech večír-

ků a společenských setkání, na nichž tak oslnivě zářila.

Ani kdyby se stala vévodkyní, nevy nahradilo by jí to skutečnost, že by ji nemohl nikdo obdivovat kromě několika pomocníků v zahradě.

A zároveň přemýšlela i o tom, co jí právě vévoda prozradil o Elderfieldovi.

Pamatovala si to tak dobře, že by jeho řeč mohla opakovat slovo od slova.

A o takový život by samozřejmě stála.

Mít své pevné místo mezi dvořanstvem, státníky a politiky.

Být uznávaná vyslanci, kteří každodenně zaplavovali Windsor jako přílivová vlna.

Účastnila by se všech recepcí a státních banketů pořádaných v Buckinghamském paláci.

A už si představovala, jak se prochází po trůnním sále.

Kdyby se ukláněla princi waleskému, dělala by to mnohem ladněji než kterákoli z ostatních přítomných žen.

A potom by se stala manželkou guvernéra.

Přesně chápala, co by to znamenalo.

Jak řekl vévoda, guvernér a jeho žena reprezentovali královnu v koloniích a lidé se k nim chovali jako k příslušníkům královského rodu.

Lais si představila, jak by se jí ženy ukláněly, kdyby vstoupila do místnosti.

Až by se pořádaly slavnostní večere, Michael a ona by vstupovali do jídelny jako první.

A kdyby jí představovali návštěvníky, ti by ji zdravili jako královnu a ona by jim jen lehce pokynula jako opravdová panovnice.

Náhle se polekala, jestli hrabě nepovažuje její včerejší odmítnutí za konečné rozhodnutí.

Co když už dokonce ze zámku odjel?

Otevřela dveře a prošla chodbou do haly.

Majordom už tam nestál, jen dva lokajové.

„Neviděli jste náhodou hraběte z Elderfieldu?“ zeptala se.

Přemohl ji nesnesitelný strach, že se dozví, že právě odcestoval ze zámku.

Jeden z lokajů však ukázal k otevřeným dveřím.

„Jeho Milost se právě vydala k jezeru na procházku, mylady.“

Lais se zadívala směrem, kterým mířil jeho prst.

Viděla záda urostlého muže se širokými rameny, jak přechází po upraveném zeleném trávníku.

Na okamžik zaváhala, ale potom se rychle obrátila k lokajovi.

„Podejte mi slunečník!“

Sluha jej přinesl z komory pod schodištěm.

Lais zamířila ven na velké schodiště.

Otevřela slunečník, ukryla se pod něj a vydala se pomalu, ale s úsměvem na rtech za Elderfieldem.

Nebudu spěchat, rozhodla se, s tím, co mu chci říct.

Nejdřív se mi musí omluvit, že se včera večer zachoval tak neurvale.

Bylo v jejích silách udělat ho velmi šťastným.

A právě to se chystala učinit.

VÉVODOVI ZAZÁŘILY OČI, KDYŽ Z OKNA KANCELÁŘE SVÉHO TAJEMNÍKA UVIDĚL, JAK LAIS KRÁČÍ ZA ELDERFIELDEM.

Měl jsem se dát na diplomacii, pomyslel si.

Dobře chápal, že pro někoho jako Lais by bylo naprosto nesnesitelné pohřbít se na venkově.

Sledoval výraz v jejím obličeji, když jí vyprávěl o svých záměrech.

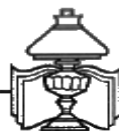
Ted' už si byl nade všechny pochybnosti jistý, že se Elizabeth nemusí bát výbuchu hněvu své dcery.

Hodlal udělat přesně to, co oznámil Lais: vzdát se služby u dvora a stáhnout se do ústraní.

Dokonce už nadiktoval dopis ministerskému předsedovi.

Zmínil se v něm, že by ho Elderfield mohl skvěle zastoupit.

Také velice pokorně napsal královně.

Vyjádril hluboké politování nad tím, že se musí zříci postavení, které mu dávalo výsadu neustále se pohybovat v její blízkosti a sloužit jí.

Dopis pokračoval:

Doufám, že se mi dostane té cti a nezměrného potěšení, Vaše Veličenstvo, občas navštívit Windsor. Má nastávající žena není právě z nejsilnějších a na doporučení svých lékařů bude ještě dlouho nucena vést poklidný život a často odpočívat.

Vím, že Vaše Veličenstvo, se svým srdcem plným vřelosti a hlubokých ohledů k ostatním, mou situaci pochopí...

A pokračoval s velkou dávkou lichočení, které, jak si dobře uvědomoval, královnu vždy zahrálo u srdce.

Zvláště když přicházelo od pohledných mužů.

Zároveň však nade vši pochybnost vyloučil možnost, že by mohl své rozhodnutí ještě změnit.

S nejhlubší pokorou navrhl Jejímu Veličenstvu, že by mohlo nalézt přijatelnou náhradu za něho v hraběti z Elderfieldu.

Nedávno se zasnoubil, pokračoval vévoda, a to s mou budoucí nevlastní dcerou, překrásnou lady Barnhamovou.

Dobře tušil, jak tím dopisem královnu překvapí.

Věděl však, že je natolik realistická, aby pochopila, že svá slova myslí naprosto vážně.

Když byly oba dopisy napsány, jeho tajemník, který už u něho pracoval dva roky, se otázel:

„Smím Vaší Milosti poblahopřát?“

„Děkuji,“ odpověděl vévoda. „Přesto je to, Watsone, alespoň prozatím naprosto důvěrné.“

„Ano, samozřejmě, Vaše Milosti.“

„A teď mám pro vás řadu úkolů, které musíte vyřídit.“

Vévoda podal tajemníkovi dlouhý seznam.

A vyšel do haly přesně ve chvíli, kdy se vrátila skupina hostů z kostela.

„Doufám, že si budeme moci prohlédnout vaše koně...“ zahlaholil jeden z mužů. „A zvláště ty nové přírůstky z Irska, o kterých jste se včera večer zmiňoval.“

„Chlapci, kteří pracují ve stájích, by byli určitě moc zklamáni, kdybychom nepřišli na tradiční obhlídku,“ odpověděl vévoda s úsměvem.

Následovali ho do stájí.

Když tam dorazili, vévoda konstatoval, že všechno je v naprostém pořádku.

Nikde nezůstala ani stopa po zmatku a vzrušení ze včerejšího večera.

Dozvěděl se o všem hned po probuzení.

Oznámili mu, že do stájí vnikli zloději, a než byli všichni pochyťáni, kladli zuřivý odpor.

Svázali je tak pevně, že se nemohli ani hnout.

Hned po rozednění je pak odvedli na policejní stanici v nejbližším městečku.

Dlouho předtím, než se hosté začali scházet na snídani, navštívil vévodu velitel místní policie.

Dohodli se, že vše se zařídí tak, aby nevypukl žádný skandál.

A pokud to bude možné, aby se nic neobjevilo ani v novinách.

Zloději nebudou obviněni z pokusu o krádež koní, ale o vloupání.

Protože při sobě měli nebezpečné zbraně, jako například pistole, budou bezpochyby přísně potrestáni.

Vévoda zajistil, aby nikde nepadla ani zmínka o jistém šlechtici, který patřil mezi jeho hosty.

Vůbec ho však nepřekvapilo, když se dozvěděl, že dotyčný muž opustil předčasně zámek. Před odjezdem se zmínil Watsonovi, že dostal zprávu o tom, že jeden z jeho příbuzných vážně onemocněl. Nikdo by však nemohl potvrdit, že na zámek taková zpráva opravdu dorazila.

Vévoda měl pocit, že by si mohl gratulovat.

Všechno bylo zvládnuto elegantně a uspokojivě tak, aby nehrozil skandál.

Nepřál si nic jiného než se vydat za Elizabeth, ale věděl, že se ještě musí věnovat svým hostům.

A také se chtěl ujistit, že se Lais zasnoubí s Elderfieldem.

To se mu potvrdilo ještě téhož dne odpoledne, když si dámy odešly odpočinout před večerí.

Elderfield ho vyhledal ve studovně.

Když hrabě za sebou zavřel dveře, vévodu napadlo, že ještě nikdy neviděl šťastnějšího muže.

„Asi tušíte, proč jsem přišel," řekl Elderfield.

„Doufám alespoň, že jsem se ve svém odhadu nemýlil," odpověděl vévoda.

„Přišel jsem vám říci, že když jsem vás včera večer požádal o pomoc, byl jsem zoufalý. Teď jsem tak šťastný, že bych snad radostí vyskočil až na Měsíc."

Vévoda se rozesmál.

„Takže ona nakonec přece jen souhlasila! Víím, že budete šťastný, a ona je opravdu krásná. Blahopřeji."

„Děkuji. Je tak krásná, až se bojím, že mě kvůli ní čeká každý týden souboj nebo soud za ublížení na těle."

Vévoda se znovu zasmál.

„Neodvážím se vám radit, ale pouze silný muž, jak se píše v ženských románech, může dobýt krásnou ženu. A vám teď nic jiného nezbyvá."

„To mám také v úmyslu," prohlásil hrabě rozhodně. „Ve svém domě budu pániem já, a jak říkáte, budeme velice šťastní."

„Předpokládal jsem, že si přijijeme na vaše zdraví," podotkl vévoda, „a tak se nám už chladí šampaňské."

Přešel do rohu studovny, kde čekal připravený podnos na nápoje.

Ze stříbrného chladiče ozdobeného jeho erbem vyňal láhev a nalil do dvou číší.

Jednu podal hraběti a druhou pozvedl.

„Na vaše štěstí, Michaele. Ať roste a sílí s každým rokem, který je před vámi."

„Děkuji. A pokud jsem správně pochopil, mohu totéž popřát já vám. Je to pravda, že se chcete oženit s Laisinou matkou?"

„Je to pravda," přikývl vévoda. „Ale vůbec bych si nepřál, aby si o tom štěbetali všichni vrabci na střeše dřív, než k tomu dojde. Budeme se brát v naprosté tichosti."

„Závidím vám," poznamenal Elderfield. „Jsem si jistý, že Lais bude chtít velikou svatbu, aby byla nejkrásnější nevěsta, která kdy kráčela uličkou chrámu svatého Jiří na Hannoverském náměstí."

Vévoda neskryval, jak se dobře baví, když hrabě dodal:

„Mně opravdu nezáleží na tom, jestli se budeme brát na střeše Albert Hallu nebo na dně nějaké propasti. Pokud bude moje, tak o nic jiného na tomhle světě nestojím."

Vévoda, celý rozesmátý, pozvedl sklenici ke rtům.

Připíjel na zdraví Elizabeth.

Je jako orchidej, pomyslel si. Tak vzácná a jemná, že ji chci jen pro sebe.

Kapitola sedmá

RÁNO MĚLA MENA OČI CELÉ BOLAVÉ. PROPLAKALA totiž téměř celou noc, než se konečně přinutila usnout.

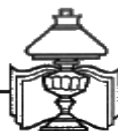
Byla přesvědčena, že se už víckrát s Lindonem nesejde a že by udělala velkou chybu, kdyby se ho pokusila vyhledat.

Copak by se mohla svěřit matce a vévodovi, že se zamilovala, a to přímo zoufale, do jednoho z jeho zaměstnanců, který tu pracuje ve stájích?

Matka by z toho byla nešťastná.

Vévoda by se pochopitelně zhrozil a možná by ještě kvůli ní Lindona propustil.

„Nesmím mu ublížit... to prostě ne-

smím... za žádnou cenu," šeptala si mezi hořkými vzlyky.

Když usínala, opakovala si jeho jméno, a když se probudila, zdálo se jí, že je poblíž.

A to vše proto, že po něm tak zoufale toužila.

Omyla si obličej ve studené vodě a doufala, že vypadá o něco lépe.

Vůbec se jí nechtělo vysvětlovat matce, co ji tak zdrtilo.

A nesmí jí žádným způsobem pokazit radost.

Jako obvykle odnesla matce nahoru podnos se snídaní a posadila se na pelest postele.

„Dobré jitro, miláčku," pozdravila ji matka. „Právě jsem si lámala hlavu tím, jestli se William přijede na mě podívat ještě dnes. Připadá mi, že už jsem ho dlouho neviděla."

„Určitě sem dorazí hned, jak všichni jeho hosté odjedou ze zámku, maminko," ujišťovala ji horlivě Mena. „Hezky teď odpočívej, ať pěkně vypadáš, až přijede."

Seběhla do přízemí.

Velice jí záleželo na tom, aby se vévodovi v jejich domě líbilo, a tak se vydala do zahrady natrhat košík květin.

Rozmístila jich do váz tolik, že to v salonu vypadalo málem jako ve skleníku.

Vůně růží prosytila vzduch.

Potom se zastavila v kuchyni, aby se podívala, co paní Johnsonová chystá k obědu.

Pomyslela si, že je to něco úplně jiného než neobyčejně chutná a vybraná strava na zámku.

Hned si však připomněla, že nesmí být příliš kritická a že vlastně nelze obojí porovnávat.

K takovému rozhodnutí dospěla vzápětí po návratu, když si zašla do stájí pohladit Ledňáčka.

Laskala se s ním a přitom si uvědomovala, že se zdaleka nevyrovná nádherným hřebcům, na nichž jezdila na zámku, neušlo jí však, jak koně její příchod potěšil.

Chápala, že ji má Ledňáček rád, a když ho objímala, do očí jí vhrkly slzy.

„Mám tě také ráda," řekla mu. „I když jsou Dobyvatel a Duch nádherní, nikdy pro mě nebudou znamenat tolik co ty."

Zdálo se, že Ledňáček jejím slovům rozumí.

Otřel se o ni hlavou, aby ji po svém způsobu přivítal doma.

Odpoledne si s ním vyrazila na krátkou projížďku.

Ale šumění lesa ji neustále nutilo přemýšlet o Lindonovi a představovat si, že je s ním.

Chvatně se vrátila domů, protože se svých myšlenek začala bát.

Kdyby neměla strach z toho, že ublíží matce a že podráždí Lais, určitě by se vydala zpátky na zámek.

Chtěla se jen ujistit, zda ji Lindon stále miluje.

Když ji líbal, zdálo se jí, že ano.

Ale než usnula, dlouho rozvažovala, zda jeho polibky nebyly pouze výrazem vděčnosti.

Varovala ho přece před zloději a zachránila Dobyvatele.

Stál by ještě o to, aby si ji znovu odvedl do svého rozkošného alžbětinského domečku?

Než se setkali, zřejmě mu samota nevadila.

Říkal přece, že žil v cizině.

Nevysvětlil jí však, jak to zařídil, aby si to mohl dovolit.

Napadlo ji, že ho tam někdo možná vyslal jako svého zaměstnance.

Třeba býval průvodcem nebo kurýrem, to by vysvětlovalo jeho hluboké znalosti o zemích, které navštívil.

Nebo si ho třeba někdo najal jako domácího učitele.

Mladí muži, kteří studovali na Oxfordu nebo v Cambridgi, si často najímali na prázdniny učitele.

Vybavila se jí otcova slova, že dnes je mnohem snazší cestovat než v dobách jeho mládí.

Dnes do ciziny jezdí lidé všeho věku, pokud si to můžou dovolit.

Říkala si v duchu, že Lindon by si určitě našel nějaký způsob, jak se vydat do zahraničí, i když by to třeba nebylo zrovna pohodlné, nebo by si musel jízdenku odpracovat.

Jak tak přemýšlela, neustále se neklidně převalovala.

Nakonec jí všechno připadalo beznadějně a pomyslela si, že Lindon je stejně vzdálený, jako kdyby se odstěhoval na jinou planetu, a ta představa ji nutila k pláči.

Když matka sešla do přízemí na oběd, Meně neušlo, jak spokojeně a dobře vypadá. Celá rozkvetla.

Šaty sice neměla podle poslední módy, nosívala je ještě před smrtí svého muže, byly však mnohem dražší, než jaké by si mohly dovolit koupit teď.

„Moc ti to sluší, maminko,“ pochválila ji Mena.

„Opravdu?“ zeptala se matka. „A co kdyby mě William, až mě uvidí tady a ne mezi orchidejemi na zámku... už přestal... obdivovat?“

Mena se rozesmála.

„Byla bys stále stejně krásná. A vždycy jsem si říkala, že do našeho domu dokonale zapadáš. Stejně jako ty květiny, co jsem přinesla do salonu.“

„To bylo od tebe moc milé, drahoušku,“ pokývala hlavou matka. „A jsem ti za to vděčná.“

Ale Mena si uvědomila, že matka nemyslí na nic jiného než na vévodu.

Po obědě ji donutila, aby se pohodlně natáhla na pohovku v salonu a podepřela si záda polštářem.

Přikryla jí nohy nádherně vyšíváním čínským přehozem.

Otec jej přivezl z jedné ze svých cest po cizině.

„Teď si odpočiň, maminko,“ radila jí, „a pokus se usnout. Vévoda sem možná dorazí odpoledne, a tak radši půjdu pomoci paní Johnsonové. Upečeme k čaji cukroví, jaké jsme měly na zámku.“

„To je výborný nápad,“ souhlasila matka. „Jenom doufám, že William do té doby přijede.“

Mena se chystala odejít z místnosti, ale vtom se zamyslela.

„Chtěla jsem se tě zeptat, mami, co se stane s tímhle domem, až se vdáš za vévodu. Nemůžeme se přece prostě odstěhovat a nechat to tady prázdné.“

„Pojedeš se mnou do Devonshiru, miláčku,“ odpověděla matka. „A myslím, že by bylo správné nechat tenhle dům tatínkovu bratrovi. Koneckonců, Mansfordeovi v něm žili po celé generace.“

Podívala se na ni nevěřicně.

„Nechat ho strýčkovi?“ podivila se. „Vždyť ten je přece v cizině.“

„Já vím, drahoušku. Je se svým plukem v Indii, ale když tatínek zemřel, napsal mi, že se už brzy vrátí do Anglie.“

„Ano, ovšem. Už si vzpomínám.“

Otcova smrt jí tehdy tak otřásla, že pro ni bylo příliš obtížné číst soustrastné dopisy a neplakat.

„Stephen a jeho žena mají několik dětí,“ pokračovala matka. „A jsem si jistá, že po tak dlouhém pobytu v zahraničí budou velice šťastní, když dostanou dům v Anglii.“

„To samozřejmě budou.“

Když vyšla ze salonu, zmocnil se jí pocit, že se jí vše hroustí pod nohama.

Teď ztratí i svůj domov.

Jediný svůj domov, který kdy měla a který milovala, protože byl tak starý a překrásný.

A také si uvědomila, jak by bylo nepohodlné stát se třetím členem domácnosti, když matka netouží po ničem jiném než být s vévodou sama.

Možná bych mohla někam odejít, pomyslela si odevzdaně.

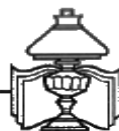
Jenže si nedovedla představit, kdo by přivítal s otevřenou náručí svobodnou mladou ženu.

A jak znala svou matku, ta by nikdy nepřipustila, aby se její dcera osamostatnila a začala si sama vydělávat.

Co budu dělat? Co jen můžu dělat? přemýšlela nešťastně.

Zdálo se, že žádná odpověď neexistuje.

Spolu s paní Johnsonovou upekla koláčky a dort.

Mena měla pocit, že se aspoň trochu podobají těm, které měli na zámku.

A když čas pokročil, vrátila se do salonu.

Jak očekávala, matka měla oči zavřené a spala.

Potichoučku za sebou zavřela dveře a vydala se do stáje.

Ráno, když na zahradě stříhala květiny, ji Ledňáček doprovázel.

Teď ho znovu vyvedla ze stáje.

Vysvětlila přitom starému pomocníkovi, který dlouhá léta pracoval pro jejího otce:

„Mimochodem, pane Gale, očekáváme pozdě odpoledne návštěvu. Buďte tak laskav a postarejte se tomu pánovi o koně, zatímco bude u nás.“

„Rácej se spolehnout, slečno Meno, to víte, že na to dohlídnu,“ přikývl. „A rači stáje vystelu čerstvým senem, dyby ta návštěva chtěla, abych je zavedl do kóji.“

„Ano, to je dobrý nápad,“ přikývla Mena.

Odešla do zahrady a Ledňáček ji následoval.

I kdyby byly vévodovy zahrady v Devonshiru sebekrásnější, dobře věděla, že se jí bude stýskat po té její, která se stala tak důležitou součástí jejího života.

Nikdy nezapomněla, jak jednou, když byla ještě hodně malá, natrhala otci první jarní sněženky.

Triumfálně mu je přinesla.

„Ty jsou pro tebe, tatínku!“ oznámila mu tehdy.

Zvedl ji do náručí a políbil.

„Jsi moc chytrá holčička,“ řekl jí. „Přinesla jsi mi sněženky, které rozkvétají, když odejde zima a když nám jaro přináší novou naději a radost a jako Persefone zahání temnotu, kterou sem přivedl Hádes.“

„A to jsem já?“ zeptala se tehdy, protože jí to jméno připomínalo její vlastní.

Otec se rozesmál.

„Ano, miláčku, to jsi ty. A vždycky když někam přijdeš, přineseš jaro každému muži, který se na tebe podívá.“

Mena ho tehdy nepochopila.

Ale teď ji napadlo, že by tak ráda přinesla jaro Lindonovi.

Pak by si mohl pořídit své vlastní koně a nemusel by je cvičit pro jiné.

I kdybych ho snad už nikdy... nepotkala, pomyslela si, budu se modlit za jeho... štěstí.

Zůstala na zahradě dlouho. Potom odvedla Ledňáčka do stáje.

Blížil se čas odpoledního čaje. Napadlo ji, že by vévoda měl přijet co nejdříve, a jistě se mu nebude chtít hned se zase vrátit na zámek.

Když vešla do domu, zjistila, že se její matka už probudila.

„Usnula jsem,“ řekla paní Mansfordová překvapeně. „Pomůžeš mi s česáním, drahoušku? Určitě jsem celá rozčuchaná.“

„Ne, maminko, jen se ti vlasy trochu slehly.“

Matka vstala z pohovky a šla k oknu.

„Možná na mě... zapomněl.“

Sotvaže to vyslovila, dveře se otevřely a Johnson, jak nejvybraněji dokázal, oznámil:

„Jeho Milost, vévoda z Kernthorpeů, madam.“

Elizabeth se otočila a nadšeně vykřikla:

„Takže jste přišel... Přišel jste...“ V hlavě zazněla blaženost mladého děvčete.

Vévoda přešel přes salon a uchopil ji za radostně napřážené ruce.

Políbil je, jednu po druhé.

„Přišel jsem hned při první příležitosti,“ odpověděl. „Už jsem se začínal bát, že se hosté nikdy nerozejdou.“

„Hlavně že teď jste tady,“ radovala se Elizabeth a zamilovaně si ho prohlížela.

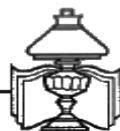
„Ano, jsem tady, má drahá,“ přikývl vévoda. „A na ničem jiném teď nezáleží.“

Mena si pomyslela, že je jim na obtíž, a zamířila ke dveřím.

Než však vyšla z místnosti, vévoda poznamenal:

„Někdo tam venku by se s vámi rád setkal, Meno.“

Sotva to dořekl, zase se obrátil k Elizabeth.

Bylo zřejmé, že nedokázal myslet na nic jiného.

Mena cítila, jak se jí rozbušilo srdce.

Zavřela za sebou a rozběhla se halou.

Venku zahlédla spřežení bílých koní, které ji a matku přivezlo na zámek, a se starým Galem si tam přátelsky povídal - Lindon.

Byla tak nadšená, že ho zase vidí, až se jí zmocnil pocit, jako by ji zalilo oslnivé světlo.

Uviděl ji vycházet ze dveří.

Zdálo se, že jí srdce vylétne z prsou a usadí se na jeho ruku.

Už zřejmě dal Galeovi instrukce, protože starý muž odváděl bílé koně ke stájím.

Lindon vykročil vstříc Meně.

Vypadal velice elegantně a na hlavě měl vysoký klobouk.

Když ho zahlédla, jak obřadně smeká, napadlo ji, že se oblékl tak, jak se sluší na vévodova kočího.

Možná že i to patří mezi jeho povinnosti.

Lindon k ní přistoupil a podíval se jí do očí.

Celá se roztřásla vzrušením, že ho zase vidí.

„Musím si s vámi promluvit," spustil hlubokým hlasem. „Můžeme jít někam, kde by nás nikdo nerušil?"

„Do... na zahradu," vykoktala.

Lindon si odložil klobouk na lavici ke dveřím.

Vzal ji za ruku a pomalu s ní odcházel.

Neřekl ani slovo, zatímco ho Mena odváděla na své oblíbené místočko, které mu chtěla ukázat.

Byl to altánek, zmenšenina řeckého chrámu.

Pořídil si jej otec brzy poté, co se ponořil do studia o starověkém Řecku.

Získal jej v aukci, když se rozprodávalo dědictví po někdejší majiteli.

Byl to drahý nákup a otec se musel dlouho uskrovnovat, aby si to mohl dovolit.

Mena věděla, jak ho těšilo, že má na zahradě aspoň kousek Řecka.

V létě si tam nosíval práci a psal a nikdo ho nevyrušoval.

Když došli k malému chrámu, všimla si, že se Lindon usmívá.

Čekala, že jej pochválí.

Místo toho ji vzal do náručí.

Políbil ji tak vášnivě a vlastnicky, až se jí zdálo, že se nad nimi otevřela nebesa.

Jako by v té chvíli nestála na zemi, ale vznášela se vysoko na obloze.

Líbal ji tak dlouho, dokud blaženost nebyla téměř nesnesitelná.

S povzdechem ukryla tváře na jeho prsou.

Nepustil ji z náručí, ale postěžoval si:

„Jak jste mi mohla provést něco tak hrozného jako odjet a nic mi neříct? Když jsem zjistil, že jste pryč, málem jsem se zbláznil."

„Já... já jsem vám... to opravdu chtěla povědět," odpověděla hlasem, který jako by nepatřil jí, ale někomu cizímu, „jenže... jenže jsem nevěděla..., jak se jmenujete..., a i když to zní... divně..., nezeptala jsem se ani..., jak se jmenuje váš dům."

Lindon se usmál.

„Myslel jsem si, že to asi tak nějak bude. Ale stejně vám ani nemůžu vylíčit, jak jsem se cítil, když jsem zjistil, že jste pryč."

„Já... já se zase bála..., že už vás neuvidím... nikdy," zašeptala Mena.

Zvedl její tvář a opět ji políbil.

Teď byly jeho rty jemné a velice něžné.

Pak pozvedl hlavu, podíval se do jejích rozzářených očí a na její rozechvělé rty a zeptal se:

„Jak brzy si mě můžete vzít, miláčku? Myslím, že už to bez vás dlouho nevydržím."

„Ach... Lindone..."

Mena se zmohla jen na hlasitý povzdech.

Objetí a neuvěřitelný pocit, který v ní vyvolaly jeho polibky, jí pronikaly tělem jako sluneční paprsky.

Pak si ale uvědomila, jak je Lindon chudý.

Uviděl její výraz a podivil se:

„Co se stalo? Co vás trápí?"

„Já bych... chtěla... si s vámi promluvit.“

„Proto jsem sem přišel.“

Zavedla ho do altánku k lavičce, na níž sedával její otec.

Byla trochu ošuntělá a vybledlá, ale dosud velmi pohodlná.

Posadili se, Lindon jí položil ruku na ramena a přitáhl si ji k sobě blíž.

„Neodpověděla jste mi,“ řekl tiše, „kdy se za mě provdáte.“

„Já vás miluju,“ vyhrkla Mena. „Miluju vás tak..., že mě moc bolelo..., když jsem vás musela opustit... A byla jsem strašně nešťastná... když jsem se vrátila domů.“

Její hlas lehce zakolísal.

Lindon ji políbil a ona váhavě pokračovala:

„Vy určitě... dobře víte..., že si vás... chci vzít... Nedovedu si... představit..., že by mi něco mohlo udělat... větší radost... Jenže nemůžu... nesmím vám ublížit.“

„Mně ublížit?“ zeptal se Lindon nechápavě.

„Chtěla jsem říct...,“ pustila se Mena do vysvětlování, „že musíte chodit do práce..., abyste se uživil..., a já... bohužel... sama peníze nemám.“

„A myslíte, že je to tak důležité?“ skočil jí do řeči Lindon.

„Možná pro vás... pro vás ne. Třeba dokážete vyžít ze svého platu a udržovat ten svůj krásný domeček, ale... chápete, že oženit se... znamená velké výdaje... a...“

Zarazila se.

„No, a co?“ pobídl ji Lindon.

Mena mu ukryla obličej na rameni a zašeptala:

„A co kdybychom... měli dítě?“

Lindon ji objal ještě pevněji a Mena rychle pokračovala:

„Starala bych se o vás... a šetřila bych, jak to jen bude možné..., ale nesnesla bych, abych byla pro vás přítěž... a vy jste začal litovat, že jste si mě vzal.“

Vzhlédla k němu nahoru a po tvářích jí stékaly slzy.

Dlouze se na ni zadíval.

Pak vytáhl z kabátu kapesník a velice něžně jí slzy setřel.

Kapesník byl z nejemnějšího lnu a voněl drahou kolínskou.

A protože byl k ní tak pozorný, proud slz ještě zesílil.

Přitáhl si ji k sobě zase o trochu blíž.

„Nesmíte plakat, můj poklade,“ řekl. „Nemáte k tomu vůbec žádný důvod. A miluji vás, protože nemyslíte na sebe, ale na mě.“

„Já... na vás myslím..., protože vás miluji... a v noci jsem se modlila, aby vás... zloději neporanili. Já vím, že vám nesmím ublížit... ani vás nějak... stáhnout dolů.“

A než to dořekla, v duchu se začala bát, že by mohl přijmout ještě podřadnější práci, než kterou dělal dosud.

A kdyby se mu nedařilo, možná by musel prodat i svůj domeček, na kterém tolik lpěl.

A potom by jí zcela jistě nikdy neodpustil, že o něj přišel.

Takové a ještě další představy se jí honily hlavou.

Cítila na sobě Lindonův zkoumavý pohled. Jak se zdálo, rozuměli si natolik, že jí dokázal číst myšlenky.

Nastala chvíle ticha, a pak náhle promluvil:

„Pořád nemůžu pochopit, má krásná a zbožňovaná, jak jsem mohl mít tolik štěstí a nalézt vás, a nevím, jestli si někdy zasloužím tolik nesobecké, nebeské lásky.“

Řekl to upřímně, z hloubi srdce a Mena při jeho slovech zčervenala.

„Nikdy jsem nepoznal nikoho, kdo by ve mně vyvolal takový pocit, ale teď dobře vím, že bych chtěl pokleknout k vašim nohám a zapálit za vás svíčky. Ale zatím se jen pokouším dát najevo to, co cítím, svými polibky.“

Znova ji sevřel do náruče a Meně se zdálo, že na světě nezáleží kromě jejich lásky už na ničem.

Kdyby museli chodit bosí a spát pod mezí, nevadilo by jí to, hlavně že by byli spolu.

Věděla, že raději zemře, než aby měla žít bez něho.

Zvedl hlavu a oznámil:

„Už jsem si poslal pro zvláštní povolení a zítra budeme oddáni, má drahá, v kapli na zámku.“

Mena hlasitě vzdechla.

„Oddáni... a na zámku? Ale já jsem ještě o vás neřekla matce..., a co když nám vévoda... nedovolí použít kapli?“

Lindon se usmál.

„Můj poklade, vždyť vy stále ještě ani dobře nevíte, jak se jmenuji a jak se budete jmenovat vy, až se stanete mou ženou!“

„Ano... a je to podivné,“ přikývla Mena, „ale nechtěla jsem vám prozradit, jak se jmenuji, abyste se mě... nevyptával na tatínka.“

Nepochybovala, že mu vévoda vysvětlil, kdo je. Přesto řekla:

„Přijela jsem na zámek jako maminčina společnice, protože Lais se nikomu nepřiznala, že má sestru.“

Lindon se usmál.

„Když jste se zakoktala vždycky, kdykoli jste se zmínila o matce, a mluvila jste tak neurčitě o svém vztahu k panu Mansfordeovi, a když navíc máte řecké jméno, snadno jsem uhodl, kdo jste doopravdy.“

„Ještě štěstí, že jste se o tom nezmínil před mou sestrou. Velmi, velmi by se rozzlobila.“

„Mám pro vás novinku,“ oznámil. „Vaše sestra se bude vdávat za hraběte Elderfielda.“

„Opravdu?“ zvolala, „To je skvělé. Říkala jsem jí, že hrabě má pro ni správný věk a hodí se k němu mnohem víc než k vévodovi.“

Podívala se na Lindona trochu nejistě.

„Řekli vám... nebo jste se domyslel, že se vévoda ožení... s mou matkou?“

„Vím. A opravdu mě to potěšilo.“

„To je výborné, protože maminka ho miluje. Od doby, kdy jsme se vrátily ze zámku, je z ní úplně jiný člověk.“

Povzdechla si a vysvětlovala dál:

„Byla tak zničená, když tatínek zemřel.

Neměla o nic zájem. Jenom pomalu uvažovala.“

„Musely jste být velice smutné.“

„Bylo to strašné, když jsem ztratila tatínka. A byla jsem náhle tak sama a neměla si s kým povídat kromě Ledňáčka.“

„Něco takového vás už víckrát nesmí potkat,“ prohlásil rozhodně Lindon. „Postarám se, abyste byla opravdu šťastná, můj poklade. Zároveň vás ale čeká hodně věcí, které nebudou možná právě to pravé, o co stojíte.“

„Já chci dělat... cokoli, abych vám... pomohla,“ řekla Mena. „Budu vám prát a drhnout podlahu, jenom jestli budu moct být s vámi... a nikdy vás neztratím.“

„Tak něco takového dělat nikdy nebudete!“ odpověděl rázně Lindon. „Vaše povinnosti, má drahá, budou úplně jiné, než čekáte.“

Mena zneklidněla.

„Co tím myslíte? Co... se stalo?“

Zmocnil se jí strach, že se rozhodl pro nějaké nové zaměstnání, třeba v cizině, nebo snad v Londýně?

Ať to bylo cokoli, znamenalo to, že nebude moci bydlet v alžbětinském doměčku.

A protože bude nejspíš pracovat celý den, možná ho uvidí jen večer.

Lindon jí četl myšlenky.

„Ne, takhle to nebude,“ řekl. „Ale můj bratr chce tak vášnivě vytvořit s pomocí vaší matky nejnádhernější zahradu v Anglii, že na mě přesunul většinu svých povinností.“

Mena si ho nevěřícně prohlédla.

„Říkal jste... váš... bratr?“ zeptala se hlasem, který jako by ani nebyl její.

„Já jsem Lindon Kerne,“ odpověděl. „A vy, můj poklade, budete nejkrásnější z dam rodu, které jsou na obrazech v galerii, a jednoho dne budete nejkrásnější ze všech vévodkyň Kernthorpeových.“

Mena překvapením zbledla.

Opřela se tváří o jeho hrud' a téměř nelysle vydechla:

„Tomu... tomu nevěřím... To přece... nemůže... být pravda.“

„Docela chápu, že jste se dala zmýlit

tím, jak se nekonvenčně oblékám, když pracuji s koni," řekl s úsměvem. „Mám prostě rád pohodlí a vázanka mi při tom vadí."

„Vy se mi vysmíváte. Jak jsem mohla být tak... tak pošetilá."

„To nebylo vůbec pošetilé," odporoval jí. „Vlastně to byla nejmilejší příhoda, která se mi v životě stala."

Objal ji ještě pevněji a pokračoval:

„Je pochopitelné, alespoň myslím, že mě jako vévodova dědice pronásledovaly ctížádostivé matky už od doby, kdy jsem vyšel ze školy. A jejich dcery se za mě chtěly vdávat ne kvůli mně samotnému jako člověku, ale kvůli mému postavení."

Ztišil hlas a řekl něžně:

„Vy mě milujete takového, jaký opravdu jsem, a to mě ještě nikdy nepotkalo. A ačkoliv, drahoušku, nebudete muset drhnout podlahy ani mi prát, čeká nás mnoho odpovědných povinností, které bych bez vás po svém boku považoval za hroznou nudu."

„A jaké... budou?" zeptala se nervózně.

„William se mi včera večer svěřil, že zámek vždycky nenáviděl a že chce, abych ho převzal a staral se o majetek i o závodní koně, které chováme v Newmarketu."

Mena ho napjatě pozorovala:

„Ale to vám přece udělá radost."

„Samozřejmě že ano," přikývl Lindon.

„A vám to určitě bude dělat radost také. Ale také nás čeká plno povinností tady v hrabství a myslím, že jich bude časem ještě mnohem víc."

„Ale když teď budete mít takové postavení..., udělal byste chybu, kdybyste... si vzal právě mě."

Bože, jak mohla být tak hloupá a nepoznat, kdo je Lindon, říkala si neustále.

Vždycky ho považovala za urozeného člověka, jehož však v životě potkala „smůla".

„Nedovolím, abyste měla strach nebo se rozčilovala," řekl. „A myslím, dra-

houšku, že když se oba tak moc milujeme, všechno bude v pořádku, pokud budeme spolu."

„To samozřejmě bude," odpověděla Mena, „ovšem jestli si nemyslíte, že byste si měl radši vzít... někoho důležitějšího."

„Ožením se s vámi, a to tak rychle, jak jen to bude možné. Jenom se bojím, že si vás bude chtít vaše matka odvézt do Devonshiru, ale stejně předpokládám, že William nebude stát o to, aby je při líbáncích vyrušoval někdo třetí."

Uviděl, jak se Meniny oči rozzářily, a dodal:

„My také budeme chtít být sami. A já si plánuji, můj poklade, že s vámi nejdřív odjedu do našeho domečku, kde nás nebude nikdo rušit."

„To bychom mohli? Opravdu mohli?"

„To také uděláme," prohlásil rozhodně. „A protože si rozhodně vezmu s sebou šéfkuchaře ze zámku, jídlo budeme mít mnohem lepší, než jsme měli tehdy večer."

„Ale vždyť to bylo přímo jako ambrózie a nektar," zaprotestovala Mena.

Náhle si uvědomila, že ten večer byla vším tak okouzlena, že vlastně nevěděla, co jí.

Usmál se.

„To samozřejmě ochutnáte až v Řecku."

„V Řecku?" podivila se.

„Mám nárok na dlouhou, šťastnou a nikým nerušenou svatební cestu, než se pustíme do práce na zámku."

„Opravdu mě vezmete do Řecka?"

„Říkal jsem si, že vás chci vidět v krajině, ke které nerozlučně patříte, v krajině, která je domovem bohyně, za kterou jsem vás považoval, když jsme se poprvé setkali. A hned potom se vydáme do Egypta."

„To zní až příliš krásně, než abych tomu mohla uvěřit. Ale všude bych se cítila jako v nebi, kdybych... kdybych tam byla s vámi."

„Právě takhle slova jsem si říkal od okamžiku, kdy jsem vás poprvé uviděl. A teď, když všechno do sebe zapadlo a

je na svém místě, už nám nezbyvá nic jiného než se vzít."

"A raději co možná nejdřív. Jinak se začnu bát, že se probudím."

Lindon se rozesmál.

"Všechno jsem zařídil na zítřejší ráno," řekl. "A William se mi zmínil, že by se chtěl oženit hned den poté."

Menu to rozveselilo.

"Všechno mi to připadá tak... neuvěřitelné, že se opravdu bojím, že to všechno je jen kráný sen."

Pak se jí zablýsklo v očích a řekla:

"Vím, že se mi do konce života budete vysmívat za to, že jsem vás považovala za zaměstnance, který se má starat vévodovi o koně, ale povězte mi, proč jste se, když jste byl na zámku, nebavil spolu s hosty?"

"William mi to sice navrhl, ale právě jsme dostali koně z Irska a mě mnohem víc lákalo věnovat se jim než hostům. Řekněte sama, cožpak se dá tak snadno odolat nádheře Dobyvatele a Červeného draka? Vás přece také jejich krása oslnila."

Meně to připadlo k smíchu.

"Uvědomujete si, že bychom se asi nikdy nesetkali, kdybyste nebyl tak zamilovaný do koní a já nepřijela na zámek v přestrojení za společníci?"

"V takovém případě," odpověděl Lindon vážně, "by nám oběma do konce života něco chybělo a byli bychom velice osamělí."

Mena vzala jeho ruku do své.

"Musíte si na sebe dávat velký, velký pozor," řekla. "Ti zloději vás mohli překvapit a já bych vás ztratila."

"Postaral jsem se o to, aby koně byli v budoucnu dobře hlídáni. A uvědomil jsem si, jak málo jsem byl předvídavý, když jsem si včas neuvědomil, jak cenný a snadno zranitelný může být Dobyvatel."

"Budu se snažit, abych vám svůj strach o vás nedala příliš znát. Ale stejně si myslím, že brzy začnu na koně žárlit, jestli vám budou zabírat příliš mnoho času."

"Budeme je cvičit spolu," navrhl Lindon. "Ještě nikdy jsem neviděl ženu jezdit tak dobře, jako jezdíte vy. A jak rychle jste si uvědomila, že Dobyvatel poslouchá jen jezdkyně."

"Ze všeho nejdřív ho naučím, aby i vás měl rád."

"Takže tohle je váš úkol číslo jedna. A já si zase беру za úkol, můj poklade, abyste mě milovala víc než dosud."

"Myslím, že... to nebude možné," namítla Mena. "Ale prosím... prosím... pokoušejte se o to."

Pousmál se.

A pak ji znova začal líbat, líbat takovým způsobem, který jí dával najevo, že stejně jako ona cítí, že jejich láska je požehnaná.

A ona si uvědomovala, že až se zítra dají oddat, jejich láska jimi bude postupovat jako oslnivá záře.

To cítila od té chvíle, kdy se do Lindona zamilovala.

Byla to láska, která přichází z nebes.

Láska, která je od Boha a která nemá konce.

Z anglického originálu

Just Fate přeložil Jaroslav Höfer

Copyright © Cartland Promotions 1992

Published by arrangement with
Romantica Holdings International Limited

Translation © Jaroslav Höfer, 1996

*Milé čtenářky,
příští týden vyjde román*

**Marie Kyzlinkové
TAM NA HORÁCH**

Více než vdavky zatím Hanu, jedinou dceru bohatého továrníka, lákají hory. Vše se změní, když poprvé pohlédne do očí mladého muže, který ji zachránil před jistou smrtí ve sněhové vánici. I Karel se do ní zamiluje na první pohled. Dlouho se však zdá, že si nejsou souzeni.